ΕΒΔΟΜΑΣ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΥΠΟ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ

ΕΤΟΣ Β' ΤΟΜΟΣ Β'

1885

ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΑΡΟΝΤΑ ΤΟΜΟΝ ΤΗΣ «ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ» ΣΥΝΕΙΡΓΑΣΘΗΣΑΝ

Οἱ Κύριοι: Κ. Σ. Κόντος καὶ Γ. Ν. Χατζιδάκης.

Π. Πανᾶς, Σ. Παγανέλης, Κ. Γ. Ζησίου, Γ. Λαμπάκης, Ἰ. Χ. Δραγάτσης, Σ. Παναγιωτόπουλος, Π. Καλογερόπουλος, Ἰωακεὶμ Βλαβάνης.

Ἀρ. Προβελέγιος Χ. Ἄννινος, Ἀ. Π. Κουρτίδης, Ἰ. Μ. Δαμβέργης, Κ. Χ. Μεταξᾶς Βοσπορίτης, Ἀνδρέας Δ. Καρκαβίτσας καὶ Κ. Χατζόπουλος.

ΕΤΙ ΔΕ ΚΑΤΕΧΩΡΙΣΑΝ ΔΙΑΦΟΡΑ ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ

Οἱ Κύριοι: Δημοσ. Ἀβαντινός, Σταῦρος Ἀνδρόπουλος, Κ. Ἀργυρόπουλος, Σ. Βάσης, Γ. Μ. Βιζυηνός, Ἀγησίλαος Γιαννόπουλος, Ν. Κ. Γουλιμᾶς, Σ. Δεβιάζης, Μαργ. Εὐαγγελίδης, Π. Γ. Ζερλέντης, Γ. Δ. Ζηκίδης, Ν. Γ. Ζουρούδης, Δ. Καλαμᾶνος, Στ. Κιουζές, Ἰ. Κλῆς, Ἰ. Δ. Κονδυλάκης, Κ. Κοντόπουλος, Ἐλευθ. Κούσης Ζ. Δ. Κυρτσώνης, ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος πρώην Πατρῶν καὶ Ἠλείας Ἀβέρκιος Λαμπίρης, Θ. Μ. Μαρῖνος, Μ. Μητσάκης, Ν. Μοτσενίγος, Μ. Μουσαῖος, Β. Α. Μυστακίδης, Γρ. Δ. Ξενόπουλος, Βερν. Ὀρνστάϊν, Ἄγγελος Πυρρῆς, Ζῆκος Γ. Ῥώσης, Ἰ. Σακκελίων, Δισμ. Σεμιτέλος, Ν. Ἰ. Σταματέλος, Ν. Σωροκιάδης, Χ. Τσούντας, Ἰ. Β. Τέλφυς, Χρ. Τραπεζούντιος, Θ. Χ. Φιλαδελφεύς, Ν. Γ. Φωτάκης, Ἀ Κ. Χούμης, Χ. Χρηστοβασίλης.

Ἔτι δὲ οἱ Κύριοι: Π. Θ. Ζάνος, Π. Καστρωμένος, Ἀθ. Παπαδόπουλος, Κων. Κ. Κωνσταντινόπουλος, Ζ. Γ. Δραγάτσου, Θ. Π. Φῆμερας.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Θ. ΠΑΠΑΛΕΞΑΝΔΡΗ ΚΑΙ ΑΛ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

(Ὁδὸς Ὀφθαλμιατρείου—οἰκία Δελήγιαννη)

1885.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΤΟΜΟΥ

Ἀρχαιολογικά.

Αἱ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀνασκαφαὶ ὑπὸ Χ. Τ. σ. 1
Πειραϊκὰ ἀρχαιολογήματα ὑπὸ Ἰ. Χ. Δραγάτση » 39
Ἀνασκαφαὶ ἐν τῇ Παλαιᾷ Ἀγορᾷ ὑπὸ Κ. Ζ. » 278
Δεκέλεια ὑπὸ Π. Καστρωμένου » 377

Βιβλιογραφία καὶ Βιβλιοκρισίαι.

4, 21, 33, 45, 54, Κρίσεις ἐπὶ τῶν «Ἱστορικῶν Μελετημάτων» τοῦ κ. Σπ. Π. Λάμπρου ὑπὸ Σπ. Παναγιωτοπούλου 80 καὶ 94· 112, 124, 141, 148, 189, 212, Θεολογικὴ φιλολογία 224· 238, 346, 393, 405, 406, 430, 465, 478, 514, 526. Περὶ τῆς ἐν Καππαδοκίᾳ λαλουμένης ἑλληνικῆς γλώσσης τοῦ κ. Π. Καρολίδου ὑπὸ Γ. Ν. Χατζιδάκη 535· 552. Αἱ 78 ἐπιστολαὶ τοῦ Ἀδ. Κοραῆ 589, 601.

Βιογραφίαι καὶ Νεκρολογίαι.

Δ. Μπούρμπαχης ὑπὸ Κ. σ. 46. Ὁ Σπυριδιὼν ὑπὸ Φωτάκου 214 Ἀνδρέας Κάλβος ὑπὸ Σπ. Δεδιάζη 442. Γ. Βεργωτῆς 292. Γ. Κούρτιος ὑπὸ Σ. Β. 393. Ἰ. Σκένδερ 525.

Βιομηχανικά.

Ἡ βιομηχανία τῶν ἐρίων ὑπὸ Ν. Σωροκιάδου σ. 166
Ἡ βυρσοδεψικὴ βιομηχανία » » » 272
Περὶ τῆς βιομηχανίας τῶν μαλλίνων ὑφασμάτων ἐν Γαλλίᾳ ὑπὸ Ἀγγέλου Σ. Πυρρῆ » 311

Γλωσσολογικά, φιλολογικὰ καὶ φιλοσοφικά.

Θεωρία τῆς γνώσεως ὑπὸ Μαργαρίτου Εὐαγγελίδου σ. 63
Ἀνακοινώσεις Γ. Ν. Χατζιδάκη » 116
Παρατηρήσεις σύντομοι εἰς τὴν καθωμιλημένην.—Οἱ μέλλοντες ὑπὸ Γ. Δ. Ζηκίδου » 140
Τί εἶναι ἡ φιλολογία; ὑπὸ Σ. Κ. Σ. » 257
Ὁ ἐπίλογος τοῦ γλωσσικοῦ ζητήματος ὑπὸ Κ. » 294
Gaudeamus igitur τοῦ κ. Ἐλ. Κούση » 299
Φιλολογικαὶ συζητήσεις ὑπὸ Γ. Ν. Χατζιδάκη 235, 245, 263, 269, 281, 293, 305, 317, 329, 346, 353, 365
Παράδοξος ἀγὼν ὑπὸ Γ. Ν. Χατζιδάκη » 422
Ἐπιστολαὶ ἐξ Ἀμερικῆς. — Γλώσσης παρολισθήματα ὑπὸ Χ. » 512
Φιλολογικαὶ ἀντιλογίαι: Τέλφυς πρὸς Βάσην. Βάσης » 526
πρὸς Τέλφυν. » 527

Γλωσσικαὶ παρατηρήσεις ὑπὸ Κ. Σ. Κόντου.

Ἀθλιέστερος καὶ Ἀθλιέστατος σ. 20, Ἀλόγικος 128, Ἀμεθοδέστερος 8, Ἀμεταβολικὸς 104, Ἀνάπτικος 44, Ἀνελληνιστος 128, Ἀφύσικος 68, Ἀχρειέστερος καὶ ἀχρειέστατος 20, Μεταφυσικὸς 68, Μεθομηρικὸς 104, Προκατακλυσμαῖος 104, Ὑπεράττικος 44, Ὑπερσυντελικὸς ἢ Ὑπερσυντέλικος 152, Ὑπερφυσικὸς 68, Φιλοπονέστατος 8, Φιλορκίστατος 44, Χυδαιέστερος 8, Ψευδαιόλικος (ψευδαιολικὸς) 44, Ψευδάττικος 44.

Διηγήματα καὶ κοινωνικαὶ μελέται.

Αἱ κόραι τῶν νήσων ὑπὸ Σ. Παγανέλη σ. 13
Διατί ἡ μηλιὰ δὲν ἔγεινε μηλέα ὑπὸ Γ. Μ. Βιζυηνοῦ » 37
Ἡ ὀλισθήσασα ὑπὸ Σ. Παγανέλη » 49—61
Ἡ γειτόνισσά μου ὑπὸ Ν. Ἰ. Σταματέλου » 107, 118
Ἡ Ἀσήμω ὑπὸ Ἀ. Δ. Καρκαβίτσα » 130
Ἀνάμνησις Σμύρνης ὑπὸ Ἰ. Μ. Δαμβέργη » 143
Ἡ ἐρωμένη τοῦ Περγαλοῦ ὑπὸ Γρ. Δ. Ξενοπούλου » 155
Ὁ Χαρτοπαίκτης ὑπὸ Σ. Παγανέλη » 217
Ὁ Καπετὰν Βέργας ὑπὸ Ἀ. Δ. Καρκαβίτσα » 286
Ὁ δράκων τοῦ Αἴνου ὑπὸ Π. Πανᾶ » 314
Τὸ μυστικὸν τοῦ Μαστροκορνίλλη ὑπὸ Ἀ. Π. Κ. » 339
Ὁ Ἐδυθὸς ὑπὸ Ἀ. Δ. Καρκαβίτσα » 349
Διατί δὲν ἠξεύρω ἀγγλικὰ ὑπὸ Ἀ. Π. Κ. » 355
Καλογήρου Ἀπομνημονεύματα ὑπὸ Δ. Γρ. Κ. » 368
Ὑστάτη ἐλπὶς ὑπὸ Ἀρ. Π. Κουρτίδου » 387
Τὰ δύο σκέλεθρα ὑπὸ Ἀ. Δ. Καρκαβίτσα σ. 401
Ζωΐτσα ὑπὸ Ἀ. Π. Κ. » 425, 410
Ὁ Πύργος τῆς βασιλοπούλας ὑπὸ Ἀ. Π.Κ. » 464
Ἡ στρίγγλες ὑπὸ Π. Πανᾶ » 478
Ὁ Χρύσανθος ὑπὸ Ἀ. Δ. Καρκαβίτσα » 507
Ἡ Μόχρα ὑπὸ Κ. Χ. Μεταξᾶ Βοσπορίτου » 518
Τὸ ζούδιο ὑπὸ Ἀ. Δ. Καρκαβίτσα » 547
Τὰ λεοντάρια τοῦ Γέρο-Χάμζα ὑπὸ Κ. Χ. Μεταξᾶ Βοσπορίτου » 590
Ἡ Κίσσα ὑπὸ Ἀ. Δ. Καρκαβίτσα » 603

Ἐθνογραφικά.

Ὁ Μάϊος ἐν Λεχαινοῖς ὑπὸ Ἀ. Δ. Καρκαβίτσα » 212
Δημοτικὰ ᾄσματα » » » » 309
Τὰ ῥιζικαριὰ » » » » 327
Τοῦ Παπᾶ ἡ λοῦτσα ὑπὸ Κ. Ζησίου » 381
Ποῦλος τὸ παρὰ τοῖς Πελοποννησίοις κύριον ὄνομα ὑπὸ Κ. Ζησίου » 392
Διαγωνισμὸς ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ πρὸς περισυναγωγὴν ἑλληνικῶν παραδόσεων » 409

Ἑλληνικαὶ παραδόσεις.

ΑΓΡΙΝΙΟΝ. Ὁ φοῦρνος τῆς Γρηᾶς ὑπὸ Κ. Χ. » 503
» Τὸ στάρι πῶγεινε χῶμα » » »
» Τὰ δύο βαγένια » » »
ΑΘΗΝΑΙ. Οἱ ἑπτὰ κυνηγοὶ ὑπὸ Δ. Γρ. Κ. » 426
» Ἡ ἑβδομῆνται γλώσσαις καὶ ὁ Κοραῆς ὑπὸ Δ. Γρ. Κ. » 455
ΗΠΕΙΡΟΣ. Οἱ Ἕλληνες ὑπὸ Χ. Χρηστοβασίλη » »
Πῶς ἐκτίσθησαν τὰ Ἰωάννινα καὶ τὸ Ἀργυρόκαστρον καὶ τὸ Τεπελένι. Διατί οἱ Ἀρβανίτες καὶ οἱ Γύφτοι δὲν ἔχουν γράμματα. Οἱ κακοὶ γονεοί. Οἱ γύφτοι. Ἡ Καράβα. Ὁ Γκιώνης Ἡ Μονοβύζα ὑπὸ Χ. Χρηστοβασίλη. 467
ΙΚΟΝΙΟΝ. Μία περὶ τοῦ Ἁγίου Ἀμφιλοχίου παράδοσις ὑπὸ Ἰωακεὶμ Βαλαβάνη » 491
ΚΑΡΔΑΜΥΛΑ (Χίου). Τὸ ἀμπέλι τῆς Κατάρας ὑπὸ Α. Κ. Χούμη » 515
» Ὁ κουμπάρος τοῦ διαβόλου ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ » »
ΚΡΗΤΗ. Τὸ ξωσπήλιο ὑπὸ Κ. Ἀργυροπούλου » 491
» Ὁ δίκαιος δαίμων ὑπὸ Ἰ. Δ. Κονδυλάκη » 503
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ. Περὶ τῆς ὀνομασίας τοῦ Πολυγύρου ὑπὸ Ἀ. Λασποπούλου » 515
ΜΕΤΑΛΛΕΙΟΝ ΤΟΥ ΤΑΥΡΟΥ. Ὁ ἀπολιθωθεὶς ποιμὴν ὑπὸ Ἰωακεὶμ Βαλαβάνη » 515
ΜΙΣΤΡΑΣ. Τὸ ἄσβεστον καντίλι ἁγνώστου ἁγίου ὑπὸ Δ. Γρ. Κ. » 426

Ἐπιστολαί.

Σελ. 249, 261, 332, 406, 418, 454, 488.

Ἱστορικά.

Περὶ τοῦ γένους Μαχμοὺτ τοῦ Μιχάλογλου ὑπὸ Ἰ. Σακκελίωνος σ. 8
Καταστροφὴ τοῦ Παρθενῶνος ὑπὸ τῶν Βενετῶν (1687) ὑπὸ Κ. Γ. Ζησίου » 97
Ἡ κατὰ τὸ 1821 ἐπανάστασις τῶν Ἑλλήνων ἐν Λεβαδείᾳ τῆς Ἀνατολικῆς Ἑλλάδος ὑπὸ Φωτάκου » 133
Ἱστορικαὶ σημειώσεις (Προσευχὴ τοῦ Καραϊσκάκη — Ἀναγνώστης Μωραΐτης.—Ἡ δολοφονία τοῦ Λεπενιώτη.—Τιμὴ εἰς τοὺς ἀνδρείους! — Ἡ ἀτίμωσις τοῦ δειλοῦ. — Ὁ Θράσων. — Κατσαντώνης.— Ἀνδρίτσος.— Τὸ μνημόσυνον τοῦ Σαρρῆ) ὑπὸ Κ. Γ. Ζησίου 135, 136, 176, 235.
Ἡ ἐρήμωσις τῶν Ἀθηνῶν (1688—1690) ὑπὸ Κ. Γ. Ζησίου. σ. 169
Παλαιαὶ Σελίδες (Γ. Καραϊσκάκης) ἐκ τῶν τοῦ κ. Κ. Παπαρρηγοπούλου » 182
Λακωνικὰ ὑπ' ἀγνώστου συγγραφέως σ. 179, 190, 203
Ὁ Ἑλληνισμὸς ἐν τῇ βυζαντινῇ αὐτοκρατορίᾳ ἐκ τῶν τοῦ κ. Διονυσίου Θερειανοῦ σ. 229
Ἡ μονὴ τοῦ Ἀρκαδίου ὑπὸ Ν. Γ. Φωτάκη σ. 323, 333
Πολιουδόβαρδας ὑπὸ Ἐθελοντοῦ » 337
Ἐγκύκλιος Ἀλ. Ὑψηλάντου πρὸς τοὺς νησιώτας τῶν Κυκλάδων νήσων » 346
Ἱστορικὴ ἀνάμνησις ὑπὸ Ἀποστράτου » 349
Συμπλήρωσις εἰς τὰ περὶ Ἀρκαδίου γραφέντα » 35
Περιγραφὴ τῶν μαχῶν τοῦ Γαλασίου καὶ τοῦ Σκολενίου τοῦ κατὰ τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ Προύτου ἐκ τῶν τοῦ Ἰακωβάκη Ῥίζου Νερουλοῦ σ. 362, 382, 394
Τὰ βρέφη τοῦ ἁγίου Φλώρου ἐκ τῶν τοῦ Φωτάκου σ. 409
Σημειώσεις. Αἱ ἐκκλησίαι τοῦ Μιστρᾶ.—Αἱ εἰκασίαι τοῦ λόρδου Μαρκησίου τῆς Βώθας (Butte)—
Ἡ ἐρήμωσις τῶν Ἀθηνῶν (1688—1690) ὑπὸ Δ. Γρ. Κ. σ. 426
Ἔναρξις τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 ἐν Κρήτῃ ὑπὸ Ν. Γ. Φωτάκη σ. 434, 449, 458
Νικηφόρος Οὐρανὸς ὑπὸ Κ. σ. 445
Ἡ ἑλληνικὴ αὐτοκρατορία καὶ οἱ Βούλγαροι ὑπὸ Σ. Γ. Παναγιωτοπούλου σ. 446, 484. 495
Μετοικεσίαι καὶ κίνδυνος ὑπὸ † Ἀ. Α. σ. 471
Τὰ ἐν Ἀθήναις πρῶτα σχολεῖα ὑπὸ Β. Α. Μυστακίδου » 530
Ἡ Ζουρίδα τῶν Ἑπτὰ ὑπὸ Ἰ. Δ. Κονδυλάκη » 531
Τὸ χάνι τοῦ Ἀνέστου ὑπὸ Σ. Α. » 535

Μυθιστορήματα.

Ἡ ἀφελὴς τῆς Henry Gréville 5, 17, 29, 41, 53, 65, 77, 89, 101, 113, 125, 137, 149, 161, 173, 185, 197, 209, 221, 233 μετάφρ. Δ. Κακλαμάνου. Ἡ Λευκὴ 247, 259, 270, 282, 295 μετάφρ. Ἀ. Π. Κ. Ἡμερολόγιον ἀνθρώπου περιττοῦ ἐκ τῶν τοῦ Ἰβὰν Τουργένιεφ μετάφρασις Θ. Χ. Φλωρᾶ 306, 318, 330, 342, 354, 366, 380, 391. Δρᾶμα ἐν Μεξικῷ ἐκ τῶν τοῦ Jules Verne 403, 415, 427, 437 μετάφρ. Α. Π. Κ. Ὁ Λάσκαρις 450, 462, 474, 486, 500, 506, 520, 532, 543. μετάφρ. Ἀ. Π. Κ. Δόξα καὶ Ἔρως τοῦ Hauff 558. 570, 580, 598, 610, 622 μεταφρ. Ἀ. Π. Κ.

Περιγραφαὶ καὶ ἐντυπώσεις.

Ἡ ἐν Ἀσίᾳ Ἑλλὰς (τὸ Λειβήσιον τῆς Λυκίας) ὑπὸ Μ. Ἰ. Μουσαίου σ. 25
Τὸ πρῶτον ταξείδιον τοῦ Σιδηροδρόμου Ἀττικῆς ὑπὸ Δ. Γρ. Κ. » 73
Ἡ Αἶνος ὑπὸ Β. Α. Μυστακίδου » 86
Ἐκλογικαὶ ἀναμνήσεις (1850) ὑπὸ Π. Πανᾶ » 145
Σκέψεις ἐπὶ τῆς ἐν Τήνῳ πανηγύρεως ὑπὸ Ἰωακεὶμ Βαλαβάνη » 159
Φύσις καὶ πολιτεία τῆς Ἑλλάδος κατὰ Ῥῶσσον ναυτικὸν ὑπὸ Κ. Κοντοπούλου » 181
Ἡ καλλιτεχνικὴ ἔκθεσις ὑπὸ Δ. Γρ. Κ. » 195
Ἡ πρωτομαγιὰ ἐν Βόλῳ ὑπὸ Ζ. Δ. Κυρτσώνη » 224
Τὸ φρούριον τῆς Χαλκίδος ὑπὸ Χ. Τραπεζουντίου σ. 227, 239, 250.
Αἱ Ἀθῆναι τῷ 1829 ἐκ τῶν τοῦ Edgard Quinet σ. 277, 290, 302
Τὸ Κουνουπέλι ὑπὸ Ἀ. Δ. Καρκαβίτσα » 308
Οἱ Ὀλύμπιοι ὑπὸ Κ. » 313
Ἡ Ὕδρα ὑπὸ Ἰακ. Χ. Δραγάτση σ. 325, 341, 358
Ἡ νῆσος Σύμη σ. 361, 397
Ἡ Σικελία » 370
Ἡ ἐν Καλαβρύτοις πανήγυρις ὑπὸ Λάδωνος » 431
Ἐπεισόδια τῆς εἰσβολῆς τῶν Ῥώσων εἰς Θρᾴκην τῷ 1878 ὑπὸ Ἀ. Π. Κ. σ. 457, 472, 481, 493.
Πέραν τοῦ Ἰσθμοῦ ὑπὸ Σπυρίδωνος Παγανέλη (Κόρινθος. — Ἀκροκόρινθος. — Μυκῆναι. — Νεμέα — Στυμφαλία. — Φενεός. — Στύξ. — Ἀγία Λαύρα. — Μέγα Σπήλαιον. — Ἡ πλάτανος τῆς Κλαπατσούνας. — Ταξιάρχαι. — Πεπελενίτσα. — Ἐκβολαὶ τοῦ Ἀλφειοῦ. — Ὀλυμπία. — Φιγαλία. — Οἱ καταρράκται τῆς Νέδας.— Εἶρα. — Ἰθώμη κ.λ.) 469, 482, 498, 510, 522, 534, 546, 554, 566, 578, 594, 602, 614.
Ἕλληνος ἐθελοντοῦ εἰς Σερβίαν ἡμερολόγιον » 542

Περιηγήσεις.

Οἱ ἀλληλοφαγωθέντες (Συνέχεια ἐκ τοῦ Α' τόμου τῆς «Ἑβδομάδος» μτφ. Σ. Χ. Κ. σ. 11, 35, 71, 82.
Ἀφρικανὴ βασίλισσα σ. 563. Ὁ βασιλεὺς Μακοκὸ 586.

Ποιήματα.

Δρᾶμα θαλασσινὸν ὑπὸ Ἀρ. Προβελεγίου σ. 92
Μὴ τὴν ξυπνᾶτε, τραγουδάκι ὑπὸ Κ. Χ. » 299
Πολιουδόβαρδας ἐκ τῶν τοῦ Ἐμμ. Στρατουδάκη » 338
Δαρτοῦλα, ποίημα Ὀσσιανοῦ ὑπὸ Π. Πανᾶ » 438, 451
Εἰς τενεκὲν ὑπὸ Ψ. » 455
Εἶναι μικρή, κωμῳδία ἔμμετρος ὑπὸ Π. Δ. Ζάνου 583, 591, 607.

Ποικίλα.

Δημοσία ὑγίεια σ. 23. Τινὰ περὶ Ἐδμόνδου Ἀμποῦ. 70. Σφακιὰ καὶ Σφακιανοί 75. Τινὰ περὶ Γόρδωνος 85. Προσθῆκαι καὶ παρατηρήσεις εἰς τὰ περὶ Δανιὴλ Φιλιππίδου γραφέντα ὑπὸ Ζερλέντη 164. Τὸ ἄλσος τοῦ Βύρωνος ὑπὸ Κ. Γ. Ζ. 165. Ὁ Βίσμαρκ κατ' οἶκον 188. Ἐρανίσματα ἐκ τῶν τοῦ Ἐμ. Ῥοΐδου 189. Ἡ φιλοπατρία καὶ τὸ ἐθνικὸν φρόνημα παρὰ Γερμανοῖς 193. Ἀθηναϊκὰ ὑπὸ Δ. Γρ. Κ. 200. Βῶλος ἢ Βόλος ὑπὸ Δ. Γρ. Κ. 200. Μεγαλοφυὴς ζωγράφος 205. Βίκτωρ Οὐγὼ 231, 241. Ἀνέκδοτα περὶ Οὐγὼ 244. Σπουδαιότατον ἐλάττωμα 275. Οἱ Τοῦρκοι φιλάρχαιοι ὑπὸ Δ. Γρ. Κ. 278. Γνῶμαι περὶ τῆς μελλούσης ζωῆς 299. Ὁ Βίκτωρ Οὐγὼ ὡς ζωγράφος 301. Οἱ μαργαρῖται 351. Φυλλοξήρα καὶ χολέρα 357. Οἱ Ἄγγλοι 373. Νεώτατα περὶ Κινέζων 413. Μελέται ἐπὶ τῶν ὑποδημάτων 418. Οἱ μῦθοι τῶν Ἰροκοὰ 418. Ἀναμιτικαὶ παροιμίαι 456. Ἀνακάλυψις πόλεως 488. Ἐμπορικὰ μουσεῖα 540. Ἀνέκδοτα. —Πνευματικαὶ ἀσκήσεις καθ' ἅπαντα τὰ φύλλα.

Ἀπαντήσεις ἄνευ ἐρωτήσεων.

12, 24, 36, 48, 60, 72, 84, 96, 108, 120, 132, 144, 156, 168, 180, 192, 204, 216, 228.
Ὁ Γέρακας σ. 240. Ἡ ἀπολογία τῆς Ξανθίππης 240. Πῶς ἐκτίσθη ἡ μονὴ τῆς Πεντέλης 252. Ὁ μονύελος τοῦ Βίσμαρκ 252. Νοημοσύνη χοίρου 252. Ὁ Ἐμίρης Τουραχὰν 264. Πόσους ὠφέλησε διὰ τοῦ θανάτου αὐτοῦ ὁ Οὐγὼ 264. Ἡ ἔκρηξις τοῦ Βεσουβίου 264. Τὸ Κορακοβοῦνι 276. Ἰατρικὸν τῆς ἀϋπνίας 276. Ὁ φιλοξενηθεὶς ἀκανθόχοιρος 276. Ὁ Ἀράπης τῆς Βασίλισσας 288. Τὸ χρῶμα τῶν ὀφθαλμῶν 288. Ἀπλούστατον ἀντιχολερικὸν 288. Πῶς γίνονται νωπὰ τὰ παλαιὰ καρύδια 288. Ἀκτένιστος κατηγορούμενος καὶ κτενισμένος ἀθῶος 300. Τὸ φίλημα 300. Συγγραφεῖς ἐν Γερμανίᾳ 300. Ἡ τριανταδυὸ κολῶνες 312. Ὁ Ἰσθμὸς τῆς Νικαραγούας 312. Τὸ πάχος τοῦ Βίσμαρκ 312. Διάσημοι καύσωνες 324. Ὠφέλεια τῶν λουτρῶν 325. Τὰ ὀνόματα τῶν μουσικῶν φθόγγων 324. Εὐχέρεια περὶ τὸ γράφειν τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ 336. Αἱ νέαι Ἀμαζόνες 336. Οἱ Βασιλεῖς καὶ ὅταν ἐργάζωνται ἀκριβοπληρόνουν 336. Ἀντιφάρμακον κατὰ τῶν ζητούντων στίχους διὰ λευκώματα 336. Στατιστικὴ τῶν θρησκευμάτων 347. Ἀνέκδοτα Οὐγὼ 348. Κύων καὶ ἄνθρωπος 348. Εἰσοδήματα τοῦ Βίσμαρκ 360. Ὁ γέλως ὡς φάρμακον 360. Θρησκευτικὰ ἱδρύματα ἐν Παρισίοις 360. Ἐν δικαίωμα τοῦ ἀπέναντι καθημένου, ὅπερ εὐχῆς ἔργον ἤθελεν εἶναι νὰ δοθῇ καὶ ἐν τῇ Ἑλλάδι 371. Βόας ὁ μυοφάγος 372. Ὁ ἀριθμὸς 13 372. Στατιστικὴ οἴνων 372. Πότε εἰσήχθη εἰς Ἀθήνας ἡ τομάτα; 383. Αὐτὰ συμβαίνουν καὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν 383. Στοργὴ πυργίτου 384. Διατί ζοῦν πολὺ αἱ γυναῖκες 384. Τί στοιχίζουν οἱ Ἀθάνατοι 384. Ἡ Καλοποῦλα 395. Ὅπου ἀποδεικνύεται ὅτι καὶ τὰ ζῷα ἔχουσι τὰς πονηρίας των 396. Πῶς ἀνεκαλύφθη τὸ τηλεσκόπιον 396. Ῥωσσία καὶ Ἑλλὰς 396. Πότε καὶ ὑπὸ τίνος εἰσήχθη ἡ καλλιέργεια καὶ ἡ χρῆσις τῆς πατάτας ἐν Καλαβρύτοις 407. Προσέχετε εἰς τὰ εὐρωπαϊκὰ προϊόντα 408. Γερμανικὴ διασπορὰ 408. Ἀδαμαντολογία 419. Μάγειρος καὶ ἰατρὸς 419. Στατιστικὴ τοῦ ἀθηναϊκοῦ τύπου 420. Φυσιογνωμία 420. Ἡλικία τοῦ Παρισινοῦ τύπου 432. Ὅπου ἀποδεικνύεται ὅτι περισσότερα κερδίζει τις ἂν βγάζῃ φωνὰς παρὰ ὅ,τι δήποτε ἄλλο 432. Ἡ ἀποτέφρωσις τῶν νεκρῶν 432. Ὅφις νοσταλγῶν 432. Ὁ στόλος τῆς Γερμανίας 444. Ἡ ἐξ ἅλατος πόλις 444 Ποῦ ἐνεπνεύσθη τὰ μυθιστορήματά του ὁ Ἰούλιος Βὲρν 444. Πόσον στοιχίζει ἡ ἐλευθερία εἰς τοὺς Βουλγάρους 455. Αἱ σιδηροδρομικαὶ ἅμαξαι ἐν Ῥωσσίᾳ 456. Αἱ φωλεαὶ τῶν χελιδόνων 456. Φόνος δι' ἀερολίθου 456. Περιπέτειαι κωδώνων 456. Στρατιωτικὴ ἀπάθεια 467. Ὁ ἀκούραστος ὑπολογαγὸς 467. Ἔκθεσις μυοθηρῶν 468. Ἡ περιουσία τῆς βασιλίσσης τῆς Ἀγγλίας 468. Τί εἶνε αὐτοὶ οἱ Ἀμερικανοὶ

468. Πῶς δύναταί τις νὰ ζήσῃ μὲ πενῆντα λεπτὰ 468. Τὸ ἐκ σκνιπῶν νέφος 480. Διάφοροι ταχύτητες 480. Οἱ γάτοι τοῦ Οὐγὼ 492. Τὸ πηδάλιον τοῦ ἀεροστάτου 492. Κάτω ἡ κατὰ τῶν περιστερῶν σκοποβολὴ 492. Στατιστικὴ κερκυνῶν 504. Φόβος ἐξαντλήσεως τῶν ἀνθρακωρυχείων 504. Ἡ μετανάστευσις τῶν φυτῶν 504. Προφητειῶν τὸ ἀνέγνωσμα 516. Φωτογραφικὴ ἐντύπωσις 516. Οἱ κάτοικοι τοῦ πλανήτου Ἄρεως 516. Πῶς ἐσκέπτοντο οἱ πατέρες μας 516. Ἡ ἔκρηξις τοῦ Flood-Rock 527. Τὸ τηλέφωνον 528. Μία ἐπίσημος πεντηκονταετηρὶς 528. Γυναῖκες διδάκτορες τῆς ἰατρικῆς 528. Στατιστικὴ ἐφημερίδων 540. Νέον εἶδος ἀτμηλάτου ἀμάξης 540. Ἐμπορικὰ μουσεῖα 540. Ἡ Βουλὴ τῶν Σέρβων 551. Οὐδετερότης Κερκύρας 551. Ζητεῖται ἄνθρωπος κατὰ δύο δάκτυλα ὑψηλότερος 552. Ὁ ἐπαίτης 552. Οἱ σεισμοὶ κατὰ τοὺς Ἀσιανοὺς 552. Καὶ ἄλλος κληρονόμος τοῦ Β. Οὐγγὼ 563. Ἀφρικανικαὶ φιλοφρονήσεις 564. Ποίαν ἰδέαν ἔχουσιν οἱ ἰθαγενεῖς τοῦ Κόγκου περὶ ἀτμοπλοίου 564. Ἀνέκδοτα τοῦ Γέρου τοῦ Μωρᾶ 564. Ἡ πρώτη ἔκθεσις 576. Καὶ ἕτερος μάρτυς τῆς ἐπιστήμης 576. Τὸ δρᾶμα τῶν νεκρῶν 576. Καὶ οἱ Ἰουδαῖοι νεωτεριστὰ 576. Ὁ Μιλάνος ὡς φιλαναγνώστης 576. Ὁ τάφος τοῦ ὁσίου Παταπίου 588. Ἡ χεὶρ τοῦ Β. Οὐγγὼ 588. Αὐτὰ συμβαίνουν καὶ εἰς τὴν Γερμανίαν 588. Ὁ ἀποθανὼν Κροῖσος 600. Τὸ ἐργαστήριον τοῦ Pasteur 600. Ἡ Βασίλισσα τῆς Σερβίας 612. Ὁ Οὐγὼ καὶ ἡ δημοσιογραφία 612. Αἱ τρεῖς χάριτες τοῦ Ῥαφαὴλ 612. Αἱ εἰκόνες τῆς Σινάϊας Ἀκαδημείας 624. Τὸ μουσεῖον τῆς Χριστιανικῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας 624.

Πολιτικὰ δελτία καὶ Μελέται.

Ἐπὶ τῶν ἐνεστώτων σ. 171 ὑπὸ Ἀ. Π. Κ. 279 ὑπὸ Δ. Γρ. Κ., 529 ὑπὸ Ἀ. Π. Κ. 541, καὶ τὰ ἑξῆς 553, 565, 577 ὑπὸ Δ. Γρ. Κ. Οἱ Ἕλληνες μισοῦσι τοὺς Ῥωμούνους; ὑπὸ Π. Πανᾶ σ. 253, 263. Οἱ ἀπόκληροι 265. Ἡ καρδία τοῦ Πανελληνίου 289. Ὁ μέγας κίνδυνος 433. Ἡ χειραρέτησις 469. Ἐνθουσιασμὸς 493. Παρασκευαὶ τοῦ Ἔθνους 505. Ἀκριτομυθία 517 ἅπαντα ὑπὸ Ἀ. Π. Κ. Τὸ 1885 ὑπὸ Μ. 613.

Φιλολογικά, ἐπιστημονικά, καλλιτεχνικά.

Καθ' ἅπαντα τὰ φύλλα — Φιλολογικὴ ἐπιθεώρησις τοῦ 1885 ὑπὸ Κ. Χ. 621.

Φυσικαὶ ἐπιστῆμαι.

Ἱστορικὴ ἔκθεσις τοῦ τηλεφώνου ὑπὸ Διομ. Σ. σ. 47, 58. Ὁ ἄνθρωπος τῆς τριτογενοῦς ἐποχῆς ὑπὸ Ν. Μοτσενίγου 122. Ἠλεκτρισμὸς τῶν φυτῶν ὑπὸ Δ. Α. 298. Τηλεγραφικὰ ὑπὸ Δ. Σ. 309. Ἠλεκτρικοὶ ἰχθῦς ὑπὸ Δ. Α. 318. Αἱ τορπίλλαι ὑπὸ Ν. Κ. Γουλιμῆ 389. Δύνανται τὸ τηλέφωνον νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸν τηλέγραφον; ὑπὸ Δ. 407.

Χριστιανικαὶ ἀρχαιολογίαι.

Τὰ ἅγια Θεοφάνεια 12. Τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου 15. Εὐθύμιος ὁ Μέγας 36. Ἡ Κυριακὴ τῆς Τυροφάγου 56. Ἡ Κυριακὴ τοῦ Ἀσώτου 267. Χριστιανικαὶ ἀρχαιότητες 267. Ὁ Σταυρωμένος Πέτρος 378. Ἰνδικτιῶν 417. Οἱ Ἅγιοι Θεόδωροι καὶ ἡ Φανερωμένη 430. Ὁ Ναὸς τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου ὑπὸ Γ. Ἀ. 557, 571.

Χρονογραφικά.

Ἡ ἕδρα τοῦ Κοραῆ σ. 25. Ὁ ἐγγλικὸς ὕμνος ὑπὸ Ἀ. Ἠ. Κ. 27. Ἐνῷ πίπτουσι τὰ ὑπουργεῖα 109. Ἡ ἐθνικὴ ἑορτὴ ὑπὸ Χ. Ἀννίνου 121. Αἱ ἐκλογαὶ ὑπὸ Μ. Α. Μητσάκη 157. Εἰς τὰ λουτρὰ ὑπὸ Ἰμδ 321. Ἐπιστολαὶ ἐξ Ἰταλίας ὑπὸ Ἀ. Η. Γ. 377. Φιλανθρωπία ἐν Ἀθήναις ὑπὸ Ἀ. Π. Κ. 387. Ἡμερολόγιον ἐκκλησιαστικὸν καὶ ἱστορικόν. — Ἔργα καὶ Ἡμέραι. — Ἑβδομαδικαῖαι εἰδήσεις καθ' ἅπαντα τὰ φύλλα. Παρεκβάσεις ὑπὸ Ἰμδ. 9, 21, 33, 45, 57, 69, 81, 93, 105, 117, 129, 141, 154, 165, 177, 189, 201, 213, 225, 238, 250, 261, 273, 285, 298, 310.

Εἰκόνες.

Διονύσιος Μπούρμπαχης 46. Ὁ Ἡρακλῆς καταβαλλόμενος ὑπὸ τοῦ Ἔρωτος 75. Καταστροφὴ τοῦ Παρθενῶνος 97. Σχέδιον Παρθενῶνος 99. Ἰωάννης ὁ Τσιμισκῆς, αὐτοκράτωρ 433. Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος αὐτοκράτωρ 445. Σχέδια τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου 575, 574.

ΤΗΝ «ΕΒΔΟΜΑΔΑ» ΑΝΤΕΠΡΟΣΩΠΗΣΑΝ ΚΑΤΑ ΤΟ Β΄ ΕΤΟΣ

ΕΝ ΑΓΡΙΝΙΩ οἱ κκ. Ι. Χατζόπουλος καὶ Μ. Δ. Χαρίτος. — ΕΝ ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΕΙ ὁ κ. Πολύδ. Παπαϊωάννου. — ΕΝ ΑΙΓΙΝΗ ὁ κ. Π. Ἀθανασιάδης. — ΕΝ ΑΙΤΩΛΙΚΩ ὁ κ. Στ. Σ. Κιαρζέζος. — ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ οἱ κκ. Σ. Μπουρίδης, Η. Καμπούρογλους Ε. Γνευστός, καὶ Γ. Κ. Πετρόπουλος. — ΕΝ ΑΜΦΙΣΣΗ ὁ κ. Δ. Π. Κρυβελᾶς. — ΕΝ ΑΡΓΕΙ ὁ κ. Δ. Βαρδουνιώτης. — ΕΝ ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΩ οἱ κκ. Ι. Σκπουντζάκης, Ἐπ. Μεταξᾶς, Μ. Ἀβλιχος καὶ Γ. Χοϊδᾶς. — ΕΝ ΑΡΤΗ ὁ κ. Δ. Μίλων. — ΕΝ ΒΑΡΝΗ οἱ κκ. Π. Δ. Παπούλιας καὶ Κ. Δαβιδόπουλος. — ΕΝ ΒΕΛΙΓΡΑΔΙΩ ὁ κ. Β. Νάζος. — ΕΝ ΒΕΡΔΙΑΝΣΚΑ ὁ κ. Ζ. Ὀρφανίδης. — ΕΝ ΒΙΕΝΝΗ ὁ κ. Χρ. Γιαννόπουλος. — ΕΝ ΒΟΔΩ οἱ κκ. Σ. Μ. Ζερλέντης καὶ Μ. Ζάνος. — ΕΝ ΒΟΥΔΑΠΕΣΤΗ ὁ κ. Δ. Σαχίνης. — ΕΝ ΒΡΑΪΛΑ ὁ κ. Ἀλ. Λεονάρδος. — ΕΝ ΓΑΛΑΖΙΩ ὁ κ. Κ. Γερογιάννης. — ΕΝ ΓΙΑΛΤΑ ὁ κ. Μ. Πλατύς. — ΕΝ ΓΙΟΥΡΓΕΒΩ ὁ κ. Σ. Σοτης καὶ Σ. Δὲ Βιάζης. — ΕΝ ΗΡΑΚΛΕΙΩ (Κρήτης) ὁ κ. Χατζῆ Πέτρος Λυδάκης. — ΕΝ ΘΗΒΑΙΣ ὁ κ. Μιχ. Καμπάνης. — ΕΝ ΘΗΡΑ ὁ κ. Ἀντώνιος Σιγάλας. — ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ οἱ κκ. Ἀντώνιος Οἰκονόμου, Ζ. Κυρτσώνης καὶ Ν. Μοτσενίγος. — ΕΝ ΙΘΑΚΗ οἱ κκ. Α. Μκράτος, Ἀρ. Δενδρινὸς καὶ Ἱππ. Καραβίας. — ΕΝ ΙΩ ὁ κ. Α. Ι. Βαλέττας. — ΕΝ ΙΩΑΝΝΙΝΟΙΣ ὁ κ. Ἰ. Τατσόπουλος. — ΕΝ ΚΑΛΑΒΡΥΤΟΙΣ ὁ κ. Ι. Κλῆς. — ΕΝ ΚΑΛΑΜΑΙΣ ὁ κ. Θ. Σοφιανόπουλος. — ΕΝ ΚΑΡΔΙΤΣΗ ὁ κ. Κ. Βελίνης. — ΕΝ ΚΑΡΛΟΒΑΣΙΩ (Σάμου) ὁ κ. Πανάγος Χατζῆς. — ΕΝ ΚΕΡΚΥΡΑ ὁ κ. Σπ. Ζωχιός. — ΕΝ ΚΙΑΤΩ ὁ κ. Σ. Κροκιδᾶς. — ΕΝ ΚΟΡΙΝΘΙΑ ὁ κ. Σ. Ἀνδρουλακάκης. — ΕΝ ΚΥΔΩΝΙΑΙΣ οἱ κκ. Σ. Δάτσικας, καὶ Ἰ. Τριανταφυλλίδης. — ΕΝ ΚΥΜΗ ὁ κ. Ν. Βρυζάκης. — ΕΝ ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑ οἱ κκ. Ἰ. Ψηλογαλάνης καὶ Κ. Περτουντζῆς. — ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ οἱ κκ. Δ. Γ. Μοστράτος καὶ Ν. Φαλιέρος. — ΕΝ ΛΑΡΙΣΗ ὁ κ. Μ. Κριεζῆς. — ΕΝ ΛΕΒΑΔΕΙΑ ὁ κ. Μ. Καλύβας. — ΕΝ ΛΕΜΗΣΣΩ (Κύπρου) ὁ κ. Α. Παλαιολόγος. — ΕΝ ΛΕΥΚΑΔΙ οἱ κ. Ν. Σταματέλος καὶ Σ. Ψιλιανός. — ΕΝ ΛΕΩΝΙΔΙΩ ὁ κ. Π. Κοντολέων. — ΕΝ ΛΙΜΕΝΙ ΒΑΘΕΟΣ (Σάμου) ἡ φιλόμουσος δεσποινὶς Βασιλικὴ Τσίμα, καὶ οἱ κκ. Κ. Κατεβαίνης καὶ Κ. Γιοκαρίνης. — ΕΝ ΛΙΟΒΑ (Βεσσαραβίας) οἱ κκ. Σ. Βουδούρης καὶ Σ. Π. Λυμπεράτος. — ΕΝ ΜΑΣΣΑΛΙΑ ὁ κ. Γ. Σπυρίδης. — ΕΝ ΜΕΓΑΡΟΙΣ ὁ κ. Ν. Ξεκούκκης. — ΕΝ ΜΕΛΙΤΟΥΠΟΛΕΙ ὁ κ. Μαρῖνος Γ. Μονόπολις. — ΕΝ ΜΕΣΣΟΛΟΓΓΙΩ Ἡ φιλόμουσος Κυρία Πηνελόπη Δροσίνη. — ΕΝ ΜΟΝΑΧΩ ὁ κ. Ἐμ. Λαμπάκης. — ΕΝ ΜΥΤΙΛΗΝΗ ὁ κ. Α. Κ. Μεταξᾶς. — ΕΝ ΝΑΥΠΛΙΩ ὁ κ. Π. Μητρομάρας. — ΕΝ ΝΕΩ ΚΑΡΛΟΒΑΣΙΩ ὁ κ. Δ. Κατεβαίνης. — ΕΝ ΝΙΚΟΛΑΪΕΦ ὁ κ. Ι. Κούπας. — ΕΝ ΟΔΗΣΣΩ οἱ κκ. Ἐ. Ῥάφαήλ, Ἐπ. Κονιδάρης καὶ Εὐαγγ. Ἐρωτ. Ῥαλλᾶτος. — ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ ὁ κ. Alph. Picard. — ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ ὁ κ. Ι. Κανελλόπουλος. — ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ ὁ κ. Ἐ. Σταυρόπουλος. — ΕΝ ΠΟΤΙ (Ῥωσσίας) ὁ κ. Ἀλκ. Γιαννόπουλος. — ΕΝ ΠΡΕΒΕΖΗ ὁ κ. Δ. Παχούμης. — ΕΝ ΠΥΡΓΩ (Ἠλείας) ὁ κ. Ν. Δενδρινός. — ΕΝ ΡΕΘΥΜΝΗ οἱ κκ. Χαρ. Τσιριμονάκης καὶ Πολυδ. Ἐμμ. Σαουνάτσος. — ΕΝ ΡΟΔΩ ὁ κ. Ἀνδ. Μ. Δέσποτας. — ΕΝ ΣΕΡΡΑΙΣ ὁ κ. Ν. Κουκπίδης. — ΕΝ ΣΜΥΡΝΗ ὁ κ. Θεολ. Δητριάδης. — ΕΝ ΣΠΑΡΤΗ ὁ κ. Γ. Φικιώρης — ΕΝ ΣΤΥΛΙΔΙ ὁ κ. Ματθ. Μαρκίδης. — ΕΝ ΣΥΡΩ οἱ κκ. Α. Κ. Χούμης καὶ Κ. Σάββας. — ΕΝ ΤΑΪΓΑΝΙΩ ὁ κ. Κ. Μικέλος. — ΕΝ ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΙ ὁ κ. Γ. Ἰ. Φωστηρόπουλος. — ΕΝ ΤΡΙΓΑΙΑ ὁ κ. Γ. Δ. Πινιοτίδης. — ΕΝ ΤΡΙΚΚΑΛΟΙΣ ὁ κ. Κ. Λάππας. — ΕΝ ΤΡΙΠΟΛΕΙ ὁ κ. Δ. Βοζύκης. — ΕΝ ΥΡΑ ὁ κ. Ἰ. Κ. Τζάθας. — ΕΝ ΦΙΛΙΠΠΟΥΠΟΛΕΙ ὁ κ. Δ. Ἐνυάλης. — ΕΝ ΧΑΛΚΙΔΙ ὁ κ. Ἀγ. Στάμου. — ΕΝ ΧΑΝΙΟΙΣ (Κρήτης) ὁ κ. Θ. Μαρκίδης.

ΕΤΟΣ Β' 1885 — ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ — 6 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ ΑΡΙΘ. 45

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
Προπληρωτέα
Ἐν Ἑλλάδι . . . . . Δρ. 10
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ . . . . Φρ. χρ. 12

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ»
Ἐν ὁδῷ Μουσῶν ἀριθ. 6.

Ἕκαστον φύλλον τιμᾶται λεπτῶν 20.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀνασκαφαί, ὑπὸ Χ. Τ
Ἡμερολόγιον. — Ἔργα καὶ ἡμέραι. — Ἑβδομάς.
Ἡ ἀφελὴς (μυθιστορία τῆς Henry Gréville) μετάφρασις ὑπὸ Κ.
Περὶ τοῦ γένους Μαχμοὺτ τοῦ Μιχάλογλου, ὑπὸ Ἰ. ΣΑΚΚΕΛΙΩΝΟΣ.
Γλωσσικαὶ παρατηρήσεις συντόμως ἐκφερόμεναι χάριν τῶν πολλῶν, ὑπὸ Κ. Σ. ΚΟΝΤΟΥ.
Φιλολογικά, ἐπιστημονικά, καλλιτεχνικά — Βιβλιογραφία.
Παρεκβάσεις, ὑπὸ Ἰ. Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗ.
Οἱ ἀλληλοφαγωθέντες ἐν τῷ βορείῳ πόλῳ (συνέχεια) μετάφρασις ὑπὸ Σ. Κ.
Τὰ ἅγια Θεοφάνεια ὑπὸ Γ ΛΑΜΠΑΚΗ.
Ἀπαντήσεις ἄνευ ἐρωτήσεων. — Πνευματικαὶ ἀσκήσεις. — Ἀλληλογραφία.

ΑΙ ΕΝ ΟΛΥΜΠΙΑ ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ

Ἡ ἰδέα τῆς ἀνασκαφῆς τῆς Ὀλυμπίας δὲν ἀνεφύη τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη, καθ' ἃ ἐπραγματοποιήθη· ἀνέκαθεν οἱ ἀρχαιολόγοι καὶ οἱ φιλάρχαιοι ἤλπισαν, ὅτι θὰ ὑπάρχωσιν ἐνταῦθα κεκρυμμένοι πολλοὶ θησαυροὶ τῆς ἀρχαιότητος· ἤρκει ν' ἀνοίξῃ τις τὸν Παυσανίαν, ἵνα πεισθῇ περὶ τούτου. Ἤδη κατὰ τὸ 1765 ὁ Winckelmann ἐνήργει δραστηρίως διὰ τὴν ἐξεύρεσιν πόρων πρὸς ἀνασκαφὴν τῆς Ὀλυμπίας· τὰ εὑρήματα ἔμελλον νὰ διανεμηθῶσι μεταξὺ τῶν θελόντων νὰ μεταδώσωσι τοῦ ἔργου εἰσφέροντες χρήματα. Τὸ αὐτὸ ἔγραφε τῷ 1821 καὶ ἕτερος γερμανὸς ἔν τινι περιοδικῷ. Κατ' αὐτὸν ἔπρεπε νὰ ἑνωθῶσιν ἅπαντα τὰ ἀρχαῖα καλλιτεχνήματα, τὰ ὁποῖα μεγάλαι ἀνασκαφαὶ ἐνεργούμεναι ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος ἤθελον φέρει εἰς φῶς, ἐν μεγάλῳ μουσείῳ, τὸ ὁποῖον θὰ κατεσκευάζετο ἔν τινι τῶν πρωτευουσῶν τῆς Γερμανίας ὁρισθησομένῃ εἴτε διὰ κλήρου εἴτε ἄλλως πως. Κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους εἶχε σχηματισθῆ καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ ἑταιρία τὰ αὐτὰ σκοποῦσα πρὸς πλουτισμὸν τοῦ ἐν Ὀξφόρδῃ μουσείου. Ἐρτυχῶς ἡ ἐπανάστασις τοῦ 21 δὲν ἐπέτρεψε νὰ ἐκτελεσθῶσι τὰ σχέδια ταῦτα καὶ ἡ Ἑλλὰς δὲν εἶδεν ὡς ὁ Χριστὸς διαμοιραζόμενα τὰ τελευταῖα ἱμάτιά της διὰ κλήρου. Εἶναι ἀληθές, ὅτι τῷ 1829 οἱ Γάλλοι ἐπεχείρησαν αὐτόθι ἀνασκαφάς· ἀλλ' ἡ Ἑλλὰς ἦτο πλέον ἐλευθέρα. Ἡ τότε κυβέρνησις ἐξ εὐγνωμοσύνης πρὸς τοὺς ἐκδιώξαντας τὸν Ἰβραὴμ ἐκ Πελοποννήσου, ἴσως καὶ διότι δὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃ ἄλλως, ἐπέτρεψε μὲν εἰς τοὺς Γάλλους νὰ λάβωσιν ὅ,τι εἶχον ἀνακαλύψει, ἐκώλυσεν ὅμως τὰς περαιτέρω ἀνασκαφάς. Οἱ Γάλλοι εὗρόν τινα ἐκ τῶν ἀναγλύφων τοῦ ναοῦ τοῦ Διὸς καὶ ἐὰν τοῖς ἐπετρέπετο νὰ σκάψωσι πλείονα χρόνον, ἐξάπαντος τὰ πλεῖστα τῶν ἀποτελούντων σήμερον τὸ μουσεῖον Ὀλυμπίας ἀγαλμάτων θὰ εὑρίσκοντο τώρα εἰς τὸ Λούβρον.

Οἱ Γερμανοί, ὡς γνωστόν, ἀνέλαβον τὴν ἀνασκαφὴν τῆς Ὀλυμπίας δυνάμει συνθήκης μετὰ τῆς Ἑλληνικῆς κυβερνήσεως. Αἱ ἐργασίαι διήρκεσαν ἓξ ἔτη καὶ ἑδαπανήθησαν ἐν ὅλῳ περὶ τὸ ἓν ἑκατομμύριον δραχμῶν. Αἱ ἀνακαλυφθεῖσαι ἀρχαιότητες διαφόρων εἰδῶν εἶναι καὶ καθ' ἑαυτὰς μεγάλης ἀξίας, μεγίστης ὅμως καὶ μοναδικῆς ἐν τῷ συνόλῳ αὐτῶν, καθόσον παρουσιάζουσιν εἰκόνα σχεδὸν ἐντελῆ τοῦ τε χώρου, εἰς ὃν συνήρχετο κατὰ τετραετίαν ἅπασα ἡ Ἑλλὰς ἵνα ἑορτάσῃ τὴν μεγίστην τῶν ἐθνικῶν ἑορτῶν της, καὶ τῶν ἀναθημάτων, τὰ ὁποῖα συνείθιζον νὰ προσφέρωσιν εἰς τοὺς θεούς των. Ὁ χῶρος οὗτος διαιρεῖται εἰς δύο ὡρισμένα μέρη, τὴν Ἄλτιν καὶ τὰ ἐκτὸς αὐτῆς. Ἡ Ἄλτις, δηλαδὴ ἄλσος, εἶναι περίβολος τετράπλευρος, ἀλλ' οὐχὶ ἀκριβῶς τετράγωνος· ἐν αὐτῷ ὑπῆρχον πάντες οἱ ναοὶ καὶ τὰ ὑπαιθρα ἀναθήματα, ἀγάλματα, θησαυροὶ κτλ. Ἀνεκαλύφθησαν δὲ καὶ ὡρίσθησαν ὁ ναὸς τοῦ Διός, ὁ τῆς Ἥρας (Ἡραῖον), ὁ τῆς Μητρὸς τῶν θεῶν Ῥέας (Μητρῷον) καὶ τὸ Φιλίππειον· τοῦτο ἦτο οἰκοδόμημα περιφερὲς ἔχον πέριξ κίονας, κτισθὲν ὑπὸ τοῦ πατρὸς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου· ἐν αὐτῷ ὑπῆρχον κατὰ τὸν Παυσανίαν τὰ ἀγάλματα τοῦ Φιλίππου καὶ τῆς οἰκογενείας του ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος. Πρὸς τούτοις εὑρέθη ἡ θέσις τοῦ Πελοπίου, τὸ ὁποῖον ἦν τέμενος κατάφυτον καὶ περιτετειχισμένον, τέλος δὲ θησαυροὶ δώδεκα ἐν ὅλῳ. Οὗτοι ἦσαν οἰκοδομήματα μικρά, κατὰ σειρὰν κείμενα, ἔχοντα δὲ σχῆμα ἑλληνικοῦ ναοῦ καὶ κτισθέντα ὑπὸ διαφόρων πόλεων, ἵνα κατατίθωνται ἐν αὐτοῖς τὰ πολύτιμα ἀναθήματα, τὰ ὁποῖα αὐταὶ κατὰ καιροὺς ἀφιέρουν εἰς τὴν Ὀλυμπίαν. Ἐκ τῶν δώδεκα ἀποκαλυφθέντων ὀνομαστὶ γνωστοὶ εἶναι ὁ τῆς Σικυῶνος, τῶν Μεγάρων, τοῦ Σελινοῦντος, τῆς Γέλας καὶ τοῦ Μεταποντίου. Τὰ μεταξὺ τῶν ναῶν καὶ θησαυρῶν κενὰ ἦσαν πλήρη βωμῶν, ἀγαλμάτων καὶ δένδρων. Μεταξὺ τῶν ναῶν μέγιστος καὶ ὡραιότατος ἦτο ὁ τοῦ Διός, οὗ τινος εὑρέθησαν καὶ τὰ κοσμοῦντα τὰ ἀετώματα ἀγάλματα καὶ αἱ μετόπαι· περιεργότατος ὅμως εἶναι ὁ τῆς Ἥρας, διότι οἱ περὶ τὸν ναὸν κίονες δεικνύουσι μεγίστας διαφορὰς μεταξύ των. Τοῦτο, συνδυαζόμενον πρὸς τὴν εἴδησιν τοῦ Παυσανίου, ὅτι ἐπὶ τῆς ἐποχῆς του ἐν τῷ ὀπισθοδόμῳ ἵστατο κίων δόρινος, ἀποδεικνύει ὅτι ἀρχικῶς πάντες οἱ κίονες ἦσαν ξύλινοι, βραδύτερον δὲ κατὰ διαφόρους καιροὺς ἀντικατεστάθησαν ὑπὸ λιθίνων, ὅπερ πάλιν ἀποδεικνύει, ὅτι ἐν ἀρχαιοτάτοις χρόνοις οἱ ἑλληνικοὶ ναοὶ ἦσαν τὸ πλεῖστον ξύλινοι. Πότε ὠκοδομήθη τὸ Ἡραῖον, δὲν εἶναι ἀκριβῶς γνωστόν, παραδέχονται ὅμως κοινῶς, ὅτι εἶναι ὁ ἀρχαιότατος ναὸς τῆς Ἑλλάδος. Ὁ δὲ ναὸς τοῦ Διὸς ἐκτίσθη, φαίνεται, κατὰ τὸν πέμπτον π. Χ. αἰῶνα· ἀρχιτέκτων αὐτοῦ ἦτο ὁ Λίβων. Ἀμφότεροι οἱ ναοὶ οὗτοι, καθὼς καὶ τὸ Μητρῷον καὶ τὸ Φιλίππειον καὶ οἱ θησαυροί, ἦσαν ἐκτισμένοι ἐκ πώρου, διότι καλλίτεροι λίθοι δὲν εὑρίσκονται ἐδῶ, καὶ ἦσαν κεχρισμένοι διὰ κονιάματος, τὸ ὁποῖον σῴζεται ἀκόμη εἰς πολλὰ μέρη.

Ἐκτὸς τῆς Ἄλτεως ἔκειντο τὰ διὰ τοὺς ἀνθρώπους χρήσιμα οἰκοδομήματα, ἤτοι τὸ στάδιον, τὸ ἱπποδρόμιον, τὸ Λεωνίδειον, τὸ βουλευτήριον, τὸ γυμνάσιον καὶ ἡ παλαίστρα, τὸ πρυτανεῖον καὶ τινα ἄλλα, ὧν τὰ ὀνόματα καὶ ἡ χρῆσις δὲν εἶναι γνωστά. Ἐκ τούτων τὸ μὲν στάδιον καὶ τὸ ἱπποδρόμιον ἐχρησίμευον διὰ τοὺς ἀγῶνας· δυστυχῶς τοῦ ἱπποδρομίου μόνον ἡ θέσις εἶναι γνωστή, ἄλλο δ' οὐδὲν σῴζεται· τοῦ δὲ σταδίου ἀνεσκάφη ἡ ἄφεσις, δηλαδὴ ἡ ἀρχὴ καὶ εἴσοδός τις εἰς αὐτὴν κρυπτή, ὡς ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις Παναθηναϊκῷ σταδίῳ· δι' αὐτῆς δὲν ἔφευγον οἱ νικῶμενοι, ὡς κοινῶς πιστεύεται, ἀλλ' εἰσήρχοντο εἰς τὸ στάδιον οἱ κριταὶ καὶ οἱ μέλλοντες ν' ἀγωνισθῶσι. Τοῦ πρυτανείου καὶ τοῦ βουλευτηρίου, ἐν οἷς συνεδρίαζον αἱ ἀρχαὶ τῶν Ἠλείων κατὰ τὴν ἑορτὴν μόνον, σῴζονται τὰ θεμέλια ἀρκετὰ καλῶς. Τὸ Λεωνίδειον ἦν οἰκοδόμημα μέγα, ἐν ᾧ ἡ πόλις τῶν Ἠλείων ἐφιλοξένει τοὺς ὑπὸ τῶν λοιπῶν πόλεων τῆς Ἑλλάδος ἀποστελλομένους εἰς τὴν πανήγυριν ἀντιπροσώπους τοὺς λεγομένους θεωρούς· ὠνομάσθη δὲ Λεωνίδειον, διότι ἐκτίσθη καὶ ἐδωρήθη εἰς τοὺς Ἠλείους ὑπό τινος Λεωνίδου. Ἡ παλαίστρα ἦν μέγα τετράγωνον κτίριον ἔχον αὐλὴν ἐν τῷ μέσῳ καὶ πέριξ αὐτῆς στοὰς καὶ δωμάτια· τὸ ὄνομα δεικνύει τὸν προορισμόν της, δηλαδὴ ἐν αὐτῇ, ὡς καὶ ἐν τῷ ὁμοίῳ γυμνασίῳ, οὗ μικρὸν μέρος μόνον ἀπεκαλύφθη, ἐγυμνάζοντο οἱ διὰ τοὺς ἀγῶνας προετοιμαζόμενοι. Τὰ ἄλλα οἰκοδομήματα, τὰ ὁποῖα μένουσι μέχρι σήμερον ἀνώνυμα, ἐχρησίμευον ἢ ὡς κατοικίαι τῶν ἱερέων, ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν, οἵτινες βεβαίως δὲν ἦσαν ὀλίγοι, ἢ ὡς ἀποαί, ἐν αἷς περιεπάτουν καὶ διέτριβον κατὰ ἡμέραν οἱ ξένοι.

Ἵνα συλλάβῃ τις ἰδέαν ὀλίγον τι προσεγγίζουσαν πρὸς τὴν πραγματικότητα περὶ τῆς πανηγύρεως, ἥτις ἐτελεῖτο ἐνταῦθα κατὰ πᾶσαν τετραετίαν, πρέπει νὰ φαντασθῇ τὰ οἰκοδομήματα ταῦτα σῶα καὶ ἀβλαβῆ ἐν ὅλῃ αὐτῶν τῇ μεγαλοπρεπείᾳ, τοὺς δὲ ναοὺς καὶ θησαυροὺς καὶ ὅλην τὴν Ἄλτιν ἐν γένει πλήρη ἀγαλμά-

τῶν ἐκ χρυσοῦ μόνου ἢ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος, ἐκ χαλκοῦ καὶ μαρμάρου, ἀγάλματα ἀριθμούμενα κατὰ χιλιάδας, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ Ἑρμῆς τοῦ Πραξιτέλους, τὸν ὁποῖον θαυμάζομεν ἡμεῖς σήμερον, δὲν ἀναφέρεται ὡς ἓν τῶν ἀρίστων, καὶ οὔτε ἦτο δυνατὸν ν' ἀναφέρηται, ἀφοῦ ἐν τῷ ναῷ τοῦ Διὸς εὑρίσκετο τὸ χρυσελεφάντινον ἄγαλμα τοῦ πατρὸς τῶν θεῶν ποιηθὲν ὑπὸ τοῦ Φειδίου. Ὁ θεός, ἂν καὶ καθήμενος ἐπὶ θρόνου ἦν τόσον μέγας, ὥστε ἐνόμιζέ τις, ὅτι ἂν ἠγείρετο ἡ κεφαλή του θὰ διετρύπα τὴν ὀροφήν. Τὰ γυμνὰ μέρη ἦσαν ἐλεφάντινα, τὸ ἱμάτιον ἐκ χρυσοῦ καὶ πεποικιλμένον διὰ ζῴων καὶ ἀνθέων· εἰς τὴν δεξιὰν ἐκράτει Νίκην χρυσῆν ἑτοίμην νὰ πετάξῃ, εἰς τὴν ἀριστερὰν τὸ σκῆπτρον πλουσίως κεκοσμημένον. Ὁ θρόνος εἶχε καὶ αὐτὸς ἀνάλογα κοσμήματα ἐκ χρυσοῦ, ἐλέφαντος καὶ πολυτίμων λίθων, πρὸς τούτοις δὲ καὶ διαφόρους μυθολογικὰς παραστάσεις ἐζωγραφημένας ἢ ἀναγλύπτους. Ἀλλὰ τὸ μέγιστον κόσμημα τοῦ ὅλου ἔμενε πάντοτε ἡ θεία ἔκφρασις ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Διός, ἔκφρασις, τὴν ὁποίαν οἱ ἀρχαῖοι ἐκστατικοὶ ἐθαύμαζον χωρὶς νὰ δύνανται νὰ περιγράψωσι.

Ἄλλα διάφορα ἀφιερώματα ἐκ χρυσοῦ, ἀργύρου ἢ χαλκοῦ, οἷα σκεύη διάφορα, ἀσπίδες, κράνη, κτλ. ὑπῆρχον ἄπειρα ἐν τοῖς ναοῖς καὶ τοῖς θησαυροῖς — τινὰ μὲν κοινά, πολλὰ ὅμως πολύτιμα ἢ διὰ τὴν ὕλην, ἐξ ἧς ἦσαν κατεσκευασμένα, ἢ διὰ τὴν καλλιτεχνικὴν των ἀξίαν ἢ καὶ δι' ἀμφότερα. Πᾶσαι αἱ ὀρέξεις ἡδύναντο νὰ ἱκανοποιηθῶσιν ἐνταῦθα· ὁ κοινὸς λαὸς θὰ ἔχασκε βεβαίως καὶ τότε, ὅπως καὶ σήμερον ἐν τοῖς μουσείοις, πρὸ τοῦ πλούτου καὶ τῆς πολυτελείας· οἱ εὐσεβέστεροι καὶ λογιώτεροι θὰ περιειργάζοντο τὰς παραστάσεις καὶ εἰκόνας, ἐν αἷς περιείχετο ὁλόκληρος ἡ μυθολογία τῶν θεῶν καὶ ἡρώων· ἄλλοι θὰ ηὐχαριστοῦντο μᾶλλον νὰ θαυμάζωσι τὰ ἀριστουργήματα τῶν μεγίστων καλλιτεχνῶν τῆς Ἑλλάδος· ἐπειδὴ δὲ καὶ πολλαὶ συνθῆκαι μεταξὺ ἑλληνικῶν πόλεων γεγραμμέναι ἐπὶ χαλκοῦ ἢ μαρμάρου κατετίθεντο ἐνταῦθα ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Διός, πρὸς τούτους ἐπειδὴ πολλὰ ἀφιερώματα εἶχον σχέσιν πρὸς ἱστορικόν τι γεγονός, ἠδύναντο καὶ ὁ πολιτικὸς καὶ ὁ ἱστορικὸς νὰ εὕρωσιν ἀντικείμενα ἄξια μελέτης.

Τοιοῦτο κέντρον ἔπρεπε νὰ προσελκύῃ πολλοὺς ἀνθρώπους· καὶ τῷ ὄντι προσείλκυε πρὸς Ἕλληνας, ὅπου καὶ ἂν κατῴκουν, εἴτε ἐν Σικελίᾳ καὶ Ἰταλίᾳ, εἴτε ἐν Ἀφρικῇ, εἴτε ἐν Ἀσίᾳ. Ἠλόησι καὶ πτωχοί, ἡγεμόνες ἰσχυροί, πολιτικοὶ ἔνδοξοι, φιλόσοφοι, ποιηταί, πάντες τέλος, ὅσοι ἠδύναντο, ἤρχοντο εἰς τὴν Ὀλυμπίαν. Αἱ πόλεις ἐκλέγουσαι τοὺς πλουσιωτάτους μεταξὺ τῶν πολιτῶν τοὺς ἔστελλον ἐνταῦθα ὡς ἀντιπροσώπους των μετὰ λαμπρᾶς ἀκολουθίας, ἵνα προσφέρωσιν ἐπισήμους θυσίας τῷ Διί. Ἐπὶ ἕνα μῆνα ἔπαυε κατὰ τὸ διεθνὲς τῶν Ἑλλήνων δίκαιον πᾶς πόλεμος· ἕκαστος ἠδύνατο ἀφόβως νὰ ταξιδεύῃ πρὸς τὴν Ὀλυμπίαν διὰ πάσης ἑλληνικῆς χώρας, ὅπερ τὸν λοιπὸν χρόνον δὲν ἦτο ὅλως ἀκίνδυνον. Οἱ ἐνταῦθα συνερχόμενοι ἠσθάνοντο ἑαυτοὺς ἀδελφούς· ἐλάλουν τὴν αὐτὴν γλῶσσαν ἐλάτρευον τοὺς αὐτοὺς θεούς, ἦσαν ἓν ἔθνος.

Ἀλλ' οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες δὲν ἦσαν μόνον ἐθνικὴ ἑορτὴ συνενοῦσα ἐπί τινας ἡμέρας εἰς ἕνα χῶρον τοὺς πανταχοῦ διεσπαρμένους Ἕλληνας· ἐπέδρασαν σπουδαίως καὶ ἐπὶ τοῦ ὅλου ἀρχαίου πολιτισμοῦ καὶ συνέτειναν πολὺ καὶ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν τεχνῶν καὶ τὴν διάδοσιν γνώσεων καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Αἱ τέχναι εὗρον ἐνταῦθα τροφὴν ἄφθονον· διὰ τοὺς ἀρχιτέκτονας καὶ τοὺς ζωγράφους, πρὸ πάντων ὅμως διὰ τοὺς γλύπτας ὑπῆρξεν ἡ Ὀλυμπία πάντοτε στάδιον ἐνεργείας εὐρύ. Τοῦτο δύναται νὰ συμπεράνῃ ἕκαστος ἐξ ὅσων ἀνωτέρω εἴπομεν περὶ τῶν ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Ἄλτεως κτιρίων καὶ ἀγαλμάτων. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἰδίως βιομηχανία ὠφελεῖτο ἐξ αὐτῶν οὐκ ὀλίγον· ἐκτὸς τοῦ ὅτι μετὰ τῆς ἑορτῆς ἐτελεῖτο φυσικῶς καὶ ἐμπορικὴ πανήγυρις, ἀλλ' ἕκαστος ἔφερεν ἐκ τῆς πατρίδος του καὶ ἀφιέρωμά τι εἰς τὸν θεόν· ταῦτα κατὰ τὴν ἑλληνικὴν συνήθειαν ἦσαν ἢ σκεύη μεταλλινα καὶ ξύλινα, ὡς τράπεζαι, τρίποδες, λέβητες, φιάλαι καὶ οὕτω καθεξῆς, μᾶλλον ἢ ἧττον πλουσίως κεκοσμημένα, ἢ ἦσαν ἀγαλματία καὶ ζῷα μικρὰ ἐπίσης χαλκᾶ ἢ ὅπλα εἰς ἀνάμνησιν νίκης τινὸς ἐν πολέμῳ κλ. Τῶν πολυειδῶν αὐτῶν πραγμάτων ἡμεῖς πολλάκις οὔτε ἔννοιαν ἔχομεν, διότι τὰ μὲν ἐκ πολυτίμων μετάλλων ἀνηρπάγησαν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, τὰ δὲ ξύλινα κατεστράφησαν ὑπὸ τοῦ χρόνου· ὡς παράδειγμα ὅμως ἀρκεῖ ν' ἀναφέρωμεν ἐνταῦθα τὴν λεγομένην λάρνακα τοῦ Κυψέλου, ἣν περιγράφει λεπτομερῶς ὁ Παυσανίας. Αὐτὴ ἦν κιβώτιον ἐκ κέδρου κεκαλυμμένον ὑπὸ μυθολογικῶν παραστάσεων· αἱ μορφαὶ ἦσαν ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος ἐκτεθειμένων ἐπὶ τοῦ ξύλου· ἐπιγραφαὶ δὲ ἐν δωρικῇ διαλέκτῳ ἡρμήνευον τὰς παραστάσεις. Ἐν τῇ κιβωτῷ ταύτῃ ἐλέγετο, ὅτι εἶχε κρύψει ἡ μήτηρ του τὸν βραδύτερον τύραννον Κορίνθου γενόμενον Κύψελον, ὅταν οἱ ἀριστοκρατικοὶ τῆς Κορίνθου ἐζήτουν νὰ τὸν φονεύσωσι. Τοιαῦτα ἢ ὅμοια σκεύη ἐξάπαντος ὑπῆρχον καὶ ἄλλα πολλά. Σήμερον ἀκόμη ἐκ τῶν ἐλαχίστων λειψάνων, τὰ ὁποῖα διεσώθησαν, δυνάμεθα νὰ παρακολουθήσωμεν τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἑλληνικῆς τέχνης καὶ βιομηχανίας ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων· δυνάμεθα ν' ἀποδείξωμεν ἐπιρροὴν ξένων λαῶν, προηγηθέντων τοῦ ἑλληνικοῦ ἐν τῷ πολιτισμῷ, τῶν Ἀσσυρίων, Αἰγυπτίων καὶ πρὸ πάντων τῶν Φοινίκων· δυνάμεθα ἐν ὀλίγον μεταγενεστέροις χρόνοις νὰ διακρίνωμεν ἐν τῇ καθαρῶς ἑλληνικῇ τέχνῃ διαφόρους ἐποχὰς καὶ διαφόρους ρυθμούς. Λεπτομερεστέρα ἀνάλυσις τῶν διαφορῶν τούτων δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γείνῃ ἐνταῦθα· εὐνόητον ὅμως εἶναι, ὅτι, ἀφοῦ τἀφιερώματα ἤρχοντο ἐκ πᾶσι τῆς ἰδίως Ἑλλάδος, τῆς Σικελίας καὶ Ἰταλίας, τῆς Μασσαλίας, τῆς Ἀφρικῆς, τῆς Ἀσίας καὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, οἱ δὲ αὐτὰ ἀφιεροῦντες ἦσαν τὸ πλεῖστον μὲν πλούσιοι ἰδιῶται, ἐν μέρει ὅμως καὶ πόλεις ἢ ἡγεμόνες, εὐνόητον εἶναι λέγω, ὅτι συγηθροίζοντο ἐνταῦθα δείγματα τῶν καλλίστων τεχνουργημάτων, ὅσα παρῆγε τὸ ἑλληνικὸν πνεῦμα. Οὕτως, ἐξακολουθούσης τῆς συσσωρεύσεως ταύτης ἐπὶ αἰῶνας, ἡ Ὀλυμπία κατέστη μέγιστον μουσεῖον τῶν ἀρίστων καλλιτεχνικῶν ἔργων καὶ συγχρόνως *διαρκὴς ἔκθεσις βιομηχανικῶν προϊόντων* πασῶν τῶν χωρῶν, ὅπου κατῴκουν Ἕλληνες. Τοῦτο, ἂν καὶ δὲν δίδηται συνήθως μεγάλη προσοχὴ εἰς αὐτό, εἶναι ὅμως ἄξιον πολλῆς μελέτης. Γνωστὸν εἶναι πόσον πυρετωδῶς ἐργάζονται σήμερον ἐν Εὐρώπῃ, ἵνα δώσωσι καλλιτεχνικὴν χροιὰν εἰς τὰ βιομηχανικὰ προϊόντα, ἵνα μεταγγίσωσιν ἀπὸ τῶν ὡραίων τεχνῶν πνεῦμα καὶ μορφὴν εἰς τὴν ἐπιπλοποιΐαν, τὴν μεταλλουργίαν, τὴν χρυσοχοΐαν, τὴν ἀγγειοπλαστικήν, τὴν κοσμηματογραφίαν, εἰς τὰ μυρία ἀντικείμενα τῆς καθημερινῆς χρήσεως. Ἐκθέσεις τοπικαὶ καὶ γενικώτεραι συχνὰ ἐπαναλαμβανόμεναι, μουσεῖα εἰδικὰ περιλαμβάνοντα δείγματα χειροτεχνημάτων διαφόρων λαῶν καὶ ἐποχῶν, σχολεῖα, ἐν οἷς διδάσκεται πρακτικὴ αἰσθητικὴ καὶ αἱ ὡραῖαι τέχναι ἐφηρμοσμέναι εἰς τὴν βιομηχανίαν — πάντα ταῦτα τὰ ἱδρύματα, ἐν οἷς πρωτεύουσιν ἡ Ἀγγλία, ἡ Γαλλία, ἡ Γερμανία καὶ τὸ Βέλγιον, ἕνα σκοπὸν ἔχουσι, τὸν σκοπὸν ὃν ἐν τῇ ἀρχαιότητι ἡ Ὀλυμπία, οἱ Δελφοὶ καὶ ἄλλα τινὰ ἱερὰ ἐξεπλήρουν σχεδὸν ἄνευ συνειδήσεως. Καὶ τοῦτο δὲ ἀκριβῶς εἶναι τὸ σπουδαῖον καὶ μοναδικὸν ἐν τῇ ἱστορίᾳ, ὅτι ἐκ τύχης τινὸς ἢ θείας προνοίας ἀφορμὴν λαβόντα καὶ τρεφόμενα διαρκῶς ὑπὸ τῆς εὐσεβείας καὶ τοῦ πρὸς ἐπίδειξιν ἔρωτος, ἐσχηματίσθησαν τοιαῦτα κέντρα, πραγματικαὶ ἑστίαι, ἀπὸ τῶν ὁποίων αἱ ἀκτῖνες τῆς τέχνης ἐφώτισαν ὁλόκληρον τὴν Ἑλλάδα καὶ ἐξωράϊσαν τὸν βίον. Τὰ ἀναθήματα ἐπέμποντο ἐνταῦθα μόνον ὡς δείγματα· τῆς εὐγνωμοσύνης τῶν ἀνθρώπων πρὸς τοὺς θεούς· ἀλλ' ἐπήνεγκον ἀποτελέσματα, τὰ ὁποῖα οἱ εὐλαβεῖς ἐκεῖνοι ἄνθρωποι ποτὲ δὲν εἶχον φανταχθῆ· δύναταί τις νὰ εἴπῃ, ὅτι οἱ θεοί, ἀνταμείβοντες τὴν εὐσέβειαν τοῦ λαοῦ, ἠθέλησαν νὰ θαυματουργήσωσι δι' αὐτῶν τούτων τῶν ἀναθημάτων, καὶ τῷ ὄντι ἐθαυματούργησαν· διότι οὐδὲν ἔθνος κατώρθωσεν ἀκόμη νὰ διαπλάσῃ, ὡς τὸ ἑλληνικόν, ὁλόκληρον τὸν βίον του τόσον καλλιτεχνικῶς· καὶ τὰ ἐλάχιστα πράγματα καὶ τὰ μᾶλλον ἀσήμαντα, εἶναι καθ' ἑαυτὰ ἔργα τέχνης τέλεια. Πόσον δὲ τοῦτο συνετέλεσε πρῶτον μὲν εἰς τὸν ἐκπολιτισμὸν αὐτοῦ τοῦ τόπου, ἀκολούθως δὲ καὶ εἰς τὴν πνευματικὴν καὶ οἰκονομικὴν κατάκτησιν τόσων ξένων χωρῶν εἶναι βεβαίως τοῖς πᾶσι γνωστόν.

Πραγματικὴ ἔκθεσις κατὰ τὴν σημερινὴν ἔννοιαν τῆς λέξεως ἦτο ἡ Ὀλυμπία καὶ διότι αἱ νεώτεραι ἐφευρέσεις ἐνταῦθα πρῶτον ὑπεδεικνύοντο· διότι ἐν τῇ ἀρχαιότητι, ἥτις δὲν κατεῖχε τὰ σημερινὰ μέσα διαδόσεως τῶν γνώσεων καὶ εἰς ἣν ὁ τόπος ἦτο ἄγνωστος, ἕκαστος ἐφευρέτης

νέας τέχνης ἢ νέας τινὸς μεθόδου ἐξέθετε τὸ ἔργον του ἔν τινι ἱερῷ, ἔνθα συνήρχοντο πολλοὶ ἄνθρωποι· ποῦ δὲ συνήρχοντο πλείονες ἢ ἐν Ὀλυμπίᾳ; οἱ συγγραφεῖς ἀναφέρουσι περὶ πολλῶν φιλοσόφων, ῥητόρων καὶ ἱστορικῶν, ὅτι ἀνεγίνωσκον τὰ ἔργα των ἐν Ὀλυμπίᾳ πρὸ τῆς συνηγμένης Ἑλλάδος· ἐὰν αὐτοὶ ἐνόμιζον τοῦτο ἀναγκαῖον, ἵνα γένωσι ταχέως γνωστοί, πολὺ ἀναγκαιότερον θὰ τὸ εὕρισκον βεβαίως οἱ τεχνῖται καὶ οἱ ὅμοιοι αὐτοῖς.

Πλείονα περὶ τοῦ θέματος τούτου εἶναι, ὑποθέτω, περιττά· ἡ σπουδαιότης τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων διὰ τὴν ἀρχαιότητα εἶναι καταφανής. Ἂς ἴδωμεν τώρα τί ἐκ τῆς μεγάλης ταύτης ἐκθέσεως ἐσώθη μέχρις ἡμῶν. Ἀγάλματα ἐκ μαρμάρου ἀναλόγως πολὺ ὀλίγα· ὁ Ἑρμῆς τοῦ Πραξιτέλους, ἡ Νίκη τοῦ Παιωνίου, τὰ ἀετώματα καὶ τινες μετόπαι ἐκ τοῦ ναοῦ τοῦ Διός, τεμάχια ἐκ τοῦ ἀετώματος τοῦ θησαυροῦ τῶν Μεγαρέων, εἴκοσι περίπου ῥωμαϊκοὶ ἀνδριάντες, μεταξὺ τῶν ὁποίων οἱ τοῦ Κλαυδίου, τοῦ Τίτου καὶ τοῦ Ἀδριανοῦ, καί τινα ἄλλα μικροτέρας ἀξίας. Τὰ λοιπὰ ἢ κατεστράφησαν ὑπὸ τῶν χριστιανῶν καὶ τῶν βαρβάρων, ἢ μετεβλήθησαν εἰς ἄσβεστον. Ἐκ τῶν ἐκ μετάλλου ἀγαλμάτων καὶ λοιπῶν ἀντικειμένων ἐσώθη μόνον ὅ,τι ἐγκαίρως ἐκρύβη εἰς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς. Ταῦτα εἶναι μικρὰ καὶ λίαν ἀρχαῖα χαλκᾶ ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα ἢ ὅλως τυχαίως ἢ ἐν ἐξαιρετικαῖς περιστάσεσι π. χ. πυρκαϊαῖς, σεισμοῖς κτλ. ἢ τέλος ἄλλως πως ἐκαλύφθησαν ὑπὸ τῶν χωμάτων ἐνωρίς, ὥστε ὅτε ἦλθον οἱ χριστιανοὶ καὶ οἱ βάρβαροι νὰ λεηλατήσωσι τὸν ἱερὸν τόπον δὲν ὑπῆρχον πλέον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς. Οὕτως ἐξηγεῖται ἡ μεγάλη ἀρχαιότης καὶ σχετικῶς ἡ μικρὰ ἀξία αὐτῶν· τὰ μεγαλείτερα ὅμως καὶ καλλίτερα καὶ ἐν γένει τὰ νεώτερα, ὅσα ἐφυλάττοντο εἰς τοὺς ναοὺς καὶ τοὺς θησαυρούς, αὐτὰ ἐνοεῖται ὅτι ἠρπάγησαν. Ἀναλόγως λοιπὸν τῶν ὅσων ὑπῆρχόν ποτε ἐν τῇ Ἄλτει τὰ σωζόμενα εἶναι μηδαμινά· ἀλλὰ σήμερον ἔχουσι φυσικὰ καὶ αὐτὰ μεγάλην ἀξίαν. Εἶναι δέ, ὡς εἴπομεν, πάντα σχεδὸν χαλκᾶ καὶ συνίστανται εἰς διάφορα ἀγάλματα ἀνθρώπων καὶ ζῴων, εἰς περικεφαλαίας, λόγχας καὶ περικνημῖδας, εἰς λέβητας καὶ τρίποδας, εἰς σταθμά, ἐλάσματα δι' ὧν ἦσαν ἐνδεδυμένα ξύλινα μέρη σκευῶν κτλ. Τὰ ἀγαλμάτια τῶν ἀνθρώπων καὶ ζῴων εἶναι πάντα πολὺ μικρά, μόνον μία κεφαλὴ ἀθλητοῦ σῴα καὶ πολὺ καλῆς τέχνης εἶναι φυσικοῦ μεγέθους, πρὸς δὲ πόδες τινὲς καὶ βραχίονες· ἐπίσης μία κεφαλὴ βοός· ἓν κέρας καὶ ἓν οὖς. Τοιαῦτα ἐν συνόψει τὰ εὑρήματα. Οὐχ ἧττον τὸ μουσεῖον τῆς Ὀλυμπίας θὰ ἦναι πάντοτε ἓν τῶν καλλίστων. Ὁ Ἑρμῆς, ἡ Νίκη, τὰ ἀετώματα καὶ αἱ μετόπαι εἶναι ἔργα πρώτης τάξεως, μεταξὺ δὲ τῶν χαλκῶν εἶναι πολλὰ ὅλως μοναδικά· πάντα δὲ ὁμοῦ ἔχουσι τὸ προτέρημα, ὅτι ἀποτελοῦσιν ἓν σύνολον καὶ ἐν τῷ συνόλῳ των ἀναπαριστῶσιν ἀτελῶς μέν, ἀλλ' ὅμως ἱκανῶς διὰ τὸν προσεκτικὸν παρατηρητὴν τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα, τὰς δοξασίας, τὸν τρόπον τῆς λατρείας, τὴν κατάστασιν τῆς τέχνης κλπ. ὡρισμένων ἀνθρώπων καὶ ὡρισμένων ἐποχῶν· πολλὰ ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα καθ' ἑαυτὰ δὲν θὰ εἶχον μεγάλην ἀξίαν, ἀποκτῶσι τοιαύτην ἐν τῷ συνόλῳ, ἐν ᾧ ἄλλα καλλιτεχνικώτερα ἐν ἄλλοις μουσείοις κάνουσι μέρος τῆς ἀξίας των, διότι εἶναι μεμονωμένα, διότι ὁ τόπος τῆς εὑρέσεώς των, ἡ χρῆσίς των, ἡ ἐποχή των, ἡ σχέσις των τέλος πρὸς ἄλλα δὲν εἶναι γνωστή. Ἐνταῦθα τὸ ἓν ἐξηγεῖται διὰ τοῦ ἄλλου.

Ἕνεκα τῆς ὅλως ἰδιαιτέρας ταύτης φύσεως τῶν ὀλυμπιακῶν ἀρχαιοτήτων δὲν δύναμαι νὰ κατακρίνω τὸ μέτρον, καθ' ὃ αὗται πρόκειται νὰ μείνωσιν ἐνταῦθα ἡνωμέναι καὶ πλησίον τῶν κτιρίων, παρὰ τὰ ὁποῖα εὑρέθησαν. Τὸ μουσεῖον, ἐν ᾧ θὰ κατατεθῶσιν, ἔσται ἕτοιμον μετὰ ὀκτὼ ἢ δέκα μῆνας· οἰκοδομεῖται δὲ ἐν ῥυθμῷ ἑλληνικῷ κατὰ σχέδιον ἁπλοῦν ἀλλ' ὡραῖον. Εὐχόμεθα μόνον καὶ ἡ διακόσμησις ἥ τε ἐσωτερική, δηλαδὴ χρωματισμοὶ καὶ ἐπίπλα, καὶ ἡ ἐξωτερική, δένδρα καὶ λοιπά, νὰ ὦσιν ἀνάλογα πρὸς τὸ οἰκοδόμημα, ἀνάλογα πρὸς τὴν χαρίεσσαν πέριξ φύσιν.

Χ. Τ.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

(5 Ἀπριλίου)

ΕΚΚΛΗΣΙΑ.—Τὰ Ἅγια Θεοφάνεια.

ΙΣΤΟΡΙΑ. — 1823. Μάχη περὶ τὴν Ἀκράταν.

Ἐνῷ ἐπέκειτο ἐμφύλιος ῥῆξις μεταξὺ Χαραλάμπη καὶ Πετμεζάδων εἰς ὀροπέδιόν τι ἄνω τῶν Καλυβίων τῆς Ἀκράτας, ἐθεάθη ἀπροσδοκήτως τουρκικὸς στρατὸς διαβαίνων τὸν κάτωθεν ποταμόν. Τὰ πάθη ἀπεκοιμήθησαν, ἑνωθέντες δὲ οἱ ἀντιμαχόμενοι μετὰ τῶν πρὸς συμφιλίωσίν των προσδραμόντων Ζαΐμη, Σολιώτου καὶ Θεοχαροπούλου κατετρόπωσαν τοὺς Τούρκους.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

[Ἡ ἄρσις, καὶ τὸ Ἀδλικὸν πρόγραμμα — Ὁ Στρατηγὸς Πίσσας — Ὁ καλλιτεχνικὸς διαγωνισμὸς τῆς Σύρου — Ὁ Σόλλογος τῶν Μικρασιανῶν — Ἡ Ἑταιρεία τῶν φίλων τοῦ λαοῦ — Τὰ συγχαρητήρια καὶ ἡ ποίησις.]

Δύο κυρίως ἔντυπα ἐφείλκυσαν κατ' αὐτὰς τὴν προσοχὴν τῶν διαβατῶν, τοιχοκολλημένα μεταξὺ τῶν θεατρικῶν προγραμμάτων καὶ τῶν *γελοιωδῶν* τῶν περιοδικῶν: τὸ περὶ ἄρσεως τῆς ἀναγκαστικῆς κυκλοφορίας πολυθρύλητον διάταγμα καὶ τὸ πρωτοφανὲς *αὐλικὸν πρόγραμμα* καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἦτο ἤδη γνωστὸν ἐκ τῶν καθημερινῶν φύλλων πρὶν στοιχειοθετηθῇ, τοῦ δευτέρου ὅμως ὁ ξενίζων τίτλος δὲν ἀνεγνώσθη τόσον εὐμενῶς, διότι ὁ λαὸς συνείθισε νὰ ἀναγνωρίζῃ ὡς ἐξουσίαν τὴν βασιλείαν καὶ οὐχὶ τὴν αὐλήν, μὴ σεβόμενος—ὁ ἀχάριστος! — οὐδὲ τὰ προτερήματα, ἅτινα ὁμολογουμένως περικοσμοῦσι τοὺς κυκλοῦντας τὸν θρόνον. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει περίπου καὶ εἰς τὴν θρησκείαν μας· ὁ ἑλληνικὸς λαός, ὡς λέγει κάπου ἂν δὲν ἀπατώμεθα ὁ μέγας Μένδελσων, ἐνῷ ἀγαπᾷ τὴν θρησκείαν του, *δὲν χωνεύει* τοὺς λειτουργοὺς αὐτῆς.

Ὁ χρονογράφος, ὅστις ἡμέραν τινὰ θὰ ἀναδιφήσῃ τὰ ἑορταστικὰ γεγονότα τῆς ἑβδομάδος ταύτης, μετὰ σεβασμοῦ καὶ συγκινήσεως θὰ ἀναγνώσῃ τὸν θάνατον τοῦ γηραιοῦ στρατηγοῦ Πίσσα, ἑνὸς ἐκ τῶν ὀλιγίστων ἐπιζησάντων ἐνδόξων καὶ γνησίων ἀγωνιστῶν. Τοῦ Πίσσα ἡ γενναιότης, ἡ ἀκεραιότης καὶ ἡ φιλοστοργία, καὶ ἐν γένει ὁ ἐνάρετος καὶ ἄμεμπτος βίος, δύνανται νὰ ἐμπνεύσωσι πάντα, ὅστις θέλει νὰ διαπαιδαγωγήσῃ τὸν λαὸν λαμβάνων ἐκ τῆς κοινωνίας ἀληθὲς ὑπόδειγμα καὶ ἀναλύων τὸν χαρακτῆρά του ἐν φιλολογικῷ ἔργῳ. Τὰ προτερήματα τοῦ Πίσσα ἐκτιμῶσα καὶ ἡ «Ἑβδομὰς» κατέλεξεν αὐτὸν μεταξὺ τῶν εὐαρίθμων συγχρόνων ἐπιφανῶν Ἑλλήνων, οὓς ἠθέλησε νὰ καταστήσῃ γνωστοὺς κυρίως εἰς τὴν ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος Ἑλλάδα.

Καὶ μολαταῦτα ὑπῆρξαν πολλοὶ καὶ ἐν Ἀθήναις ἀγνοοῦντες τὸν Πίσσαν, ὅπως ἠγνόουν καὶ τὸν Μομφερράτον, καὶ πάντα ἄλλον, ὅστις περιφρονῶν τὸν πάταγον, ἢ μᾶλλον μὴ ἔχων ἀνάγκην αὐτοῦ ὅπως δοξασθῇ, ἀποσύρεται, μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἱερῶν καθηκόντων, ἅτινα προωρίσθη, νὰ ἐκπληρώσῃ ἐπὶ τῆς Γῆς.

Ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις πρωτότυπος θὰ εἶνε ὁ διαγωνισμὸς τῆς Σύρου πρὸς ἀνέγερσιν ἀνδριάντος τοῦ Ναυάρχου Μιαούλη, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ἀοιδίμου Σταματίου Πρωΐου. Ἄνευ οὐδεμιᾶς διατυπώσεως, ἐκηρύχθη ξηρά, ξηρά, ὅτι ὁ διαγωνισμὸς ἄρχεται τότε καὶ λήγει τότε. Ἀλλὰ ποῖος θὰ διαγωνισθῇ μετὰ τὰ διατρέξαντα κατὰ τοὺς καλλιτεχνικοὺς τοῦ Πανεπιστημίου διαγωνισμούς; ποῖος δὲ θὰ κρίνῃ τὰ ἔργα;

Ἂν ἡ Σύρος ἐπιθυμῇ νὰ κοσμηθῇ διὰ τοῦ ἀνδριάντος τοῦ μεγάλου τῆς Ἑλλάδος τέκνου ὀφείλει ἢ νὰ ἀναθέσῃ τὴν κατασκευήν του ἄνευ διαγωνισμοῦ εἴς τινα τῶν ἀνεγνωρισμένων ἤδη Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν, ἢ νὰ προκηρύξῃ διαγωνισμὸν καθ' ὅλους τοὺς τύπους — ὁρίζουσα καὶ μικρὰν ἀποζημίωσιν δι' ἐνείνους, ὧν τὰ ἔργα δὲν ἤθελον θεωρηθῇ ἀνάξια προσοχῆς— νὰ ἀποστείλῃ δὲ τὰ προπλάσματα ὅπως κριθῶσιν εἴς τινα εὐρωπαϊκὴν ἀκαδημείαν.

Ἂς φεισθῶμεν τῶν ἀνδρῶν τοῦ ἐνδόξου παρελθόντος! καὶ ἀφοῦ μυριοτρόπως ἐνόσῳ ἔζων τοὺς ἐπικράναμεν, ἀφοῦ οὐδὲ τοὺς τάφους αὐτῶν ἐσεβάσθημεν, τοὐλάχιστον ἀς μὴ παραδώσωμεν τὴν μορφὴν αὐτῶν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν μελλουσῶν γενεῶν τερατωδῶς παραμεμορφωμένην.

Ὅτε πρὸ δύο περίπου ἐτῶν Μικρασιᾶται σπουδασταί, δεῦρο!, δεῦρο! συνελθόντες, ἀπετέλεσαν τὸ σωματεῖόν των, τὴν μετριόφρονα καὶ σεμνὴν *Λέσχην τῶν Μικρασιανῶν Σπουδαστῶν*, βεβαίως δὲν ἤλ-

πίζον οὐδ' αὐτοὶ ὅτι ἐντὸς τόσου μικροῦ διαστήματος ἤθελον μορφώσει ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ γνωστοῦ αἰσθηματίου καὶ ἐνθουσιαστοῦ κ. Φιλοποίμενος Παρασκευαΐδου σύλλογον ἐθνωφελῆ καὶ ἀνδρικόν, τὸν «*Φιλεκπαιδευτικὸν σύλλογον τῶν Μικρασιανῶν*», σκοποῦντα τὴν διάδοσιν τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων ἀνὰ τὴν Μικρὰν Ἀσίαν καὶ τὰς νήσους αὐτῆς.

Ὁ σκοπὸς οὗτος θέλει ἐπιτευχθῆ τῇ συστάσει ἐκπαιδευτηρίων καὶ ἐνισχύσει τῶν χρῃζόντων τοιαύτης τῇ ἐκπαιδεύσει ἀπόρων νέων καὶ νεανίδων ὑπισχνουμένων ὅτι θὰ διδάξωσιν ἀνὰ τὴν Μικρὰν Ἀσίαν καὶ τῇ ἐκδόσει περιοδικοῦ συγγράμματος.

Εὐτυχὴς λογίζεται ἡ «Ἑβδομὰς» διότι, τὸ ἐφ' ἑαυτῇ, ὑπεστήριξε τὰ πρῶτα βήματα τῆς Ἀσιατικῆς Λέσχης, παραλαβοῦσα πρὸς δημοσίευσιν καὶ τὰς καλλίστας τῶν ἐν αὐτῇ ἀναγνωσθεισῶν διατριβῶν, ἀπορρεούσας ἐκ πλήρους γνώσεως τοῦ τόπου καὶ τῶν πραγμάτων, ὧν τὴν διασκευὴν ἀνέθηκε τῷ κ. Ἰωακεὶμ Βαλαβάνῃ.

Προσεχῶς θέλει δημοσιευθῆ ἐν τῇ «Ἑβδομάδι» καὶ ἡ «περὶ Λειβησίου τῆς Λυκίας» ἀξιόλογος διατριβή.

Συγχρόνως μετὰ τοῦ κανονισμοῦ τοῦ ἐν Ἀθήναις φιλεκπαιδευτικοῦ Συλλόγου τῶν Μικρασιανῶν ἐλάβομεν καὶ τὸ ΙΒ' φυλλάδιον τῆς «*Ἑταιρείας τῶν φίλων τοῦ λαοῦ*» περιέχον τὰ τῆς γενικῆς συνελεύσεως τῶν ἑταίρων κατὰ τὸ ἔτος 1884, τοὺς εὐεργέτας της, τοὺς ἱδρυτάς της, τὴν λογοδοσίαν τοῦ Διοικητικοῦ συμβουλίου, πίνακα τῶν τακτικῶν ἑταίρων κλ.

Ἡ ἐν λόγῳ Ἑταιρεία, μὴ παρεκκλίνασα τοῦ σκοποῦ της ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς της, εἶνε ἐκ τῶν ὀλιγίστων ἂν μὴ μοναδικῶν σωματείων, ἅτινα ἐργάζονται ἄνευ ἐπαγγελιῶν καὶ πατάγου.

Μεταξὺ τῶν ἱδρυτῶν της καταλέγονται ὁ Ἀλέξανδρος Ἀ. Σοῦτζος, ὁ Μάρκος Δραγούμης, ὁ Παναγιώτης Ῥομπότης, ὁ Νικόλαος Α. Μαυροκορδάτος, ὁ Νικόλαος Π. Δηλιγιάννης καὶ ἄλλοι. Καίτοι τὸ δέκατον ἔνατον διανύουσα ἔτος, πέντε ἀντήλλαξε προέδρους τοὺς Ἀλέξανδρον Γ. Σοῦτζον, Κωνσταντῖνον Ν. Δόσιον, Νικόλαον Δραγούμην, Ἀλέξανδρον Ἀ. Σοῦτζον καὶ Χρῆστον Νικολαΐδην Φιλαδελφέα τὸν καὶ ἤδη πρόεδρον, τὸν φιλοπρόοδον γέροντα, τὸν συγκεντρώσαντα πάσας τὰς ὑπολειπομένας αὐτῷ δυνάμεις ὑπὲρ τοῦ σωματείου, ὅπερ ἐπαξίως ἐκπροσωπεῖ.

Εἰς τὰ ἑσπερινὰ μαθήματα τῆς Ἑταιρείας τῶν φίλων τοῦ λαοῦ συρρέουσι πάσης τάξεως ἄνθρωποι προσεκτικῶς ἀκροώμενοι τῶν διαφόρων μαθημάτων, διδασκομένων εἰς γλῶσσαν εὔληπτον καὶ ὁμαλήν· κατὰ τὸ ἔτος δὲ τοῦτο διδάσκονται καθ' ἑκάστην ἀπὸ τῆς 7ης μέχρι τῆς 8ης ὥρας ἡ ὑγιεινή, ἡ ἑλληνικὴ ἱστορία, ἡ γεωπονία, ἡ πρακτικὴ γεωμετρία, ἀρχαὶ τοῦ δικαίου καὶ ἰδίως τὰ καθήκοντα τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ πολίτου, ἡ κοσμογραφία καὶ γεωγραφία, στοιχεῖα τῆς οἰκοδομικῆς καὶ ἀρχιτεκτονικῆς, ἡ λειτουργικὴ καὶ ἡ χριστιανικὴ ἠθική, ἡ τεχνολογικὴ χημεία καὶ στοιχεῖα φυσικῆς, ἡ καταστιχογραφία καὶ διπλογραφία ἡ ἐξήγησις τοῦ Ἁγίου Εὐαγγελίου, μαθήματα περὶ βιομηχανίας, ἡ ἱστορία τοῦ ἐμπορίου καὶ ἡ ἰχνογραφία καὶ κοσμηματογραφία.

Χαρίζομεν δέκα φιλολογικοὺς συλλόγους, ὅπως ἀποκτήσωμεν μίαν ἔτι ἑταιρείαν τῶν φίλων τοῦ λαοῦ.

Πολὺ ὀλίγον εἰργάσθημεν κατὰ τὰς Ἁγίας ταύτας ἡμέρας, κατεγινόμεθα δὲ εἰς τὸ νὰ δίδωμεν καὶ λαμβάνωμεν τὰ ἀπαραίτητα συγχαρητήρια, ἅτινα ἀμφιβάλλομεν ἂν δύνανται νὰ δικαιολογηθῶσιν ἀποχρώντως. Ἡ εὐθυμία, ἥτις οὐδὲ κατὰ τὰς κρισιμωτάτας περιστάσεις ἐγκαταλείπει τὸν Ἕλληνα, διέλαμπεν εἰς τὰς ὄψεις πάντων, προπεμπόντων τὸν νεκρόν, ὅστις, οὐδὲ κατὰ τὴν δευτέραν παρουσίαν ἐλπίζει νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ζωήν. Μόνη ἡ ποίησις ἐφέτος δὲν ἀντεπροσωπεύθη ἐπαρκῶς, μάτην δὲ κατήλθομεν μέχρι τῶν ἐμμέτρων συγχαρητηρίων ὅπως ἀνεύρωμέν τι ἀναγραφῆς ἄξιον, οὐδὲν ἀποκομίσαντες ἐκ τῆς τοιαύτης ἐρεύνης εἰμὴ μόνον ὅτι «ὁ φωταγωγὸς τῆς πόλεως» ὁ ὑπογραφόμενος καὶ «φανοκόρος» εἶναι, οὐχὶ ἀνακριβῶς ἴσως ὁ «Προμηθεὺς» τῆς ἐποχῆς μας, καὶ ὅτι ὁ μοναδικὸς «καπνοδοχοκαθαριστὴς *Ἀθηνῶν* καὶ *Πειραιῶς*» «ἓν ἔτος ἔχει ἄνιπτος» ὅπερ παρέχει ἡμῖν τὴν ὑπόνοιαν μήπως καὶ τὸ 1886 τὸν εὕρῃ τοιοῦτον.

ΕΒΔΟΜΑΣ

Σάββατον. Ἐκηρύχθη ἡ λῆξις τῶν ἐργασιῶν τοῦ ἐνταῦθα κακουργιοδικείου.—Ἀφίκετο, ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς ἐν Παρισίοις «Προεξοφλητικῆς Τραπέζης», ὁ γάλλος μηχανικὸς κ. Méric, μεθ' ἑτέρου τινὸς μηχανικοῦ, ὅπως μελετήσωσι τὰς σιδηροδρομικὰς γραμμὰς Πειραιῶς Λαρίσης—Θεσσαλονίκης καὶ Ναυπλίου.—Τριπόλεως—Καλαμῶν, τὴν στρῶσιν τῶν ὁποίων ἡ κυβέρνησις σκοπεῖ νὰ ἐκχωρήσῃ εἰς ἑταιρείαν τινά. Ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς ἐν λόγῳ Τραπέζης, ἅμα ἀφικόμενος, ἔσχε μακρὰν μετὰ τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ συνέντευξιν.—Ἡ ἀτμοημιολία «Πάραλος» διετάχθη ὅπως μεταφέρῃ εἰς Κέρκυραν τὸν νεκρὸν τοῦ ἀειμνήστου Π. Βραΐλα Ἀρμένη.

Κυριακή. Ἡ ἀναλαβοῦσα τὴν μεταφορὰν καὶ πώλησιν τοῦ πετρελαίου, τῶν πυρείων καὶ τῶν παιγνιοχάρτων ἑταιρεία ὑπεχρεώθη ὅπως ἀπὸ τῆς 25 Ἰανουαρίου ἄρξηται συγχρόνως τῆς πωλήσεως αὐτῶν ἐν πάσαις ταῖς πόλεσιν, ὅπου ἀνέλαβε νὰ διατηρῇ ἀποθήκας. — Ἤρξατο ἐν τῷ ἐνταῦθα θεάτρῳ τῶν παραστάσεων αὐτοῦ ὁ ὑπὸ τὸν κ. Ν. Λεκατσᾶν θίασος διὰ τοῦ «Ῥισελιέ», οὗτινος ὑπῆρξεν ἔκτακτος ἡ ἐπιτυχία.

Δευτέρα. Ἀνεχώρησεν εἰς Κωνσταντινούπολιν ὁ ἐπί τινα χρόνον διατρίψας ἐνταῦθα νεώτερος ἀδελφὸς τοῦ ἡμετέρου βασιλέως πρίγκιψ Βαλδεμάρ, κομίζων πρὸς τὸν Σουλτάνον τὸ ἀπονεμηθὲν αὐτῷ ὑπὸ τοῦ βασιλέως Χριστιανοῦ παράσημον· ἐπανακάμπτει δ' ἐκεῖθεν προσεχῶς.—Ἀπεβίωσεν ἐν Κωνσταντινουπόλει ὁ Κωνσταντῖνος Καμπούρογλος πατὴρ τοῦ ἡμετέρου συναδέλφου καὶ δημοφιλοῦς συντάκτου τῆς «Ν. Ἐφημερίδος» κ. Ἰωάν. Κ. Καμπούρογλου.

Τρίτη. Ἐδημοσιεύθη τὸ περὶ ἄρσεως τῆς ἀναγκαστικῆς κυκλοφορίας τῶν τραπεζικῶν γραμματίων τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης διάταγμα.—Ἀπεβίωσεν ὁ στρατηγὸς Εὐστράτιος Πίσσας, ἀγωνιστής, ἐγένετο δ' ἡ κηδεία αὐτοῦ δημοσίᾳ δαπάνῃ. Ἐπὶ τοῦ νεκροῦ κατετέθησαν πολυάριθμοι στέφανοι. Ὡμίλησαν δ' ἐξάραντες τὸν βίον τοῦ μεταστάντος οἱ κ.κ. Φιλοπ. Παρασκευαΐδης, Λαπαθιώτης, καὶ ὁ ἀρχιεπίσκοπος Μαντινείας. — Διαψεύδεται ὅτι ἡ βασιλόπαις Ἀλεξάνδρα μνηστεύεται τὸν ἐνταῦθα διατρίβοντα μέγαν δοῦκα Παῦλον τῆς Ῥωσσίας. — Δι' ἀποφάσεως τοῦ ἰατροσυνεδρίου ἠλαττώθη ἡ κάθαρσις διὰ τὰς ἐκ Γαλλίας καὶ Τύνιδος προελεύσεις εἰς εἰκοσιτετράωρον ἐπιτηρητικήν, εἰς τριήμερον δὲ διὰ τὰς ἐξ Ἰταλίας καὶ Ἱσπανίας.

Τετάρτη. Παρὰ τῷ ἀρχηγῷ τῆς ἐκπαιδευτικῆς ναυτικῆς ἀποστολῆς ὑποναυάρχῳ κ. Λεζὲν ἀπεσπάσθη ὁ ἀντιπλοίαρχος κ. Κωνσταντῖνος Σαχτούρης.

Πέμπτη. Τηλεγραφικῶς ἠγγέλθη ὅτι τὰ χρεώγραφα τοῦ νέου δανείου τῶν 170,000,000 εἰσήχθησαν εἰς τὸ χρηματιστήριον τῶν Παρισίων.

Παρασκευή. Κατὰ τὸν προσεχῆ Μάρτιον προσκαλεῖται ἡ ἐφεδρεία ὁριζομένου πρὸς σύστασιν στρατοπέδου ἐκγυμνάσεως τῆς θέσεως τῶν Ἀθηνῶν Γουδί· πρὸς τοῦτο δ' ἐργάζεται ὁ στρατηγὸς Βοσσέρ. Ὑπολογίζεται ὅτι θὰ συγκεντρωθῶσιν 25,000 στρατοῦ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Σύνοψις ὠφελιμωτάτη πρὸς ταχυτέραν ἐκμάθησιν τῆς γαλλικῆς γλώσσης ὑπὸ Φιλίππου Κρασσᾶ. 1885. Τυπογραφεῖον Γ. Σταυριανοῦ. Καθ' ἣν ἐποχὴν ἡ γαλλικὴ γλῶσσα θεωρεῖται ἀπαραίτητον συστατικὸν καὶ τῆς στοιχειωδεστέρας ἐκπαιδεύσεως, ἡ ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τῆς γλώσσης ταύτης κ. Φιλ. Κρασσᾶ ἔκδοσις βοηθητικοῦ, συγκειμένου ἐξ ὀνοματολογίας, διαλόγων, οἰκογενειακῶν φράσεων, ἰδιωτισμῶν, γνωμικῶν, κτλ εὐμεθόδως καὶ καταλλήλως κατεταγμένων εἶναι βεβαίως χρησιμωτάτη συμπλήρωσις τῶν χασμάτων ἅτινα τυχὸν ἀφίνουσι τὰ πρὸς ἐκμάθησιν τῆς ἐν λόγῳ γλώσσης προεκδοθέντα βιβλία καὶ οἱ σπουδάζοντες αὐτὴν θέλουσιν ὁμολογήσει ὅτι συντελεστικὴν συνδρομὴν παρέχει αὐτοῖς ὁ συγγραφεύς.

Κανονισμὸς τοῦ ἐν Ἀθήναις Φιλεκπαιδευτικοῦ συλλόγου τῶν Μικρασιανῶν 1884. Τυπογραφεῖον, Σ. Κ. Βλαστοῦ.

Ὑπὲρ τῶν Φυλακισμένων Ἡμερολόγιον τῶν Κυκλάδων τοῦ ἔτους 1885 Σῦρος. Τύποις Ρ. Πρίντεζη. Τὸ ἡμερολόγιον τοῦτο, ἐξεδόθη ἐν Σύρῳ ὑπὸ φιλανθρώπων νέων, ἐξ ἀγαθῶν ἐμπνεομένων διαθέσεων, οἵτινες τὰ ἐκ τῆς πωλήσεως αὐτοῦ ὠφελήματα ἀφιέρωσαν εἰς τοὺς φυλακισμένους τῶν Κυκλάδων, καλὸν ἔργον εἰς οὗ τὴν ἐπιτυχίαν θὰ ἔχωσι τὴν εὐτυχίαν νὰ συντελῶσιν, ἐν μικρῷ, πάντες οἱ ἀναγνῶσται αὐτοῦ.

Ἡμερολόγιον ὁ Χρόνος τοῦ ἔτους 1885, συνταχθὲν ὑπὸ Δ. Καλέμη τῇ συνεργασίᾳ πολλῶν λογίων.—1884. Ἐν Κωνσταντινουπόλει, τύποις Ι. Τ. Μαργαρίτου.

Senofonte. Il Primo e il secondo Libro del Memorabili, l' Apologia di Socrate. Isocrate, Avertimenti Morali à Demonico è Orazione à Nicocle sul regno, Tradotti in Italiano da Podalirio Petrini, professore di lettere greche nel Liceo pareggiato di Jesi.

Πρακτικὰ τῆς γενικῆς συνελεύσεως τῆς Ἑταιρείας τῶν Φίλων τοῦ λαοῦ κατὰ τὸ ἔτος 1884.

Ἐδημοσιεύθησαν ὑπὸ τοῦ κ. Ἀθ. Πετρίδου ἐν τῷ ἐν Πειραιεῖ ἐκδιδομένῳ περιοδικῷ «Ἀπόλλωνι» παρατηρήσεις τινὲς ἐπὶ τῆς ἐν τῇ «Ἑβδομάδι» δημοσιευθείσης διατριβῆς τοῦ κ. Σ. Παναγιωτοπούλου: «Τίνες ἦλθον κατὰ τὸν μέσον αἰῶνα ἐν Ἑλλάδι».

Σπυρίδωνος Π. Λάμπρου Ἱστορικὰ μελετήματα κλ. Περὶ τούτων θέλομεν γράψει προσεχῶς ἐν ἐκτάσει.

Ἐν τῇ φιλολογικῇ ἐπιθεωρήσει τοῦ 1884 γραφείσῃ κατεσπευσμένως ὑπὸ νέου συνεργάτου παρελείφθησαν νὰ μνημονευθῶσιν ἀξιόλογά τινα ἔργα· ὡς ἐκ τούτου ἐξαιτούμεθα τὴν συγγνώμην τῶν Κυρίων συγγραφέων.

Η ΑΦΕΛΗΣ

[Μυθιστορία τῆς κυρίας Henry Gréville]

Α'

Ὁ Ἰουστῖνος Λινιὼν διήρχετο κατὰ μῆκος τὴν ὁδὸν *Λαφαγέτ*, παρατηρῶν παρὰ τὰς ἕξεις του πέριξ αὐτοῦ. Συνήθως ἐπειγόμενος ἐβάδιζε ταχέως, σφίγγων ὑπὸ τὸν βραχίονά του τὸ ἐκ δέρματος καὶ πλῆρες ἐγγράφων χαρτοφυλάκιόν του, —ὅπερ γενικῶς εἶναι τὸ κύριον χαρακτηριστικὸν τοῦ ὑπαλλήλου. Ἀλλ' ἡ θαλπερὰ αὕτη ἡμέρα τοῦ Ἀπριλίου προέτρεπε τοὺς παρισινοὺς εἰς ματαιοσχολίαν, καὶ ὁ Ἰουστῖνος εἶχεν ἀπαλλαγῆ τοῦ χαρτοφυλακίου του, αἰσθανόμενος ἑαυτὸν ἐλαφρότερον· ἄλλως, τίς δὲν γνωρίζει πόσον ἡ ἐν γωνίᾳ τινὶ τοῦ χαρτοφυλακίου παρουσία ἱκανῶν τραπεζικῶν γραμματίων καθιστᾷ ἐλαφρότερον τὸ βάδισμα;

Τὰς τελευταίας πέντε ἡμέρας τοῦ μηνὸς περιπατεῖ τις καταβεβλημένος· ἡ ζωὴ βαρύνει· ἀναλογίζεται τὸν ὑποδηματοποιόν του, τὸν ῥάπτην του, ἕνα σωρὸν ἀνεξοφλήτων λογαριασμῶν, ἐπικρεμαμένων ὡς τόσα ξίφη τοῦ Δαμοκλέους. Πρὸς τὰς 29 τὸ θάρρος ἐπανέρχεται. Τὴν 30 ἡ βελτίωσις εἶναι ἐπαισθητοτέρα· τὴν 31 πλέον ἐξερχόμεθα μὲ τὸ ἐπανωφόριον ἐπιμελῶς κομβωμένον, μὲ τὴν κεφαλὴν ὑψηλά, ἄνευ ἀλαζονείας, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ μεγαλοπρεπὲς παράστημα ἀνθρώπου ἔχοντος χρήματα.

Ὁ Ἰουστῖνος δὲν ἦτο ὀλιγώτερον τῶν ἄλλων εὐαίσθητος εἰς τὰς συγκινήσεις ταύτας τῆς πρώτης τοῦ μηνός· τοῦ μηνὸς δὲ τούτου τυχόντος Ἀπριλίου, χωρὶς νὰ ἠξεύρῃ διατί, ᾐσθάνετο ἑαυτὸν τελείως εὐχαριστημένον. Ἵνα μηδὲν δὲ ἐλλείπῃ ἀπὸ τῶν εὐαρέστων τούτων ἐντυπώσεων, ἡ ἡμέρα ἦτο Σάββατον, μεταξὺ τριῶν καὶ τεσσάρων Μ.Μ., καὶ αἱ γαμήλιοι συνοδεῖαι, αἵτινες διηυθύνοντο πρὸς τὸ Δάσος, δὲν ἔπαυον παρελαύνουσαι πρὸ αὐτοῦ, εἰς μακρὰν σειρὰν ὑελοφράκτων ἁμαξῶν· ὁ Λινιὼν ἠρίθμησε μέχρι πέντε. Αἱ νεόνυμφοι, ἡ μία εὐμορφοτέρα τῆς ἄλλης, εἶχον τὸ σοβαρὸν ἐκεῖνο ὕφος, ὅπερ λαμβάνουσιν ἐξερχόμεναι τῆς δημαρχίας μετὰ τὴν τέλεσιν τοῦ πολιτικοῦ γάμου· οἱ συνοδεύοντες αὐτὰς νέοι, φίλοι καὶ συγγενεῖς, ἠδολέσχουν καὶ ἐγέλων κατόπιν των...

Πρὸ πολλοῦ ὁ Ἰουστῖνος δὲν εἶχε παραστῇ εἰς γάμον, λαβὼν οὕτω τὸν καιρὸν νὰ λησμονήσῃ τοὺς κόπους καὶ τὰς ἐνοχλήσεις, ἃς ἐπιβάλλει ἡ πομπὴ αὕτη· διῆλθε διὰ τῆς μνήμης του ταχέως τὸν κατάλογον τῶν φίλων του, ἐβεβαιώθη ὅτι οὐδὲν τοιοῦτο γεγονὸς ὑπέφωσκεν ἐν τῷ ὁρίζοντι, κατελυπήθη ἐκ τούτου, καὶ παρετήρησεν ἂν καὶ ἄλλαι συνοδεῖαι ἤρχοντο ἐκ τῆς ὁδοῦ *Λαφαγέτ* . . . Ὄχι, μόνον λεωφορεῖα ἤρχοντο!

Ὁ φίλος ἡμῶν ἐπανέφερε τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου, ἐφ' οὗ δὲν ὑπῆρχον πολλοὶ διαβάται καὶ ὅπου αἱ σκέψεις του πλέον ἢ ἅπαξ ἔρριψαν αὐτὸν ἐπὶ συμπεριπατητῶν, ἐπίσης ἀφῃρημένων καὶ μᾶλλον αὐτοῦ πολυασχόλων· ἀνεστέναξε καὶ ἐσκέφθη τὸ βιβλιοπωλεῖον, τὸ ὁποῖον εἶχεν αὐξήσει κατὰ μικρὸν τὴν μισθοδοσίαν του.

Εἶναι ἱκανῶς εὐχάριστον νὰ λαμβάνῃ τις ἐτησίως τρεῖς χιλιάδας ἑξακόσια φράγκα ἀντὶ τῶν τεσσάρων χιλιάδων, ἅτινα ἐκέρδιζε μέχρι τοῦδε. Ἦτο ἀκόμη ἱκανῶς εὐχάριστον νὰ λαμβάνῃ τρεῖς χιλιάδας ἑξακόσια φράγκα, μετὰ δύο μόνον ἔτη ὑπηρεσίας! Ἐλθὼν ἐκ τῆς ἐπαρχίας του, μὲ χονδρὴν προφορὰν Σαρανταίου καὶ συστατικὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν ἁρμόδιον βουλευτήν, ὁ Ἰουστῖνος Λινιὼν εἶχε τοποθετηθῆ ἐν τῷ ἅμα παρ' ἑνὶ τῶν μεγαλειτέρων παρισινῶν ἐκδοτῶν, ὅπου ἡ αὐστηρὰ τιμιότης του μετ' ὀλίγον κατέστησεν αὐτὸν ἐπιζήτητον.

Δύο πράγματα ἐχαρακτήριζον ἰδίως τὸν Ἰουστῖνον· ἡ μεγάλη αὐτοῦ χρηστότης καὶ ἡ καλὴ ἰδέα, ἣν εἶχε περὶ ἑαυτοῦ. Αἱ κασταναί του τρίχες ἐκάλυπτον ἀπεριορίστους φιλοδοξίας. Ἐν τῷ καφενείῳ, ἐκεῖ κάτω, εἰς τὴν Ἀγγουλέμην, ἐνεθουσίαζε διὰ τῆς στωμυλίας του τοὺς νεαροὺς φίλους του.

— Ὢ! ἐσύ, θὰ πᾷς ἐμπρός! τῷ ἔλεγον μετὰ βαθείας πεποιθήσεως.

Καὶ τὸ ἐπίστευεν αὐτὸς ἀκόμη περισσότερον ἢ ὅσον τὸ ἐπίστευον ἐκεῖνοι.

Διὰ τίνων μέσων πηγαίνει τις ἐμπρός; Πρέπει νὰ φύγῃ ταχέως, τιθέμενος ὑπὸ ἀτμόν, ἢ νὰ βαδίσῃ προφυλακτικῶς, ὡς *τραῖνον* ἐμπορευμάτων, ἀρχόμενον νὰ προχωρῇ; Ὁ Ἰουστῖνος ἔκλινεν ὑπὲρ τῶν βιαίων μέτρων· θὰ ἐπεθύμει νὰ καταρρίψῃ πάσας τὰς θύρας, τὰς τῶν θεάτρων ἰδίως· ἀλλά!.. Ἀφότου διακεκριμένος κριτικὸς ἐπαναλαμβάνει δώδεκα τοὐλάχιστον φορὰς κατ' ἔτος, ὅτι οἱ νέοι ὀφείλουν νὰ σπουδάσουν καλῶς τὸ θέατρον πρὶν ἀρχίσουν νὰ κάμνουν οἱ ἴδιοι, οἱ διευθυνταὶ εἶναι πλέον ἢ ποτε ἀπροσπέλαστοι, ἢ τοὐλάχιστον τοῦτο ἐπίστευεν ὁ Ἰουστῖνος, καὶ δὲν ἀπεφάσιζε νὰ σπουδάσῃ. Νὰ σπουδάζῃς, ὅταν ἦσαι μεγαλοφυΐα! Νὰ ὑποβάλλῃς τὸν ἑαυτόν σου ὑπὸ τοὺς ὅρους τῆς τέχνης, ὅταν ἔχῃς τάσεις ὑψηλάς, ὡς ὁ θόλος τοῦ Πανθέου; Ὄχι! ὁ Ἰουστῖνος θὰ ἐδοκίμαζε τὸ θέατρον ἀργότερον, ἀφοῦ κατενίκα πᾶσαν ἀντίστασιν διά τινων καλῶν βιβλίων.

Τί ἐστι καλὸν βιβλίον; ἠρώτα ἑαυτὸν ὁ ἥρως μας, ἀνερχόμενος τὴν ὁδὸν *Λαφαγέτ*. Βιβλίον καλογραμμένον; Ὄχι· διότι πολλὰ καλογραμμένα βιβλία εἶναι πολὺ ὀλίγον καλά. Βιβλίον τερπνόν; Οὔτε. Βιβλίον ὠφέλιμον; Φεῦ! παρατηρήσατε εἰς τὰ καταστήματα τῶν παλαιοπωλῶν τὰς μυριάδας τῶν ὠφελίμων, τῶν ἀπαραιτήτων βιβλίων, ἅτινα οὐδεὶς ποτὲ ἀνέγνωσεν! Ὁ Ἰουστῖνος Λινιὼν συνεπέρανεν ἐπὶ τέλους ὅτι ὑπῆρχον δύο εἴδη καλῶν βιβλίων· ἐκεῖνα, ἅτινα ἀνεφέροντο μετ' ἐπαίνων καὶ ἐκεῖνα, ἅτινα ἐπωλοῦντο. Τὸ βιβλίον, ἐν ᾧ ἤθελον συγχωνευθῆ αἱ δύο αὗται ἰδιότητες, θὰ ἦτο ἐξαίρετον βιβλίον.

Ἓν μυθιστόρημα τότε; Ναί, μυθιστόρημα, δὲν εἶναι ἄσχημον . . . Χρειάζεται ὅμως ὑπόθεσις. Ἀλλὰ μήπως ἐλλείπουσιν αἱ ὑποθέσεις; Μόνον εἰς τὰς πέντε ἐκείνας συνοδείας, ἃς εἶχε πρὸ ὀλίγου παρατηρήσει διερχομένας, ὑπῆρχον ἀπαραιτήτως πέντε μυθιστορήματα, ἐν τῷ μέλλοντι καὶ τῷ παρόντι, ἴσως καὶ ἐν ἀμφοτέροις. Τὸ πᾶν ἦτο νὰ τὰ μαντεύσῃ. Ἀλλ' ὀλίγον ἂν ἤθελε νὰ σκεφθῇ ὁ Ἰουστῖνος δὲν ἀμφέβαλλεν ὅτι θὰ εὕρισκε δέκα ἀνθ' ἑνός.

Ἀλλὰ τὸ μυθιστόρημα δὲν ἀρκεῖ ὅπως ἀνυψώσῃ ἕνα ἄνθρωπον μέχρι τῶν σημαντικωτέρων κύκλων· τὸ πολὺ εἶναι τροφὴ τῶν ἀέργων· δὲν πρέπει κἀνεὶς νὰ κακολογῇ τὸ μυθιστόρημα, ἀφοῦ ἀποφέρῃ εἰσόδημά τι· ἐν τούτοις ἓν σύγγραμμα πολιτικῆς οἰκονομίας, παραδείγματος χάριν, αὐτὸ θὰ ἦτο ἐπιχείρησις! Προσελκύει τις οὕτως ἐφ' ἑαυτοῦ τὴν προσοχὴν τῆς κυβερνήσεως, μὲ ὀλίγους δὲ πολιτικοὺς φίλους, ἀκόμη μὲ ἱκανὰ καλὰ ἄρθρα, καὶ τί δὲν κάμνει κἀνείς; Ὁ Ἰουστῖνος εἶχεν ὑπὸ τὴν διάθεσίν του ἄπειρα ἔργα δημοσιευθέντα ὑπὸ τοῦ ἐκδότου, παρ' ᾧ διετέλει ὑπάλληλος· τὰ κείμενα δὲν τῷ ἔλειπον, εἶχε δὲ καὶ ὥρας σχολῆς ἀρκετάς . . . . .

Μεταξὺ τῆς ὁδοῦ *Ταιτβοῦ* καὶ τῆς προκυμαίας *Μονθολώ*, ὁ Ἰουστῖνος ἤθελε χαράξει τὸ σχέδιον τοῦ βιβλίου του καὶ τοῦ μέλλοντός του. Καὶ διατί δὲν θὰ ἐγίνετο ὑπουργὸς μίαν ἡμέραν; Ἦσαν ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι δὲν τὸ ἤξιζον! Εἰς τοῦτο, οἱαδήποτε ἦτο ἄλλως ἡ ὑπερβολὴ τῆς φιλοδοξίας του, ὁ ἀγαθὸς νέος δὲν ἐπλανᾶτο. Καὶ ἅπαξ δημοσιεύσας τὸ σύγγραμμά του τῆς πολιτικῆς οἰκονομίας, ἅπαξ κατακτήσας τὴν θέσιν του, θὰ ἔγραφε μυθιστορήματα, ὅπως διασκεδάζῃ. Καὶ δὲν εἶχε τάχα κατὰ τοῦτο ἔνδοξον προηγούμενον ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ κ. Δισραέλη, ὅπως μὴ ἀναφέρωμεν τὸν σὶρ Βοῦλβερ Λαύττων καὶ τόσους ἄλλους;

Τοιοῦτοι ὁρίζοντες βεβαίως δὲν θὰ ἠνοίγοντο πρὸ ἀνθρώπου, ὅστις οὐδέποτε εἶχεν ἀπασχοληθῆ ὑπ' αὐτῶν: τὸ πνεῦμα τοῦ Λινιὼν ἀπὸ μακροῦ ἐπεξειργάζετο τὰς ἰδέας ταύτας, ἀλλ' εἶχον μέχρι τοῦδε διαμείνει εἰς κατάστασιν ἐμβρύου· τώρα ὑπὸ τὸν ἥλιον τοῦ Ἀπριλίου, ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῶν παρθενικῶν πορτοκαλλέων ἀνθέων, τῶν διαβλεπομένων ἐν ταῖς ἁμάξαις, ἐξήρχοντο ὅπως ἄλλοτέ ποτε ἡ Ἀθηνᾶ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τοῦ [illegible] — καὶ εὐτυχέστερος αὐτοῦ, ὁ Ἰουστῖνος, οὐδένα ᾐσθάνετο πόνον! Ἀπεναντίας εὕρισκεν αὐτὸν μεγαλείτερον, ὡραιότερον, ἐλαφρότερον. Εὐχαρίστως θὰ ἤνοιγε τὰ σκέλη του, ὅπως αἱ ἅμαξαι διέλθωσι δι' αὐτῶν, τόσον ὁ πέριξ αὐτοῦ κόσμος ἐλάμβανε λιλλιπουτιανὰς διαστάσεις, συγκρινόμενος πρὸς τὰ γιγάντεια σχέδιά του.

Ἐν τούτοις ἔπρεπε νὰ ἐπιβῇ τοῦ λεωφορείου, ὅπως μεταβῇ εἰς τὸ κατάστημα Κορρογιέρ, παρὰ τὸ Πάνθεον· ὁ Πήγασος θὰ τὸν ηὐχαρίστει περισσότερον, ἀλλὰ καὶ τὸ ὑπόστεγον τοῦ λεωφορείου δὲν ἔχει τι τὸ ἀντιποιητικόν· ἡ κυματοειδὴς κίνησις τῆς ἁμάξης, ἡ γειτνίασις πρὸς τὰ νέα φύλλα τῶν πλατάνων, ἥτινες χλοάζουσιν ἔνθεν καὶ ἔνθεν τοῦ *βουλεβάρτου*, εἶναι ἱκανῶς εὐάρεστα· ἄλλως πλανᾶταί τις μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς καὶ ὁ Ἰουστῖνος ἠγάπα νὰ πλανᾶται. Ὅτε λοιπὸν ἔφθασεν

εἰς τὸν σταθμὸν τῶν ἀνατολικῶν σιδηροδρόμων ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ ὑπερστέγου τοῦ προχιοδρόμου καὶ περιέφερεν ἐκεῖθεν μεγαλοπρεπῶς τὸ βασιλικὸν βλέμμα τῶν φαιοχρόων ὀφθαλμῶν του.

Κυρία τις ἐπῆνησίαζε, συνοδευομένη ὑπὸ νεαρωτάτης κόρης, παιδίσκης σχεδὸν ἀκόμη. Δύο μακροὶ καστανοὶ πλόκαμοι, πίπτοντες ὀλίγῳ κατωτέρω τῆς ζώνης, ἀπέδιδον αὐτῇ κομψήν τινα ῥαδινότητα.

— Ἐπάνω νὰ ἀναιβοῦμε! εἶπεν ἡ κόρη πρὸς τὴν μητέρα της.

Ὁ Ἰουστῖνος παρετήρησε τὴν γλυκύτητα καὶ τὸ αἰδῆμον τῆς μικρᾶς.

Ἡ μήτηρ, ὀλιγώτερον ῥαδινή, δὲν ἐνδιεφέρετο πολὺ περὶ τοῦ ὑπερστέγου. Ἡ ἰδιοκτῆτις τῶν μακρῶν πλοκάμων ὕψωσε τότε, μετὰ παιδικῆς τινος ἐκφράσεως δυσαρεσκείας, τὸ πρόσωπόν της, ὅπερ ὁ ψιάθινος πῖλός της μέχρι τοῦδε ἀπέκρυπτεν ἀπὸ τοῦ Ἰουστίνου καὶ ἐπέδειξεν αὐτῷ θελκτικὸν σύνολον.

Τὰ χείλη, ὀλίγῳ παχέα, ἦσαν κόκκινα καὶ δροσερά· τὸ ὠοειδὲς τοῦ προσώπου εἶχέ τι τὸ χονδρόν, αἱ ἐξέχουσαι καὶ εὔχρωμοι παρειαὶ δὲν εἶχόν τι τὸ ἐξαιρετικόν, τὸ μέτωπον ἦτο εὐμορφότατον, καὶ οἱ ὀφθαλμοί . . . . Ἀ! οἱ ὀφθαλμοί! Ὁ Ἰουστῖνος μόλις ἠτένισεν αὐτοὺς καὶ κατεμαγεύθη.

Ἦσαν ὡς δύο μυοσωτίδες· ὄχι μεγάλοι, ὄχι πολὺ τέλειοι εἰς τὸν σχηματισμόν, ἀνόμοιοι, ὅπερ ἀπέδιδεν αὐτοῖς ἐλκυστικήν τινα ἀνωμαλίαν· ἀλλ' ἡ ἔκφρασις ἦτο συγχρόνως τόσῳ τρυφερά, τόσῳ παράδοξος καὶ τόσῳ πονηρά, ὥστε ἠσθάνετό τις τὴν ἀνάγκην νὰ χαμηλώσῃ τοὺς ἰδικούς του πρὸ αὐτῶν. Διατί ἡ δεσποινὶς αὕτη ὕψωσε πρὸς τὸ ὑπέρστεγον τοῦ προχιοδρόμου τὸ πλήρες θάμβους ἐκεῖνο βλέμμα; Ὁ Ἰουστῖνος δὲν ἠθέλησε νὰ τὸ ἐξετάσῃ καὶ ἠρκέσθη θαμβούμενος.

Αἱ δύο κυρίαι ἔμειναν κάτω· ὁ Λινιὼν ἠγέρθη, μετ' ἀορίστου ἐπιθυμίας νὰ καταβῇ καὶ καθήσῃ ἀντικρὺ τῶν δύο τούτων ἰανθίνων ὀφθαλμῶν, ἀλλὰ εἶδεν ὅτι κάτω ἡ ἁμαξα ἦτο πλήρης, καὶ ἔμεινεν εἰς τὴν θέσιν του. Πλησίον τῆς ὁδοῦ *Riboll*, οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ ἡ μήτηρ των κατέβησαν, αἱ πλεξίδες ἐκυμάτισαν ἐπὶ μικρὸν μεταξὺ τῶν ἁμαξῶν, εἶτα ὁ Ἰουστῖνος δὲν εἶδε τίποτε καὶ ἔπαυσε σκεπτόμενος τὴν συνάντησίν του.

Τὸ σχέδιον τοῦ βιβλίου του ἀπερρόφα αὐτὸν ὁλόκληρον. Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ ἦτο κάλλιστος ὑπάλληλος καὶ λίαν εὐσυνείδητος ἄνθρωπος, ἅπαξ τοποθετηθεὶς πρὸ τοῦ μεγάλου ἐκδρυὸς γραφείου του, ἀφῆκε τὴν πολιτικὴν οἰκονομίαν κατὰ μέρος, ὅπως ἐνασχοληθῇ εἰς τὴν καθημερινήν του ἐργασίαν, εἰργάσθη δὲ συνεχῶς μέχρι τῆς ἕκτης· ἔπειτα, ὅτε ὁ κώδων ἐσήμανε, θέσας τὰ ἔγγραφά του ἐντὸς τοῦ δερματίνου χαρτοφυλακίου, ἔκλεισε τὸ συρταρίον του, ἔλαβε τὸν πῖλόν του καὶ ἐξῆλθε.

Τί ὡραία ἡμέρα τὸ Σάββατον, ἰδίως μετὰ τὰς ἕξ! Εὐτυχὲς Σάββατον! Πρεσβύτερος ἀδελφὸς τῆς Κυριακῆς, εἶναι ὡς ἡ προαπόλαυσις αὐτῆς, δὲν ἔχει δὲ κατόπιν του ἀνουσίαν τινὰ Δευτέραν, ὅπως ὠθήσῃ τὰς τελευταίας του ὥρας πρὸς τὸ ἀδυσώπητον τῆς αὔριον ἔργον. Τὸ Σάββατον κατακλίνεταί τις ὅσον θέλει ἀργά· οὐδεὶς σᾶς ὑποχρεοῖ νὰ ἐγερθῆτε ἐνωρίς.

Οὕτως ἔχων ἐξησφαλισμένας εἴκοσιν ὁκτὼ ἢ τριάντα ὡρῶν ἡσυχίαν ὁ Ἰουστῖνος εἰσῆλθεν εἰς τὸ Λουξεμβοῦργον καὶ ἐκάθησε. Πάντοτε ἠσθάνετο ἑαυτὸν ὡς ἕνα τῶν ἡγεμόνων τῆς δημιουργίας, σήμερον ὅμως ἦτο πλέον ἢ τοῦτο: ἦτο βασιλεύς. Τὸ βιβλίον του ἤνοιγεν αὐτῷ ἀχανεῖς ὁρίζοντας· οἱ φίλοι, τοὺς ὁποίους ἀπὸ δύο ἐτῶν ἠδυνήθη νὰ ἀποκτήσῃ, χάρις εἰς τὴν ἀγαθότητα καὶ τὴν παροιμιάκην χρηστότητά του, θὰ ἐξεπλήσσοντο ἀρκετά, ὅταν θὰ τοῖς ὡμίλει περὶ αὐτοῦ! Ἀμέσως μετ' ὀλίγον, ὅταν ἤθελον συναθροισθῇ ἐν τῷ καφενείῳ, θὰ ἐξήγει αὐτοῖς τὰ πάντα: τὸ θέμα, τὰ κεφάλαια, τὰς ὑποδιαιρέσεις τῶν κεφαλαίων τοῦ θριαμβευτικοῦ τούτου τόμου. Ἀπασχολούμενος νῦν ὑπὸ τοῦ ὁλονὲν πρὸς τὴν πιθανότητα προσεγγίζοντος ζητήματος, ὅπερ δὲν ἔπρεπε νὰ ἀμελήσῃ διότι εἶχε τὴν σπουδαιότητά του, ἐγκατέλιπεν ἄνευ δυσαρεσκείας τὰς δροσερὰς σκιάδας, τὰ κυανᾶ ὕδατα τῆς πιδακος, καὶ πάσας τὰς διασήμους γυναῖκας τῆς Γαλλίας ἐν τοῖς πτυχωτοῖς ἐκ μαρμάρου ἱματίοις αὐτῶν, διευθυνθεὶς πρὸς τὰς στοὰς τοῦ Ὠδείου, ὅπως παρατηρήσῃ ὀλίγον τὴν ἐκ τοῦ σχήματος καὶ τοῦ ἐξωφύλλου ἐντύπωσιν. Τὸ κίτρινον ἐξώφυλλον ἦτο τὸ καλλίτερον, ὡς προσελκῦον τὰ βλέμματα ἀσφαλέστερον ἄλλως ἐκ πρώτης ὄψεως δὲν γνωρίζει τις ἂν εἶναι μυθιστόρημα . . . . Πρέπει νὰ ἐξεύρεθῇ τίτλος, δυνάμενος νὰ παραπλανήσῃ ὁ ἀναγνώστης θὰ ἤθελε νὰ τὸ ἀναγνώσῃ, καὶ ἐξηπατημένος, παρ' ὀλίγον κλείων τὸ βιβλίον, ἤθελε παρασυρθῇ ὑπὸ τοῦ ἐνδιαφέροντος . . . . Ὁ Ἰουστῖνος Λινιὼν διεκρίνετο ἐπὶ τόσῳ τιμιότητι, ἀλλὰ καὶ ἡ βιβλιοπωλία ἔχει, ὅπως πᾶν εἶδος ἐμπορίου, τοὺς δόλους της· καὶ διατί νὰ μὴ ἐπωφεληθῇ αὐτῶν ὁ ἴδιος, ἀφοῦ εὐηρέτησε δι' αὐτῶν τόσους ἄλλους; Ἡ πεῖρα εἶναι κεφάλαιον, ὅπερ δέον νὰ γνωρίζῃ τις νὰ διαχειρισθῇ.

Αἴφνης, ὁ Ἰουστῖνος παρετήρησεν ὅτι εἶχε βραδύνει καὶ ὅτι θὰ ἀνεμένετο ὑπὸ τῶν φίλων του. Ὁ μικρὸς αὐτῶν ὅμιλος συνήγετο τὴν ἑσπέραν ἑκάστου Σαββάτου καὶ συνήθως πάντες ἦσαν ἀκριβεῖς. Ἐτάχυνε τὸ βῆμα, χωρὶς διὰ τοῦτο νὰ χάσῃ τίποτε τῆς ἐπισημότητός του, καὶ διηυθύνθη εἰς συνάντησιν τῶν φίλων του.

Β'

Ἐδείπνησαν εἰς αἴθουσάν τινα τοῦ ἰσογείου τοῦ μικροῦ ἑστιατορίου ἐπὶ τῆς τραπέζης δὲν ἔμενον πλέον ἢ πώματα, ἀλατοθῆκαι, κενοὶ κυαθίσκοι. Οἱ φίλοι τοῦ Λινιών, στηριζόμενοι ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος, συνεζήτουν μετὰ θέρμης τὰς ἀντιφατικωτέρας γνώμας, ὅπως συνήθως συμβαίνει μεταξὺ νέων καὶ ἰσχυρογνωμόνων. Εἰς μεταξὺ αὐτῶν ἤκουε πολύ, ὡμίλει ὀλίγον καὶ μὲ τὰς χεῖρας, ἐντὸς τῶν θυλακίων, ἐξηπλωμένος ἐπὶ τοῦ καθίσματός του ῥαθύμως, ἐραίνετο ὡσεὶ συλλέγων τοὺς λόγους τῶν ἄλλων, ὅπως χρησιμοποιήσῃ αὐτοὺς εἰς πρώτην δοθησομένην εὐκαιρίαν.

— Ἔ λοιπόν! καὶ σύ, Μυριέ, τί λέγεις; εἶπεν εἰς τῶν συνομιλούντων στρεφόμενος πρὸς αὐτόν.

— Περὶ τίνος;

— Περὶ τοῦ ζητήματος τῶν μισθῶν;

— Δὲν λέγω τίποτε, σᾶς ἀκούω, ἀπεκρίθη ὁ Μυριὲ ἀπαθῶς.

— Ἂν αὐτὸς ἔχῃ ποτὲ δικήν του γνώμη, παρετήρησε μετ' ἐλάφρᾶς δυσαρεσκείας ὁ Ῥουφιέ, εἴσθε βέβαιος ὅτι μᾶς τὸν ἄλλαξαν.

— Ἔχω τὰς ἰδέας μου, ἀλλὰ τὰς κρατῶ διὰ τὸν ἑαυτόν μου, ἀπήντησεν ὁ Μυριὲ ἀτάραχος.

— Διὰ νὰ μὴ χαλάσουν ἴσως; Ἀ! ἠμπορεῖ κάνεις νὰ εἰπῇ ὅτι δὲν ἐξοδεύεις πολλὰ πράγματα! Οὔτε λόγια κἄν!

— Τὰ χρησιμοποιῶ ὅταν πρέπῃ, ἀλλὰ δὲν τὰ σπαταλῶ ποτέ.

— Θέλεις νὰ εἰπῇς ὅτι δὲν ἔχω πολλὰ προσόντα; ἠρώτησεν ὁ Μυριὲ ἀναστέλλων κίνημα ἀγανακτήσεως. Ἔ! λοιπόν, φίλε μου, κάμε τότε ὅ,τι καὶ ἐγώ! Προσπάθησε νὰ εὑρῇς κανένα προστάτην, διότι ὅσῳ διὰ προσόντα, βεβαιώσου ὅτι δὲν ἔχεις περισσότερά μου . . . .

— Δὲν εἶμαι διόλου βέβαιος! εἶπεν ὁ Ῥουφιέ. Ἄλλως τε, ἐν πάσῃ περιπτώσει, δὲν ἔχασα ποτὲ τὰς ὥρας μου εἰς κανένα προθάλαμον . . .

— Χμ! ὁ προθάλαμος φέρει εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ πολλάκις εἰς τὸ ἑστιατόριον, ἀπήντησεν ὁ Μυριὲ ἐξαπλούμενος ἀνετώτερον ἐπὶ τοῦ καθίσματός του· τὰ καλὰ γεύματα δὲν πρέπει νὰ τὰ περιφρονῇ κάνείς, μὲ τὴν σημερινὴν μάλιστα τιμὴν τῶν ὀστρειδίων . . . .

— Ὥραῖα· πέρνεις τὰ ὄστρακα τῶν ὀστρειδίων, ὅπου τρώγεις εἰς τὰ σπήτια, διὰ νὰ κάμῃς τὰ σχέδιά σου, τὰ ὁποῖα χωρὶς αὐτὸ δὲν θὰ εἶχον πολὺ μεγάλην ἀξίαν! ἀνέκραξεν ὁ Ῥουφιέ, τόσῳ μαγευθεὶς ἐκ τῆς ὄσῳ ἀκαταλήπτου τόσῳ καὶ ἀνουσίου ἀφειότητός του, ὥςε ὁ ἐρεθισμός του κατεπραύνθη ἐν τῷ ἅμα. Μεταξὺ ἀρχιτεκτόνων, αὐταὶ αἱ ἐκδουλεύσεις εἶναι συνήθεις.

— Ποῖος σοῦ εἶπε ὅτι τρώγω μὲ ἀρχιτέκτονας; εἶπεν ὁ Μυριέ.

— Μήπως τὸ ἔχεις μυστικόν;

Πᾶσα ἡ ὁμήγυρις προσεῖχεν εἰς τὴν συνδιάλεξιν ταύτην, ἥτις ὑπὸ φαινομένην ἐλαφρότητα, ἔκρυπτε σοβαρὰ συμφέροντα καὶ ὄχι ὀλιγώτερον ἐνδιαφερούσας ἔριδας. Οἱ δύο νεαροὶ ἀρχιτέκτονες διετέλουν εἰς συνεχῆ ἄμιλλαν, καὶ μέχρι τοῦδε τὰς περισσοτέρας τῶν ἐπιτυχιῶν εἶχεν ἀποκομίσει ὁ Μυριέ, ἂν καί, κατὰ τὴν γενικὴν ὁμολογίαν, ὁ Ῥουφιὲ ἦτο ἱκανώτερος. Ἀλλ' οὗτος, ἀνεπιτήδευτος ἔτι καὶ εὐπαρρησιάστος, ἰσχυρίζετο ὅτι τὰ πάντα ὤφειλεν εἰς τὴν ἀξίαν του, πρᾶγμα, δι' ὃ ἐκινδύνευε νὰ μὴ ἐξέλθῃ ποτὲ τῆς ἀφανείας. Ὁ Λινιών, ὅστις ἐκ φύσεως ἀπεστρέφετο τὰς φιλονικίας, ἠθέλησε νὰ συμβιβάσῃ τοὺς δύο ἀντιπάλους.

— Ποῦ πηγαίνεις αὔριον; ἠρώτησε τὸν Μυριέ. Εἶναι Κυριακή.

— Γευματίζει εἰς τὴν πόλιν! ἀνέκραξαν ὁμοφώνως πάντες οἱ νέοι.

Διερράγησαν εἰς γέλωτας. Μόνος, ὁ Μυριὲ διετήρει τὴν σοβαρότητά του.

— Ὄχι· εἰς τὴν πόλιν· εἰς τὴν ἐξοχήν.

— Εὖγε! ἀνέκραξεν ἡ ὁμήγυρις χειροκροτοῦσα.

Ὁ Μυριὲ προσέκλινεν ὡς ἠθοποιὸς εὐκοούμενος ὑπὸ τοῦ δημοσίου.

— Εἶσαι προσκεκλημένος ἀπὸ πλουσίους; ἠρώτησεν ὁ Ῥουφιέ.

— Πλουσίους διόλου, ἀλλὰ λαμπροὺς ἀνθρώπους. Θέλεις νὰ σὲ συστήσω, Λινιών; Σύ, ὁ ὁποῖος ἔχεις κλίσιν εἰς τὴν φιλολογίαν, θὰ εὕρῃς ἐκεῖ ἀντικείμενα μελέτης.

— Ἠμπορεῖς νὰ πᾷς, Ἰουστῖνε, παρετήρησεν ὁ Ῥουφιέ, ἀφοῦ σοῦ προτείνῃ νὰ σὲ συστήσῃ θὰ εἰπῇ ὅτι δὲν ὑπάρχει εἰς αὐτὸ τὸ σπῆτι τίποτε, οὔτε δι' αὐτόν, οὔτε διὰ κάνένα ἄλλον.

— Δὲν εἶναι ἀκριβὲς τοῦτο. Ὑπάρχει ἡ κόρη, ἡ ὁποία εἶναι θαυμασία.

— Δὲν τὴν πέρνεις; ἠρώτησε σαρκαστικῶς ὁ Ῥουφιέ.

— Δὲν ἔχει λεπτόν. Καὶ ἐγὼ δὲν ἐννοῶ νὰ πάρω παρὰ πλουσίαν γυναῖκα.

— Μὲ ἔρωτα;

— Ναὶ μὲ ἔρωτα. Τὴν ἀγαπᾷ κανεὶς πάντοτε ἐκείνην, ἡ ὁποία τοῦ φέρει τὴν εὐπορίαν.

— Μπᾶ! ἀνέκραξεν ὁ Λινιών, ὑψῶν τοὺς βραχίονας πρὸς τὸν οὐρανόν. Τὸ ἰδικόν μου ὄνειρον εἶναι νὰ ἦμαι τὸ πᾶν δι' ἐκείνην, τὴν ὁποίαν θὰ ἀγαπήσω· θέλω νὰ μοῦ χρεωστῇ ὅλην τὴν εὐτυχίαν τῆς ζωῆς της!

— Τί ὄνειρον! Δὲν εἶναι διόλου δύσκολον νὰ εὕρῃς γυναῖκα χωρὶς λεπτό! Ὑπάρχει τόσὴ πληθώρα! παρετήρησαν εἰρωνικαί τινες φωναί.

— Τὴν ἤθελα νέαν, ὅλως διόλου νέαν, διὰ νὰ γνωρίζω ὅτι τίποτε δὲν ἐμόλυνε τὴν ἀγνότητα τῆς ψυχῆς της . . .

— Εἰς τὴν κούνια λοιπόν;

Ὁ Λινιὼν οὐδόλως ἐταράχθη καὶ ἐξηκολούθησεν:

— Ὅλως διόλου νέαν, ἀγνοοῦσαν τὴν ζωήν, εὐτυχῆ διὰ τὴν ἄνεσιν, τὴν ὁποίαν θὰ τῆς προσφέρω καὶ ἡ ὁποία θὰ ὑπερβαίνῃ πᾶσαν ἐλπίδα της.

— Σκοπεύεις νὰ γένῃς Ναβάβ! Μήπως ἔχεις κρυμμένον κάνένα θησαυρόν;

— Ναί! εἶπεν ὁ Ἰουστῖνος μὲ τὸ ὕφος ἐκεῖνο τῆς αὐτοπεποιθήσεως, ὅπερ εἶναι παραδεδεγμένον νὰ ὀνομάζηται μετριοφροσύνη.

Καὶ περιφέρων τὸ βλέμμα του ἐπὶ τοῦ ἀκροατηρίου, ἔρριψε δι' ἐπισήμου φωνῆς τὰς ἀποφασιστικὰς ταύτας λέξεις:

— Γράφω βιβλίον!

— Μυθιστόρημα;

— Ὄχι μυθιστόρημα· ἀργότερα δὲν σᾶς λέω . . . . ἀλλὰ τώρα ἀποβλέπω ὑψηλότερα.

— Ἔλα! μὴ μᾶς σκάζεις, εἰπέ τό μας, τί γράφεις; Μήπως κἀνὲν ἐγχειρίδιον ἀλχημίας;

— Ὄχι· ἐργάζομαι εἰς σύγγραμμα πολιτικῆς οἰκονομίας.

Ὁ Ἰουστῖνος Λινιὼν ἐφαίνετο τόσῳ βέβαιος περὶ τοῦ ὅ,τι ἔλεγεν, ὥστε οἱ νέοι δὲν εἶχον τί νὰ τῷ ἀπαντήσουν. Ἔπειτα διατί ὄχι; Οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν εἶχε σαφεῖς ἐπὶ τῆς πολιτικῆς οἰκονομίας γνώσεις. Δυνατὸν ὁ Λινιὼν νὰ ἐπραγματεύετο τὸ θέμα ἐπιστημονικῶς. Οὕτως ἡ ἀγγελία τοῦ σχεδίου τούτου δὲν προεκάλεσεν οὔτε σαρκασμούς, οὔτε ἐπιδεικμασίας, καὶ ἔπεσεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁμηγύρεως χωρὶς νὰ συγκινήσῃ κἀνένα. Ὁ φίλος μας θὰ προετίμα λαμπρὰν συζήτησιν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου· ἠσθάνετο ἑαυτὸν ἐνωτισμένον τὸ σχέδιόν του ὁλόκληρον· θὰ κατεδείκνυε τὴν ἀξίαν αὐτοῦ μετ' ἐκτάκτου στωμυλίας· ἀλλ' ἐπειδὴ οὐδεὶς εἶπεν αὐτῷ τι, δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐπεκταθῇ.

— Λοιπόν, ἔρχεσαι αὔριον μαζῆ μου; εἶπεν ὁ Μυριέ.

— Εἶναι μακράν;

— Εἰς τὸ Δάσος τῶν Περιστερῶν.

— Αὐτὸ λέγεις ἐξοχήν;

— Χμ! Δάσος καὶ ἔπειτα Περιστεραί, νομίζω ὅτι εἶναι ἀρκετὰ ἀγροτικὸν τὸ ὄνομα. Ἀλλὰ ὑπάρχουν ἐκεῖ εὐμορφότατα θέσεις, τὰς ὁποίας δὲν γνωρίζεις, καὶ ὅπου κάμνουν τώρα ἐκχερσώσεις.

— Τί ἐκχερσώσεις;

— Ἀπαράλλακτα, ὅπως εἰς τὴν Αὐστραλίαν· θὰ ἰδῆς, Θὰ πᾶμε κατὰ τὰς τέσσαρας νὰ κάμωμεν τὴν ἐπισκεψίν μας καὶ θὰ μᾶς κρατήσουν νὰ δειπνήσωμεν.

— Τὴν πρώτην ἡμέραν ἀκόμη;

— Ἀλλ' ἀφοῦ σοῦ λέγω ὅτι εἶναι θαυμάσιοι ἄνθρωποι! Ἠμποροῦσαν νὰ ἐφεύρουν τὴν φιλοξενίαν. Δὲν τρώγει κάνείς πολὺ καλά, ἀλλὰ ἡ πρόθυμία τὰ ἀναπληρώνει ὅλα.

Ὁ Ἰουστῖνος ἐταράσσετο ὡς ὑπὸ ἀορίστου τινὸς δυσπιστίας. Ἐπωφελούμενος δὲ στιγμῆς, καθ' ἣν πάντες οἱ ἄλλοι ὡμίλουν ὁμοῦ:

— Διατί ἐπιμένεις νὰ μὲ πάρῃς; ἠρώτησε τὸν Μυριὲ χαμηλοφώνως.

Ὁ νεαρὸς ἀρχιτέκτων ἐμειδίασε καὶ ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Θέλεις νὰ τὸ μάθῃς; Ἔ! λοιπόν, διότι ἡ κόρη ἔχει θελκτικωτάτην κεφαλήν· πρότεινέ της νὰ τὴν ζωγραφίσῃς, ἀφοῦ ὑδρογραφῆς ἐνίοτε· κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, θὰ περάσωμεν καλὰ μερικὰς καλοκαιρινὰς ἡμέρας.

— Τὴν ἐρωτεύεται; ἠρώτησεν ὁ Λινιών.

Ὁ Μυριὲ ἔχωσε τὰς χεῖρας ἐντὸς τῶν θυλακίων καὶ ὑψῶν, ἐκ δευτέρου, τοὺς ὤμους:

— Τὸ πιστεύεις; Ἀφοῦ σοῦ λέγω ὅτι δὲν ἔχει λεπτόν!

— Καλά· θὰ ἔλθω νὰ σὲ πάρω αὔριον εἰς τὰς τρεῖς, ἀπεκρίθη ὁ Λινιών, μὴ δυνάμενος νὰ ἐξηγήσῃ τὸ παράδοξον συναίσθημα, ὑφ' οὗ κατελήφθη καὶ ἐν ᾧ ἡ περιεργία ἀνεμιγνύετο μετὰ τινὸς ἀμηχανίας, ὡσεὶ ἀπεδέχετο συνενοχήν.

Γ'

Τὴν ἑπομένην, μεταξὺ τῆς τρίτης καὶ τετάρτης, οἱ δύο φίλοι κατήρχοντο ἀπὸ τοῦ σιδηροδρόμου ἐν τῷ Δάσει τῶν Περιστερῶν. Ἀφίνοντες ὄπισθεν αὐτῶν τὴν πόλιν, μετὰ τῶν στενῶν καὶ κακοστρώτων ὁδῶν της, εὑρέθησαν αἴφνης ἐπὶ μεγάλων κονιορτωδῶν λεωφόρων, πεφυτευμένων διὰ δενδρυλλίων, ὅπου οὐδεμία ἐφαίνετο κατοικία. Ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τοῖχοι, ἐφ' ὧν ἦσαν ἐνεσφηνωμένα θραύσματα φιαλῶν, ὑπεδείκνυον τὸ ὄπισθεν μέρος ἰδιοκτησίας, τῆς ὁποίας ἡ πρόσοψις ἐφανταζετό τις ὅτι εὑρίσκετο εἰς τὰ πέρατα τῆς γῆς, παρατηρῶν τὴν ὁλοτελῆ ἔλλειψιν παντὸς συμβόλου ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως.

— Παράδοξος τόπος! εἶπεν ὁ Λινιών, ὅστις παρετήρει δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ τὰς γαίας, περιφρασσομένας διὰ μικρῶν φρακτῶν, ὅπου τὸ χόρτον ηὔξανεν ἐλευθέρως, πλουσίως διανθιζόμενον ὑπὸ ἀμαράντων.

— Ὄχι καὶ πολύ· θὰ κατοικηθῇ μὲ τὸν καιρόν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θεμελιοῦνται αἱ πόλεις. Βλέπεις ὅτι ὑπάρχει ἐργασία δι' ἐμέ, ἐδῶ.

— Ἀ! εἶπεν ὁ Ἰουστῖνος, ἐννοῶ· θέλεις νὰ κτίσῃς αὐτὴν τὴν πόλιν;

— Ἀκριβῶς, καὶ ἐπειδὴ πρέπει νὰ γίνῃ ἀρχὴ ἀπὸ μίαν ἄκραν, ἄρχισαν ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἄκραν ἐκεῖ κάτω, ἐκεῖ κάτω...

Ἐδείκνυεν εἰς ἀπόστασιν χιλιομέτρου περίπου μεμονωμένον τινὰ οἰκίσκον, ὅστις ἐφαίνετο ὁ τελευταῖος σταθμὸς τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου, διότι ἐκεῖθεν διεκρίνετο μόνον ἀραιόσπαρτον δασύλλιον, τοῦ ὁποίου τὰ καχεκτικὰ δένδρα ἀπετυποῦντο ἐν τῷ ὁρίζοντι.

— Σὺ τὸ ἔκτισες αὐτό; ἠρώτησεν ὁ Λινιὼν ἄνευ οὐδενὸς θαυμασμοῦ.

— Ναί; ἀγαπητέ μου, καὶ δὲν εἶναι τόσον ἄσχημον, ὅσον φαίνεται· πρέπει νὰ ἰδῇς τὸ ἐσωτερικόν. Πενιχρὸν μέν, ἀλλὰ φιλόκαλον.

— Τοὺς ἰδιοκτήτας αὐτῆς λοιπὸν θὰ ἐπισκεφθῶμεν;

— Διόλου! οἱ κατοικοῦντες εἶναι ἐνοικιασταί· ὁ οἰκοδεσπότης τοῖς ἐνοίκιασε τὴν οἰκίαν εὐθηνότατα, διὰ νὰ προσελκύσῃ καὶ ἄλλους συνοικιστάς· ὅταν ἔλθουν, θὰ ἐκλέξουν τὸ οἰκόπεδόν των· ἔλλειψις εὐτυχῶς δὲν ὑπάρχει.

— Ὠ! βέβαια ὄχι, εἶπεν ὁ Ἰουστῖνος, ἀποθαυμάζων τὴν περὶζ ἔρημον.

— Καὶ θὰ τοὺς κτίσω εὔμορφα σπιτάκια.

— Κατὰ τὸ ἴδιον σχέδιον;

— Ἢ καὶ ἄλλο, τοῦ αὐτοῦ ὅμως ρυθμοῦ.

— Διάβολε! εἶπεν ὁ Λινιὼν μετὰ κινήματος εἰρωνικοῦ θαυμασμοῦ· εἶναι ἄνθρωπος περίφημος. Καὶ ὁ ἰδιοκτήτης σὲ πληρώνει τίποτε διὰ νὰ ἔρχεσαι ἐδῶ;

— Ὄχι, εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ ἐπιστατῶ εἰς τὰς ἐπισκευάς.

— Κρίμα· θὲ ἐμοιράζαμε ὅσα ἔπερνες.

Ἕπεται συνέχεια.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ ΜΑΧΜΟΥΤ ΤΟΥ ΜΙΧΑΛΟΓΛΟΥ[1]

Ἐν τῇ τοῦ Κριτοβούλου ἱστορίᾳ, ἣν ὁ κλεινὸς Κάρολος Μύλλερος ἐξέδωκεν ἐν τῷ Ε' τόμῳ τῶν *Λειψάνων τῶν ἑλλήνων ἱστορικῶν*, ἀπαντᾷ χωρίον τι εἰς τὸ γένος ἀναφερόμενον τοῦ περιφήμου Μαχμοὺτ πασᾶ Μιχάλογλου, τοῦ μέγιστα συντελέσαντος εἰς τὰς κατακτήσεις τοῦ τρομεροῦ πορθητοῦ Μεχμέτη τοῦ Β', οὗτινος καὶ σύγγαμβρος ἐτύγχανε. Τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος χωρίον κεῖται ἐν τῷ Α' βιβλίῳ κεφ. κγ' τῆς εἰρημένης ἱστορίας, ἔχον οὕτω: «ἀντικαθιστᾷ δὲ εἰς τὴν τούτου (τοῦ Ζαγάνου) τάξιν τε καὶ ἀρχὴν καὶ τῶν ὅλων πραγμάτων ἐπιμέλειαν τὸν ἐπὶ τῇ ἑτέρᾳ θυγατρὶ αὐτοῦ κηδεστὴν Μαχουμούτεα, ἄνδρα τὰ πρῶτα μὲν φέροντα τοῦ γένους Ῥωμαίων πρός τε πατρὸς καὶ μητρὸς (ὁ δέ γε πρὸς πατρὸς πάππος αὐτῷ Φιλανινὸς καὶ τῆς Ἑλλάδος ἦρχε καὶ τῇ τοῦ Καίσαρος ἀξίᾳ ἐτετίμητο), οὗτω δὲ φύσεως ἀρίστης λαχόντα, ὡς ἀποκρύψαι μὴ μόνον τοὺς κατ' αὐτὸν ἅπαντας, ἀλλὰ δὴ καὶ τοὺς πρὸ αὐτοῦ ἔν τε φρονήσει καὶ ἀνδρίᾳ καὶ ἀρετῇ καὶ τοῖς ἄλλοις καλοῖς κτλ.». Ὅσον λοιπὸν ἐγὼ γινώσκω, τὸ ὄνομα *Φιλανινὸς* εἴτε ὡς κυριώνυμον εἴτε ὡς ἐπώνυμον οὐδαμοῦ τῆς βυζαντινῆς ἱστορίας εὑρίσκεται ὄθεν καὶ ὁ τοῦ Κριτοβούλου σοφὸς ἐκδότης εὐλόγως τὴν τοιαύτην γραφὴν ὑποπτον θεωρήσας κατέταξεν ἐν τῷ πίνακι τὸ ὄνομα μετὰ τοῦ διαπορητικοῦ σημείου (!).

Τὸ κατ' ἐμέ, οὐδόλως ἀμφιβάλλω, ὅτι ἡ λέξις αὕτη γέγραπται ἐν τῷ χειρογράφῳ τεύχει παλαιογραφικῶς, ἤγουν συνεπτυγμένως, ὅπως δηλαδὴ ἐποίουν συνήθως οἱ παλαιοὶ γραφεῖς. Τίς ἐξ ἡμῶν λ.χ. δὲν ἀνέγνωσε καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς ἐντύποις βιβλίοις τῶν παλαιῶν ἐκδόσεων: *οὐρός, ἄνος, ἀνιγος: πῆρ, ὖς, ἀντί: οὐρανός, ἄνθρωπος, ἀνθρώπινος, πατήρ, υἱὸς* καὶ τὰ τοιαῦτα; Γραπτέον ἄρα τὴν λέξιν: *φιλανθρωπηνός*. Τοῦτο δὲ λέγω ἄνευ διστάγμοῦ τινος, καθότι τῶν Φιλανθρωπηνῶν ὁ οἶκος, ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Κριτόβουλος ἱστορεῖ, ἦν ἐκ τῶν ἐπιφανῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τὴν ἐπωνυμίαν ἔχοντος τοῦ γεναρχοῦ αὐτῶν ἀπὸ τῆς συνοικίας ἐν ᾗ ἔκειτο ἡ μονὴ τοῦ *Φιλανθρώπου Χριστοῦ*, κτίσμα οὖσα τοῦ αὐτοκράτορος Ἀλεξίου Α' τοῦ Κομνηνοῦ. Πολλὰς δὲ καὶ ἐξόχους ὑπηρεσίας παρέσχον οὗτοι τῷ κράτει ἀπὸ τῶν μέσων ἤδη τῆς ΙΓ' ἑκατονταετηρίδος καὶ ἐφεξῆς ἕως αὐτῶν που τῶν τῆς ἁλώσεως χρόνων. Οὕτως ἐν παραδείγματι Ἀλέξιος ὁ Φιλανθρωπηνός, συγγενὴς ἐξ ἀγχιστείας τοῦ αὐτοκράτορος Μιχαὴλ τοῦ Παλαιολόγου ἀνεδείχθη ὑπ' αὐτοῦ πρῶτον μὲν *πρώτοστράτωρ*, εἶτα δὲ μετὰ τὴν νίκην, ἣν ἤρατο καταναυμαχήσας ἐν τῷ Πελασγικῷ (Παγασητικῷ) κόλπῳ τὸν στόλον τῶν ἐξ Εὐβοίας καὶ Κρήτης ἐξορμησάντων Λατίνων, ἐτιμήθη τῷ τοῦ *μεγάλου δουκὸς* ἀξιώματι. Τὸν ἄνδρα τοῦτον ὁ μὲν Παχυμέρης *γεραρὸν καὶ γενναῖον* καλεῖ, ὁ δὲ Γρηγορᾶς *στρατηγικὸν καὶ δεινὸν τὰ πολέμια, ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ μέγαν γενόμενον κατὰ τὰς μάχας τῶν Τούρκων*, κτλ. (Ἀκοπολ. νθ'. —Παχυμ. εἰς Μιχ. Παλαιολ. Β', ιγ' Γ', ις' Δ', κς', λθ' καὶ Ε', ά.—Γρηγορ. Δ', θ' καὶ ς', ή). Ἕτερος Φιλανθρωπηνὸς *πιγκέρνης* τὸ ἀξίωμα (βασιλικὸς οἰνοχόος) μνημονεύεται ἐπὶ Ἀνδρονίκου τοῦ νεωτέρου (Καντακουζ. Β', κθ'). Ἐν ἔτει δὲ 1446 διοικητὴς Πατρῶν ὑπῆρχεν Ἀλέξιος Φιλανθρωπηνὸς ὁ Λάσκαρις, τὴν Βοστίτσαν πρότερον διοικήσας (Φραντζ. Β', γ' καὶ ιθ'). Τελευταῖος δὲ μνημονεύεται Γεώργιος ὁ Φιλανθρωπηνός, ὃν ὁ αὐτοκράτωρ Ἰωάννης ὁ Παλαιολόγος πέμψας σὺν τοῖς παρασήμοις εἰς Σερβίαν ἀνηγόρευσε δεσπότην αὐτῆς τὸν Γεώργιον (Δούκ. σελ. 116), καὶ εἶναι πιθανῶς ὁ αὐτὸς ὁ καὶ συνακολουθήσας τῷ αὐτοκράτορι *μεσάζων* (ὑπουργὸς) εἰς τὴν ἐν Φλωρεντίᾳ διαβόητον Σύνοδον (Ἴδε Συροπούλου Ἱστορ. τῆς Φλωρεντ. Συνόδ. σελ. 82 καὶ 88).

Ἐκ τῶν ἐκτεθέντων λοιπὸν γίνεται δήλον, ὅτι τῶν Φιλανθρωπηνῶν ὁ οἶκος δὲν ἐξέλιπε μέχρι τῶν τελευταίων χρόνων τῆς πολυδακρύτου αἰχμαλωσίας τοῦ ἡμετέρου ἔθνους, ὡς εἶπα καὶ ἀνωτέρω· ὥστε, κατ' ἐμέ, οὐδεμία ἀμφιβολία λείπεται, ὅτι ὁ Μαχμοὺτ πασᾶς ἦν Φιλανθρωπηνὸς τὸ γένος. Σημειωτέον δέ, ὅτι *Τριβαλλὸν* (Σέρβον) *τὰ μητρόθεν* λέγει αὐτὸν ὁ Χαλκοκονδύλης (σελ. 436). Ἀλλ' ἀξιοπιστοτέρα φαίνεται ἡ τοῦ Κριτοβούλου μαρτυρία καθ' συγχρονήσαντος τοῖς ὑπ' αὐτοῦ ἱστορουμένοις. Γνώστὸν δ' ὅτι μία τῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως συνοικιῶν εἶναι τοῦ Μαχμοὺτ πασᾶ ἐπώνυμος, ἀπὸ τοῦ αὐτόθι ἀνεγερθέντος ὑπ' αὐτοῦ φερωνύμου τζαμίου.

Ι. ΣΑΚΚΕΛΙΩΝ.

[1] Ἀνεγνώσθη ἐν τῷ ἱστορικῷ καὶ ἀρχαιολογικῷ τμήματι τοῦ Φιλολόγ. Συλλόγου Παρνασσοῦ κατὰ τὴν συνεδρείαν τῆς 29 Νοεμβρίου 1884.

ΚΩΝΣΤ. Ε. ΚΟΝΤΟΥ

ΓΛΩΣΣΙΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΤΟΜΩΣ ΕΚΦΕΡΟΜΕΝΑΙ

ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΠΟΛΛΩΝ

§ 1. **Χυδαιέστερος.**

Πολλάκις ἐν τοῖς συγγράμμασι τοῦ ἀοιδίμου Κοραῆ ἀπαντᾷ ὁ τύπος **χυδαιέστερος**. Ἐποιήσατο δ' αὐτοῦ χρῆσιν καὶ ὁ Οἰκονόμος καὶ ἄλλοι τῶν καθ' ἡμᾶς Ἑλλήνων.

Ἀλλ' οὐδὲν ἡμεῖς τοῦ τύπου τούτου ἐν τῇ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ εὕρομεν παράδειγμα. Ὑπὸ τοῦ Ὠριγένους ἐλέχθη Τόμ. Γ', σελ. 64 «κεχήνασι γὰρ περὶ τὸν ἀπὸ τῶν πολλῶν καὶ *χυδαιοτέρων* ἔπαινον» καὶ ὑπ' Ἄννης τῆς Κομνηνῆς Τόμ. Β', σελ. 305,1 «τοὺς δὲ *χυδαιοτέρους* συνκθροίσας ἅπαντας κτέ.» καὶ ὑπὸ Γεωργίου τοῦ Ἀκροπολίτου σελ. 46,1 «καὶ μάλιστα τοὺς *χυδαιοτέρους* καὶ σύγκλυδας». Κεῖται δὲ καὶ ἐν τοῖς εἰς Πίνδαρον Σχολίοις σελ. 83 «εἰς τοὺς πολλοὺς καὶ *χυδαιοτέρους* ἐρχόμενοι ἐρωτήσεις χρήζουσιν» καὶ ἐν τοῖς εἰς Εὐριπίδην Τόμ. Α', σελ. 172,2 «ὡς περισσόν τι καὶ ἐπέκεινα τῶν *χυδεωτέρων* (γρ. *χυδαιοτέρων*) ἔχοντας».

Εὔλογον δὲ νομίζομεν ν' ἀποδοκιμασθῇ ὁ ἀνωμάλως ἐσχηματισμένος τύπος *χυδαιέστερος*, νὰ παραλαμβάνηται δὲ μόνος ὁ ὁμαλῶς προενηνεγμένος *χυδαιότερος*. Πρβ. *ἀναγκαιότερος-ἀναγκαιότατος, ἀρχαιότερος-ἀρχαιότατος, γενναιότερος-γενναιότατος, δικαιότερος-δικαιότατος, εἰκαιότερος - εἰκαιότατος, σπουδαιότερος - σπουδαιότατος, ὡραιότερος - ὡραιότατος, εὐκταιότατο, φιλαθηναιότατος, κραταιότερος-κραταιότατος, ἀραιότερος - ἀραιότατος*, κτλ. Περὶ τοῦ *ἀρχαιέστερος* καὶ *γενναιέστερος* καὶ *δικαιέστερος* καὶ *σπουδαιέστερος-σπουδαιέστατος* καὶ *ὡραιέστατος*, ὧν οὐδὲν οὐδὲ τοῖς ἀπειροκαλωτάτοις ἢ κακοζηλοτάτοις τῶν νέων Ἑλλήνων θὰ φανῇ ἀποδεκτόν, θὰ γράψωμεν τὰ δέοντα ἀλλαχοῦ ποιούμενοι λόγον περὶ τῶν εἰς ΕΣΤΕΡΟΣ καὶ ΕΣΤΑΤΟΣ παραθετικῶν ἐπιθέτων τῶν γενομένων ἐξ ἀπολύτων ληγόντων εἰς ος.

§ 2. **Φιλοπονέστατος.**

Ἐν τῷ Λογίῳ Ἑρμῇ φέρεται 1816, σελ. 145 «ὁ *φιλοπονέστατος* τῶν πρώτων φιλολόγων» καὶ σελ. 147 «καθὼς μαρτυρεῖ καὶ ὁ *φιλοπονέστατος* Αὔλος Γέλλιος»

Παράσημος καὶ ἀπόβλητος ἡμῖν φαίνεται ἡ ἐκφορὰ *φιλοπονέστατος*. Λεκτέον δ' ἀεὶ *φιλοπονώτατος* καὶ *φιλοπονώτερος*, ὡς ἐλέγετο ὑπό τε τῶν παλαιῶν καὶ τῶν μεταγενεστέρων. Οὐδὲν δὲ κωλύει νὰ μνημονευθῶσί τινα παραδείγματα τοῦ ὁμαλῶς ἔχοντος σχηματισμοῦ ἐκ τοῦ παρηκμακότος ἑλληνισμοῦ. Διογένης ὁ Λαέρτιος εἶπε βιβλ. Ε', 36 «ὁ δὲ Θεόφραστος γέγονεν ἄνηρ συνετώτατος καὶ *φιλοπονώτατος*». Γρηγόριος δ' ὁ Νύσσης Τόμ. Γ', σελ. 49 δ' «τοῖς *φιλοπονωτέροις* καταλιπεῖν». Ἀπαντᾷ δὲ καὶ ἐν τοῖς εἰς Ἰλιάδα Σχολίοις Τόμ. Γ', σελ. 430,19 Διιδ. «*φιλοπονώτερός* ἐστι τῶν ἄλλων».

Ὁμοίως τῷ *φιλοπονώτερος-φιλοπονώτατος* λέγεται καὶ *ἀπονώτερος-ἀπονώτατος* καὶ *ἐπιπονώτερος-ἐπιπονώτατος* καὶ *πολυπονώτατος*. Παρὰ τῷ Πινδάρῳ εὑρίσκεται *ἀπονέστερος* (ἀπονέστερον βίοτον), ἐν δὲ τοῖς εἰς Ἀπόλλωνιον τὸν Ῥόδιον Σχολίοις *ἐπιπονέστερον* καὶ *ἐπιπονέστατον*. Ἀλλ' οὐδεὶς νῦν νέων Ἑλλήνων, ἂν μὴ εἶνε παντελῶς ἀναίσθητος, θ' ἀξιώσῃ αὐτὰ ἀποδοχῆς.

§. 3. **Ἀμεθοδέστερος.**

Ἐν τῷ περιοδικῷ συγγράμματι Ἀθηναίῳ Τόμ. Γ', σελ. 178 εἶνε γεγραμμένον «ἄν τινα ἐν αὐτῷ *ἀμεθοδέστερον* ἐξετάθησαν».

Ἀναγκαῖως ἔχει καθ' ὁμαλὸν σχηματισμὸν νὰ ἐκφέρωνται τὰ παραθετικὰ τοῦ τε *ἀμέθοδος* καὶ τοῦ *εὐμέθοδος*, οἷον *ἀμεθοδώτερος-ἀμεθοδώτατος* καὶ *εὐμεθοδώτερος-εὐμεθοδώτατος*.

Παρὰ τῷ Γαληνῷ κεῖται Τόμ. Γ', σελ. 27 «*ἀμεθοδώτατε* καὶ προπετέστατε» καὶ σελ. 383 «οἱ ἀπὸ τῆς *ἀμεθοδωτάτης* αἱρέσεως» καὶ σελ. 421 «ἔργῳ δὲ *ἀμεθοδωτάτης*», παρὰ δὲ Γεωργίῳ τῷ Ἀκροπολίτῃ φέρεται σελ. 48,18 «ταῖς κατ' ἐχθρῶν μάχαις *εὐμεθοδώτατον*».

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ, ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

Τὸ ἀπὸ πενταετίας ἐκδιδόμενον ἐνταῦθα περιοδικὸν «ἡ Διάπλασις τῶν Παίδων», τοῦ ὁποίου ἡ χρησιμότης καὶ ἐπιτυχία εἶναι ἀναμφισβήτητοι καὶ ὅπερ τόσον ἡδυνήθη νὰ συνδυάσῃ τὸ τερπνὸν μετὰ τοῦ ὠφελίμου καὶ νὰ καταστῇ ἐπαγωγὸν οἰκογενειακὸν δημοσίευμα, παιδαγωγοῦν εὐχαρίτως, τέρπον ἐπωφελῶς, διαπλάττον τὴν καλαισθησίαν τῶν μικρῶν του ἀναγνωστῶν διὰ τῶν διηγημάτων, τῶν εὐνοήτων ἐπιστημονικῶν διαλέξεων, τῶν καλλιτεχνικωτάτων εἰκόνων καὶ τῆς παντοίας ἄλλης ἐκλεκτῆς ὕλης του, ἀπὸ πρώτης ἰανουαρίου μεταρρυθμίζεται ἐπὶ βάσεων εὐρυτέρων καὶ συντελεστικωτέρων εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ, ὃν ἀνέλαβε νὰ ἐξυπηρετήσῃ. Ἡ κυριωτέρα τῶν μεταρρυθμίσεων τούτων εἶναι ἡ ὑπὸ εἰδικῆς ἀνώνυμου ἑταιρείας, μετὰ κεφαλαίου 60 χιλ. δρ., ἀνάληψις τῆς ἐκδόσεως αὐτοῦ, ἥτις ἀπὸ τοῦ νέου ἔτους θέλει γίγνεσθαι δὶς κατὰ μῆνα.

Συνέστη ἐσχάτως ἑταιρεία ἐξ εὐρωπαίων ἐκδοτῶν καὶ βιβλιοπωλῶν, προτιθεμένων τὴν ἔκδοσιν μεγάλου δημοσιεύματος, ἐν ᾧ πᾶσαι αἱ χῶραι τοῦ κόσμου θέλουσι τύχει λεπτομεροῦς περιγραφῆς ὑπὸ διακεκριμένων συγγραφέων. Πρώτη μεταξὺ τῶν ἐν τῷ κολοσσιαίῳ τούτῳ ἔργῳ περιληφθησομένων χωρῶν ὡρίσθη ἡ Ἑλβετία, ἧς ἡ περιγραφὴ ἀνετέθη εἰς τὸν ἐπιφανῆ γάλλον μυθιστοριογράφον Ἀλφόνσον Δωδέ, ἀντὶ ἀμοιβῆς 100,000 φρ., ποσὸν ὅπερ οὐδέποτε μέχρι τοῦδε ἐπληρώθη εἰς συγγραφέα δι' ἕνα καὶ μόνον τόμον.

Ἀληθεῖς διαστάσεις εὐρωπαϊκοῦ γεγονότος ἔλαβεν ἡ κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ ἐν Παρισίοις θεάτρου τῆς Πύλης τοῦ Ἁγ. Μαρτίνου, διδαχὴ τοῦ νέου μεγάλου τοῦ Σαρδοῦ δράματος «Θεοδώρας». Ἐν τῷ ἱστορικῷ τούτῳ δράματι ὁ διάσημος συγγραφεὺς ἠθέλησε νὰ ἀναπαραστήσῃ ἀξιομνημόνευτον ἐν τῇ βυζαντινῇ ἱστορίᾳ ἐποχὴν καθ' ἣν ἐβασίλευεν ὁ τραχύς, δειλὸς καὶ ἀχαλίνωτος Ἰουστινιανὸς μετὰ τῆς ἀπὸ ἀκροβατίδος τοῦ ἱπποδρομίου εἰς αὐτοκράτειραν προχειρισθείσης συζύγου του Θεοδώρας. Ἡ ἀναψύχωσις αὕτη, ὡς ὑπὸ πάντων ὡμολογήθη, ἐπετεύχθη ἐν περιφανεῖ τελειότητι. Ὁλόκληρος ὁ βυζαντιακὸς κόσμος, μετὰ τῆς ἀνατολικῆς αὐτοῦ χλιδῆς καὶ τῶν ταπεινῶν αὐτοῦ ἐνστίκτων, ἀνέζησε πρὸς στιγμὴν ἐν τῇ ἀκτινοβολίᾳ τῶν ἀπαστραπτουσῶν στολῶν ἐν τῷ θάμβει τῶν μαγικῶν σκηνογραφιῶν, τῆς τέχνης, καὶ τῆς δραματικῆς ἐξελίξεως. Τὸ πρόσωπον τῆς Θεοδώρας εἶχεν ὑποδυθῇ ἡ Σάρα Βερνάρ, ἐδείχθη δὲ κατὰ τὴν διέρμήνευσιν τοῦ δυσχερεστάτου ὅπως προσωποποιηθῇ χαρακτῆρος τῆς ὀρχηστρίδος αὐτοκρατείρας ἀληθῶς ὑπερτέρα ἑαυτῆς. Ἐπίσης δὲ τῆς γενικῆς ἐπιδοκιμασίας ἔτυχε καὶ ἡ σκηνικὴ διασκευή, ὄχι μόνον διὰ τὴν αὐστηρὰν ἱστορικὴν ἀκρίβειαν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν φιλοκαλίαν καὶ τὴν τέχνην, μεθ' ἧς κατώρθωσε νὰ ἀποφύγῃ πᾶν τὸ χυδαῖον καὶ κοινόν.

Τὸ καθ' αὐτὸ δρᾶμα εἶναι ἀληθὲς ὅτι κατεκρίθη ὑπὸ τῶν διασημοτέρων κριτικῶν, ὡς ἀπασχολήθὲν πλειότερον εἰς τὴν περιγραφὴν τῶν ἠθῶν τῆς τότε ἐποχῆς, εἰς τὴν μελέτην τῶν χαρακτήρων, τῶν ἀρετῶν καὶ τῶν κακιῶν αὐτῆς καὶ ὡς στερούμενον πιθανῆς καὶ συμπαγοῦς δραματικῆς βάσεως, οὐχ ἧττον ἄλλοι πάλιν ἔσπευσαν νὰ ἀναγνωρίσωσιν αὐτὸ ὡς ἓν τῶν καυχημάτων τῆς δραματοποιίας.

ΠΑΡΕΚΒΑΣΕΙΣ

[Παρεκβάσεις καὶ ἀναδρομικὴ αὐτῶν σημασία, ἐν σχέσει πρὸς τὸν κ. Μπέκρογλου. Τὸ χρόνιον νόσημα. Ὁμοιότης τῶν τέκνων πρὸς τοὺς γονεῖς. Λαγοὶ μὲ πετραχήλια. Ὁ ἀπηγορευμένος καρπός. Δὶ' κονσέρβας. Ποίησις. Τὸ ἐπιτελεῖον τοῦ ἡλίου καὶ ἡ στέψις του. Ὁ θάνατος τοῦ βασιλέως κατὰ τὸν κ. Παράσχον. Δωροδόκοι ὑφ' ὅλας τὰς σημασίας. Οἱ παραβάται τῆς 10ης ἐντολῆς. Ζῶα μικρὰ μετὰ μεγάλων. Οἱ ἔμποροι καὶ τὸ δασμολόγιον. Οἱ ὀνειροπόλοι καὶ τὸ φρενοκομεῖον τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ. Τὸ ἔτος ψυχορραγεῖ. Γράκες, ἀνθοδέσμαι, τὸ Πάσχα ἐν Σμύρνῃ καὶ τὸ τροπάριον τῆς Ἁγίας Κασσιανῆς. Θανατικὴ ἐκτέλεσις τῆς βασιλόπηττας. Τὸ ἐρώθημα τῆς δάμας, ὁ μύσταξ τοῦ σάντε, ὁ πατριάρχης καὶ ὁ σκασμὸς τοῦ βατράχου. Τὰ δημόσια χαρτοπαικτεῖα καὶ αἱ σύζυγοι τῶν πελατῶν των. Ἔγκλημα καθοσιώσεως κατὰ τῆς αὐτοκρατείρας τῆς Ρωσσίας. Τὸ κρυολόγημα τοῦ Χριστοῦ. Ἡ πρωτοχρονιὰ καὶ ὁ Γδροχούς. Οἰκογενειακὰ σκάνδαλα τοῦ Ἄρεως. Δίκη καὶ ἀθῴωσις αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου. Τὸ Χειροφίλημα καὶ τὸ ὀπόδημα τοῦ Πάπα. Ἐπιτίμησις πρὸς τὸν Ῥαβελαΐ. Χρυσοῖ πόθοι καταλήγοντες εἰς ἁπλῆν ἀλλαγὴν τῆς ἡμερομηνίας].

Τὸ ὄνομα Παρεκβάσεις, οὐδεμίαν ἔχει σημασίαν. Ἐδόθη διότι κατ' ἀρχαῖον ἀπαράβατον ἔθιμον, πᾶν γραφόμενον δέον νὰ ἔχῃ καὶ μίαν ἐπιγραφήν. Εἰς τὴν ἰδικήν μου, μόνον ἀναδρομικὴ σημασία δυνατὸν ν' ἀποδοθῇ διὰ τὸν ἑξῆς λόγον. Ὑποθέσατε ὅτι ὁ πατὴρ τοῦ δεῖνος, εἶχε τὸ ἐλάττωμα τῆς οἰνοποσίας· ὁ υἱὸς τότε βαπτίζεται ὑπὸ μυρίων ἀναδόχων, Οἰνοποτίδης ἢ Μπέκρογλους. Καὶ τὰ τέκνα τῶν ἐν μακαρίᾳ τῇ μνήμῃ *Ἀπαντήσεων ἄνευ ἐρωτήσεών* μου ἐπωνομάσθησαν οὕτω, διότι αἱ παρεκβάσεις ἦσαν τὸ χρόνιον ἐλάττωμα ἢ νόσημα, ὅπερ τὰς ἔφερεν εἰς τὸν τάφον. Ἂν δὲ πάλιν τὰ τέκνα ὁμοιάσωσι πρὸς τοὺς γεννήτορας, τοῦτο θ' ἀποδείξῃ δύο τινά. Πρῶτον τὴν γνησίαν πατρότητά των, καὶ δεύτερον τὸ ἀληθὲς τῆς παροιμίας: «Κατὰ τὸν Μαστρογιάννη καὶ τὰ κοπέλια του . . .»

*

Καὶ ἤδη, ὅτε ἀνηρτήσαμεν ἄνω τοῦ καταστήματός μας τὴν δέουσαν ἐπιγραφὴν καὶ ἐπεξηγήσαμεν ταύτην, καλὸν εἶνε νὰ διατυπώσωμεν καὶ πρόγραμμα, ἵνα ἐξάρωμεν τὴν ἀξίαν τοῦ ἐμπορεύματός μας. Ὑποσχόμεθα λοιπὸν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας ἀμφοτέρων τῶν φύλων, λαγοὺς μὲ πετραχήλια, παράδοξα, ἀνέκδοτα, περιγραφὰς χορῶν, ἑσπερίδων, περιπάτων, θεάτρων, ἑορτῶν, φιλολογικά, πολιτικά, ἀστεῖα, σκέψεις, ἀληθείας, ψεύματα καὶ ἐν γένει πάντα ἐπίκαιρον καρπόν—πλὴν τοῦ ἀπηγορευμένου— ἐκ τῶν τοῦ καθημερινοῦ βίου μας.

Εἶνε ἀληθὲς ὅτι πάντοτε δὲν μᾶς παρέχονται ἐπίκαιρα ζητήματα καὶ θέματα ἵνα σᾶς προσφέρωμεν καὶ ἡμεῖς νωποὺς καρπούς, ἀλλὰ τότε ὅπως συμβαίνει παντοῦ ἐν ὥρᾳ ἐλλείψεως, θὰ καταφεύγωμεν εἰς τοὺς ξηροὺς καὶ θὰ σᾶς προσφέρωμεν *κονσέρβας* τοῦ κουτιοῦ.

*

Ὀπισθοδρομῶ ἐξ ἡμέρας, μεταβαίνω εἰς τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ, ὅπου ἡ ἑορτὴ τῆς παραμονῆς καὶ ἀρχομαι τῆς περιγραφῆς αὐτῆς διὰ τῆς ἑξῆς ποιητικῆς παρομοιώσεως.

Καθὼς ἡ φύσις ἐκδηλοῦσα τὴν πρὸς τὸν ἥλιον εὐγνωμοσύνη της στέφει αὐτὸν ἀνατέλλοντα καὶ τὸν προπέμπει δύοντα δι' ἐπιτελείου νεφελῶν μαγικῶς συμπλεκομένων εἰς θαυμάσιον ἰριδόχρουν στέφανον, οὕτω καὶ ἡμεῖς, εὐγνωμονοῦντες πρὸς τὸ λῆγον ἔτος ἢ ἐκδηλοῦντες τοὺς μυρίους πόθους ὧν τὴν ἐκπλήρωσιν ἀναμένομεν ἐκ τοῦ ἀρχομένου, ἑορτάζομεν φαιδροὶ ἐν διπλῇ ἑορτῇ, τὴν δύσιν τοῦ ἑνὸς καὶ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἑτέρου.

Μόνον διὰ ταύτης ἐξηγεῖται ἡ θορυβώδης πανήγυρις, ἣν ἐτησίως τελοῦμεν καθ' ἣν ἡμέραν τὸ ἔτος διανύσαν τὸ μακρὸν κατὰ τοὺς ἀτυχεῖς ἢ βραχὺ κατὰ τοὺς εὐτυχεῖς στάδιόν του, ἀφικνεῖται μέχρι τοῦ κρημνοῦ, ἐξ οὗ πίπτει εἰς τὴν ἀνεξιχνίαστον ἄβυσσον τῆς αἰωνιότητος.

Τὸ 1884 ἔδυσε καὶ αὐτὸ καταλιπὸν τὴν βασιλείαν εἰς τὸν διάδοχόν του. Ἡ ἱστορία ἂς ἐξετάσῃ διὰ τοῦ μικροσκοπίου της τὰς ἡμέρας καὶ ἂς ἀναταμῇ τὰ ἔργα του, ἵνα ἐξενέγκῃ τὴν περὶ αὐτοῦ κρίσιν της. Ἡμεῖς, ἁπλοῖ χρονογράφοι, σημειοῦμεν τὴν περὶ αὐτοῦ κρίσιν τῶν συγχρόνων μας, δι' ἑνὸς διστίχου, τοῦ ποιητοῦ Παράσχου.

Ὁ βασιλεὺς ἀπέθανεν, ὁ βασιλεὺς πλήν, ζήτω
Ἰδοὺ ὁ ἐπιτάφιος τῶν φίλων του τίς ἦτο.

*

Ἀπὸ ἡμερῶν διάφοροι ὑπολογισμοὶ συνεστρέφοντο καὶ συνεκρούοντο ἐν ταῖς κεφαλαῖς. Ἐμετροῦντο ἐπὶ τῶν δακτύλων τὰ πρόσωπα εἰς τὰ ὁποῖα θὰ ἐδίδοντο δῶρα, καὶ αἰωνίως ἐπερίσσευον τὰ εὐλογημένα. Ἐμετροῦντο τὰ χρήματα, ἅτινα θὰ διετίθεντο καὶ ἐκεῖνα ἠλαττοῦντο κατ' ἀντίθετον λόγον. Κυκεὼν φοβερὸς κατατρύχων τὴν πρώτην τάξιν τῶν *διδόντων*, εἰς ἣν ὑπάγονται οἱ περισσότεροι τίμιοι ἄνθρωποι, οἱ οἰκογενειάρχαι, οἱ παντοτεινοὶ φορολογούμενοι!

Τὴν δευτέραν τάξιν ἀποτελοῦσιν οἱ *δίδοντες ἀλλὰ καὶ λαμβάνοντες*. Ἡ πικρία τῆς πρώτης των ἰδιότητος, συγκερνᾶται διὰ τῆς γλυκύτητος τῆς δευτέρας καὶ ἀμφότεραι ἐξαλείφονται κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ἀριθμητικῆς. Καὶ μόνη ἡ τρίτη τάξις τῶν *λαμβάνοντων ἀλλὰ μὴ διδόντων* εἶνε καθ' ὅλα εὐχαριστημένη καὶ ἀπὸ τῆς 2ας Ἰανουαρίου μετρεῖ πόσας ἡμέρας ἀπέχει ἀκόμη ἡ ἑπομένη πρωτοχρονιά.

*

Ὅλαι αὐταὶ αἱ τάξεις συνηνοῦντο ἐν ταῖς ἀγοραῖς, ὀφθαλμοὶ δὲ ἔμπλεοι πόθων ποικίλων, — ἀγνοοῦντες τὴν ὕπαρξιν τῆς δεκάτης ἐντολῆς,—ἐξηκόντιζον ἐρωτικώτατα βλέμματα πρὸς τὰς ἔνθεν κἀκεῖθεν προκλητικὰς ἐκθέσεις τῶν δώρων, τὰς ἀπαστραπτούσας καὶ θαμβούσας ὡς αἱ μαγευμέναι αἴθουσαι τῶν ἀνατολικῶν παραμυθίων. Ὁ πυρετός, ἡ παραφροσύνη, μᾶλλον τῆς πανηγύρεως, ἤρχισεν ἀπὸ τῆς 2 μ. μ. καὶ μετεδίδετο καὶ ἐπετείνετο ἐξακολουθῶν. Κατηγρήθησαν τότε αἱ διακρίσεις τοῦ φύλου καὶ τῆς ἡλικίας,γέροντες δὲ καὶ νήπια, ἔφηβοι,πρεσβύτιδες, ἄνδρες καὶ δεσποινίδες ἀβροπάρεοι, ὅλοι ὁμοῦ, ἐν ἀδιασπάστῳ συνενώσει τρέλλας ἀπεριγράπτου, περιεφέροντο, ἐκυμαίνοντο, συνωθοῦντο, παρηγκωνίζοντο, ὅλοι ἀμέριμνοι, μειδιῶντες, μακάριοι. Ἐκ τοῦ συμφύρματος ἐκείνου,ἀπεσπῶντο οἱ ὅμιλοι,οἵτινες ἐπλήρουν τὰ ἐμπορικά. Ἐκεῖ ἀμέσως ἐπιφωνήσεις θαυμασμοῦ, ἐρωτήσεις... ἄνευ ἀπαντήσεων, διότι οἱ ἔμποροι ἀπησχολοῦντο ὑπ' ἄλλων, συμφωνίαι, συζητήσεις, παραπομπαὶ εἰς τὸ δασμολόγιον, ἀγοραί,μεταμέλειαι,ἀνταλλαγαὶ καὶ τέλος ἡ ἀποκόμισις κομψῶν δεμάτων περιεχόντων μύρα,κοσμήματα, χειράκτια,κούκλας, ἀμαξάκια, ὅ,τι ἀναγκαῖον, ὅ,τι τερπνόν, ὅ,τι περιττόν.

Καὶ μόνοι οἱ πτωχοὶ ὀνειροπόλοι διήρχοντο μακρόθεν, ῥίπτοντες φιλοσοφικὰ βλέμματα ἐφ' ὅλων ἐκείνων τῶν μικρολογιῶν . . . ἀλλὰ συνέβαλλον καὶ αὐτοί, ὅπως δοῦποι τυμπάνων, κροτάλων πλαταγισμοί, κύμβαλα ἀλαλάζοντα, συριγμοὶ διάτοροι, φωναί, ἰαχαί, γέλωτες καὶ ὅλη ἐκείνη ἡ παραφροσύνη τοῦ κορυβαντιῶντος πλήθους, δηλώσωσιν ὅτι . . . ἐπέστησαν αἱ τελευταῖαι στιγμαὶ τοῦ ψυχορραγοῦντος ἔτους.

*

Δύο καινοτομίαι εἰσήχθησαν ἐφέτος· αἱ *τράκες* καὶ αἱ ἀνθοδέσμαι· ἀμφότεραι δ' ὀφείλονται εἰς τὸ ὡραῖον φῦλον. Ἀλλ' εἶνε κακαὶ αἱ τράκες, διότι εὐκόλως τυφλοῦσιν,ὅπως πολλάκις συνέβη ἐν Σμύρνῃ, ὅπου ἡ χρῆσις των κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ πάσχα . . . δεῖται ἰδιαιτέρας περιγραφῆς. Συνεκροτοῦντο δι' αὐτῶν ἀψιμαχίαι μεταξὺ τῶν ἐν τοῖς ἐξώσταις δεσποινίδων καὶ τῶν ἐντὸς τοῦ πλήθους ἐρωτοκρίτων, οἵτινες ἀμυνόμενοι ἢ ἐπιτιθέμενοι, ἤνοιγον ῥήγματα ἐν τοῖς θυλακίοις των καὶ ἐν τοῖς πίλοις τῶν πλησίον των. Διὰ τὴν καινοτομίαν ταύτην θ' ἀνεφώνουν καὶ ἐγὼ «ἐκ γυναικὸς τὰ κακὰ» ἵνα βεβαιώσω τὸν ἀφορισμόν, ὃν ὁ αὐτοκράτωρ Θεοδόσιος ἐξηκόντισε κατὰ τῆς ἁγίας Κασσιανῆς, ἂν δὲν με μετέπειθον αἱ ἀνθοδέσμαι, αἱ γραφικῶς ῥιπτόμεναι ἀπὸ τινων παραθύρων ὅπως καὶ ἐγὼ ἐπαναλάβω μετ' αὐτῆς. «Ἐκ γυναικὸς τὰ κρείττονα»...

*

Ἡ τελευταία ἡμέρα τοῦ ἔτους ἔληξεν, ἀλλ' ἀπέμενεν ἔτι ἡμίσεια νύξ.

Τὰ ζαχαροπλαστεῖα καὶ τὰ ὀπωροπωλεῖα προσελκύσαντα καὶ γοητεύσαντα ἐπίσης τοὺς ἑορταστάς, ἐφωδίασαν αὐτοὺς μὲ τούρτας μεγαλοπρεπεῖς καὶ γλυκύσματα εὐώδη.

Ἡ βασιλόπιτα μετὰ τῶν ὑπασπιστῶν της μελομακαρούνων καὶ κουραμπιέδων κομισθεῖσα ἐκ τοῦ φούρνου ἀνέμενεν εἰς θέσιν περίβλεπτον. Περὶ αὐτὴν τάγμα ἀποτελούμενον ἐκ μήλων πορτοκαλίων σύκων ἀμυγδάλων κλ. τῇ ἀπέδωκε τὰς νενομισμένας τιμὰς περὶ τὸ μεσονύκτιον· καὶ εὐτυχὴς ἐκεῖνος,εἰς ὃν ἔτυχε τὸ ἀργυροῦν νόμισμα!

Ἀλλὰ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης καὶ πρὸ καὶ μετά, τὸ χαρτοπαίγνιον ἀπέδιδε τοὺς οἰωνούς. Ἡ σεμνὴ *δάμα* ἐρυθριᾷ διασταυρουμένη πρὸς τὸν ἀρειμάνειον ἀλλὰ *σπανὸν φάντην* καὶ χάνει. Ὁ *ῥήγας*, ὁ σεβαστὸς πατριάρχης τῆς *τράπολας*,κρατῶν τὸ σκῆπτρον καὶ τὴν *ἄρπαν* του, δὲν προφθάνει νὰ συναζῇ τὰ κερδηθέντα καὶ ὁ νεαρὸς *ἄσσος* προσπαθῶν νὰ τὸν μιμηθῇ κινδυνεύει νὰ σκάσῃ ὡς ὁ βάτραχος τοῦ μύθου. Καὶ τὰς παρελάσεις ταύτας τὰς ἀποφερούσας τοὺς χρησμοὺς τοῦ ἀρχομένου ἔτους, ὑποδέχονται ἐναλλὰξ κραυγαὶ χαρᾶς ἢ παράφορος βλασφημία, μειδίαμα ἀγαλλιάσεως ἢ στεναγμός, πανταχοῦ δέ, ἰδίᾳ ἐν τοῖς δημοσίοις χαρτοπαικτείοις (ὑπῆρχον πολλὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῖν ἐν ἔτει σωτηρίῳ 1884), ἄγρυπνοι ὀφθαλμοὶ ἐξακοντίζουσι λάμψεις παραδόξους. Συγκίνησις γαλβανιστικὴ κατέχει τὰ ὠχρὰ τῶν παιζόντων πρόσωπα καὶ οἱ ἐξερχόμενοι, ἢ πεπῶσι πρὸς τοὺς οἴκους των εὔθυμοι καὶ χαροποί, ἢ σύρουσι τὰ βήματά των κατηφεῖς, σκυθρωποί, ἀπηλπισμένοι καὶ . . . ἀλλοίμονον εἰς τὰς ἀτυχεῖς θνητάς, αἵτινες ἀνήσυχοι ἀναμένουσιν αὐτοὺς καὶ δι' ἑνὸς βλέμματος μαντεύουσι τὴν ζημίαν τοῦ συζυγικοῦ βαλλαντίου καὶ τὴν συμπαρομαρτοῦσαν *γρίνιαν*.

*

Οἱ χαρτοπαῖκται, ἰδίως ὅταν χάνουσιν, ἔχουσι παραδόξους ἰδιοτροπίας. Ἤκουσα περὶ ἑνὸς τὰ ἑξῆς: Ἔχανεν. Ἐξαίφνης ἐγκαταλείπει τὴν θέσιν του καὶ ἐξέρχεται, μετά τινα δὲ λεπτὰ ἐπανέρχεται φέρων μεγάλην κλίμακα· τοποθετεῖ αὐτὴν πρὸς τὸν τοῖχον, ἀνέρχεται, ἐξάγει ἐν ἐγχειρίδιον καὶ . . . θὰ ἐνομίσατε ὅτι ηὐτοκτόνησεν; Ὄχι· αὐτὸ θὰ ἦτο ἡ φυσικωτέρα καὶ δραματικωτέρα λύσις· ἀλλὰ δὲν συνέβη οὕτως. Ἁπλῶς ἐνέπηξε τὸ ἐγχειρίδιόν του ἐπὶ τῆς εἰκόνος τῆς αὐτοκρατείρας τῆς Ῥωσσίας, ἥτις ἦτο ἀνῃρτημένη ἐκεῖ, καὶ ἥτις τῷ ἔφερε, λέγει, δυστυχίαν,βλασφημῶν ἀτενίζουσα πρὸς αὐτόν. Τὸ παράδοξον ὅμως ἦτο, ὅτι καὶ μετὰ τὸ *φονικὸν* ἐκεῖνο . . . ἐξηκολούθει χάνων.

*

Ἄλλος φοβερώτερος χαρτοπαίκτης ἔχων καὶ τὴν κοῦραν . . . ἀββᾶ, εἶχε χάσει τόσα χρήματα ἑσπέραν τινά, ὥστε τὰ ἔ*χασεν* ἐξ ὁλοκλήρου. Ἦτο ψυχος φοβερὸν καὶ ἡ χιὼν κατεκάλυπτε τὴν πόλιν, ἐν ᾗ ἔζη. Ἤνοιξε τὸ παράθυρόν του καὶ ἀνήρτησεν ἐκτὸς αὐτοῦ τὸν σταυρόν, ὃν εἶχε διὰ φυλακτήριον, λέγων: — Πούντιασε τώρα,Χριστέ μου,διὰ νὰ μάθῃς ἄλλην φορὰν νὰ μὲ βοηθῇς.

*

Τὴν ἐπαύριον ἐωθινοὶ παῖδες, κανονιοβολισμοί,ἀπονομαὶ δώρων, δοξολογίαι,βασιλικαὶ παρατάξεις, χειροφιλήματα, ἐπισκέψεις.

Ἀλλὰ καὶ διανομεῖς, μουσικοί, ὁδοκαθαρισταὶ καὶ πρὸ πάντων βροχὴ ἀναιδὴς ἀποκλείουσα τοὺς ἀνθρώπους ἐν τοῖς οἴκοις αὐτῶν καὶ διακόπτουσα τὴν συγκοινωνίαν, ἵνα ἀποδειχθῇ ἴσως τὸ ῥηθὲν ὑπὸ τῶν ἡμερολογίων, ὅτι κατὰ τὸν Ἰανουάριον ὁ ἥλιος εἶνε εἰς τὸν Ὑδροχόον. Ὁ δὲ Ἄρης δὲν ἐδείχθη, ὡς ἔδει, φιλόφρων πρὸς τοὺς ὑφισταμένους του,ἀφήσας αὐτοὺς νὰ βραχῶσι καὶ νὰ ἀπολέσωσι σχεδὸν τὰς μεγάλας στολάς των. Καταφερόμεθα κατ' αὐτοῦ διότι εἶναι ὁ κυριεύων πλανήτης κατὰ τὸ νέον ἔτος, καὶ ἠδύνατο νομίζομεν νὰ τρίξῃ τὰ δόντια εἰς τὴν βροχήν, ὅπως ἔπραξεν ἄλλοτε πρὸς τὸν Ἀλιρρόθιον τὸν υἱὸν τοῦ Ποσειδῶνος, ὃν ἐφόνευσε διὰ μίαν κατὰ τῆς θυγατρός του προσβολήν. Ἀλλ' ἂν τότε ἠθῴωθη ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐνώπιον αὐτοῦ δικασθεὶς καὶ δοὺς τὸ ὄνομά του εἰς τὸ ἀνώτατον δικαστήριον, ἄρα γε θὰ ἠθῴοῦτο καὶ σήμερον ὁ ἄγριος καὶ σοβαρὸς καὶ φονικώτατος θεός; Ἐγὼ τοὐλάχιστον, θὰ τὸν κατεδίκαζον . . . νὰ κάμῃ τὰς ἐπισκέψεις του πεζός.

*

Ἀναφέροντες τὸ χειροφίλημα ἀνεμνήσθημεν τοῦ ἑξῆς ἀνεκδότου ἀποδιδομένου εἰς τὸν Ῥαβελαί.

Τὸ χειροφίλημα, ὡς γνωστόν, ἀρχαῖον ἔθιμον,ἐθεωρεῖτο ἄλλοτε πανταχοῦ,ὡς ἔνδειξις σεβασμοῦ ἐγενικεύθη ὅμως κατὰ τοὺς χρόνους τῶν γάλλων βασιλέων εἰς ἁπλοῦν φόρον *ὑπεροχῆς*,ἀποδιδόμενον πρὸς τὰς κυρίας. Παρ' ἡμῖν εἶνε γνωστὴ ἔτι ἡ χρῆσίς του παρὰ τοῖς ἱερωμένοις ἢ ἐρωμένοις. Ἐν γένει δὲ ἐπικρατεῖ παρὰ ταῖς αὐλαῖς.

Ἀλλ' ἂν αἱ βασίλισσαι τῶν ἐθνῶν καὶ τῶν καρδιῶν προτείνωσιν εἰς ἀσπασμὸν τὴν χριτόβρυτον χεῖρά των, ὁ Πάπας μόλις ἐπιτρέπει ν' ἀσπασθῶσι τὸ . . . εὐλογημένον του ὑπόδημα!

Ὁ Ῥαβελαὶ λοιπόν, ὡς ἀκόλουθος ἑνὸς καρδινελίου, παρευρέθη εἰς παρομοίαν ὑποδοχήν. Ὁ Καρδινάλιος ἔκυψε μετὰ κατανύξεως καὶ κατεφίλησε τὸ προταθὲν ὑπόδημα. Ἀλλ' ὁ Ῥαβελαὶ ὠπισθοχώρησε.

— Τί κατάστασις εἶνε αὐτή, κύριε! τῷ εἶπεν ὁ προϊσταμένός του, ἐπιπλήττων αὐτὸν μετὰ ταῦτα. Διατί δέν με ἐμιμήθης;

— Ἂν σεῖς ὁ κύριος καὶ προϊστάμενός μου ἠσπάσθητε τὸ ἄνω μέρος τοῦ ὑποδήματος, ἐγὼ τί ἔπρεπε νὰ ἀσπασθῶ;..

*

Οἱ πλεῖστοι νομίζουσιν ὅτι διορῶσιν ἐν μέσῳ νεφέλης χρυσῶν ἐλπίδων καὶ πόθων ἄλλον νέον κόσμον εὐδαιμονίας, ἀνατέλλοντα δι' αὐτοῦ ἀπὸ τῆς πρωτοχρονιᾶς. Τοῖς τὸν εὐχόμεθα.

Ἀλλ' ἡμεῖς, παρορῶντες τὰς πανηγύρεις, τὴν μέθην, τὰ δῶρα καὶ τὴν ἔρευναν τῆς τύχης, οὐδένα ἄλλον λόγον εὑρίσκομεν εἰς ὅλα ταῦτα εἰμὴ τὸν ἑξῆς, καὶ κρίνετε ἂν ἔχωμεν ἄδικον: ὅτι γίνονται ἁπλούστατα διὰ νὰ μάθωμεν ν' ἀντικαθιστῶμεν ἐν ταῖς ἡμερομηνίαις τῶν ἐπιστολῶν μας, τὸ 1884 διὰ τοῦ 1885.

Ἡμῶ.

ΟΙ ΑΛΛΗΛΟΦΑΓΩΘΕΝΤΕΣ

ΕΝ ΤΩ ΒΟΡΕΙΩ ΠΟΛΩ

Συνέχεια ἐκ σελ. 238.

Πάντες, ἀξιωματικοί, ὑπαξιωματικοί, στρατιῶται, λευκοί, Ἐσκιμῶοι, ἠρξάμεθα αὐθωρεὶ τῆς ἐργασίας, κατωρθώσαμεν δ' εὐτυχῶς νὰ τοποθετήσωμεν εἰς ἀσφαλὲς μέρος πᾶν ὅ,τι εἴχομεν, ἐκτὸς ἱστίου τινός, ὅπερ ἐχρησίμευεν ἡμῖν ἀντὶ τάπητος. Ἤμεθα τοσοῦτον πτωχοὶ τὴν φορὰν ταύτην, ὥστε οὐδὲν ἠδυνάμεθα νὰ καταλίπωμεν, πράγματι δὲ οὔτε ἓν τεμάχιον σπάγου, οὔτε ἓν δίπυρον ἐγκατελίπομεν. Ὁ ὑπολοχαγὸς Λόκγουδ καὶ ὁ λοχίας Ῥὺς κατῆλθον εἰς τὸ μέρος, ἐν ᾧ ἐπὶ τοσοῦτον πρότερον ἐκοιμώμεθα ἡσύχως καὶ διὰ χειρὸς πυρετώδους, ἀλλὰ δεξιᾶς ἁρπάζουσι τὸ ἱστίον καὶ μετὰ θαυμαστῆς εὐκινησίας ῥίπτονται ἐπὶ στερεοῦ τινος ὄγκου ἔχοντος ὕψος πλέον τῶν 10 μέτρων.

Μόλις ἔθεσαν τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ ἑξ ὕδατος τούτου μονολίθου, καὶ ἀμέσως τὸ ἔδαφος, ὅπερ μόλις εἶχον ἀφήσει, κατεκερματίσθη. Εἶχε διαλυθῆ ἕνεκα τῆς παραχθείσης πιέσεως ὑπὸ τῶν δύο ὄγκων, οἵτινες συνεκρούσθησαν μετὰ τοῦ παγῶνος, ἐφ' οὗ εἴχομεν καταφύγει. Τὸ κτύπημα ὑπῆρξε φοβερόν, ἀπροσδόκητον, βίαιον. Πρὸς στιγμὴν ὑπεθέσαμεν ὅτι ἀπώλοντο ὁ Λοκγοῦδ καὶ ὁ Ῥύς, δὲν ἠδυνήθημεν δὲ νὰ μὴ ῥήξωμεν φωνὴν ἐκπλήξεως καὶ φρίκης.

ζ'.

Μόλις τὴν 25 Σεπτεμβρίου κατωρθώσαμεν ἐπὶ τέλους μετὰ μυρίας δυσχερείας νὰ πατήσωμεν ἐπὶ τοῦ πεπηγότος ἐδάφους τοῦ μεγάλου βορειοδυτικοῦ ἀρχιπελάγους. Ἤμεθα πάντες ὑγιεῖς, οὐδεὶς δ' εἶχε πᾶθεί τι ἀφότου ἀνεχωρήσαμεν ἐξ Ἀμερικῆς τὸν Ἰούνιον τοῦ 1881.

Ἐπὶ 50 ὅμως ἡμέρας, ἀφ' ἧς κατελίπομεν τὸ κατάλυμα Κόντζερ μόλις διηνύσαμεν πρὸς νότον 75 λεύγας. Ἦτο καιρὸς πλέον νὰ ἐξοκείλωμεν κάπου, διότι ὁ παγών, ἐφ' οὗ εὑρισκόμεθα, παρακάμψας τὸ ἀκρωτήριον *Σαμπὴ* ὀλίγου δεῖν παρέκαμπτε καὶ τὸ ἀκρωτήριον *Ἰσαβέλλαν* καὶ τότε θὰ ἐφερόμεθα εἰς τὸ μέσον τῆς θαλάσσης τοῦ Μπάφιν. Εὐτυχῶς ἔφερεν ἡμᾶς πρὸς μικρόν τι ἀκρωτήριον τέμνον τὴν βορείαν ἀκτὴν τοῦ κόλπου Βαίρδ. Ἡ τοποθεσία αὕτη ἦτο φρικαλέα. Εἴχομεν οὕτως εἰπεῖν ταφῆ ἐν τῷ μέσῳ δύο φοβερῶν παγῶν τοῦ ἑνὸς πρὸς βορρᾶν καὶ τοῦ ἑτέρου πρὸς νότον ἐνουμένων δι' ὑψηλῆς προεκβολῆς χιονοσκεπάστου φραττούσης ὅλον τὸ νατιοδυτικὸν μέρος καὶ ἀποστερούσης ἡμᾶς τῶν τελευταίων ἀκτίνων τοῦ θνήσκοντος ἡλίου. Ἐὰν ἐξαιρέσῃ τις τὸ ἀνατολικὸν μέρος πρὸς τὸ ὁποῖον διεκρίνομεν τὸ ὑποπράσινον χρῶμα τοῦ ἐλευθέρου παγῶν ὕδατος, τὰ βλέμματά μας πανταχόθεν ἐπίπτον ἐπὶ ὀρέων ὑπολεύκων, ἐφ' ὧν εἶχεν ἤδη ἁπλώσει ὁ χειμὼν τὴν νεκρικὴν αὐτοῦ σινδόνην.

Ἡ νῆσος Λίτλετον, ἐξ ἧς προσεδοκᾶτο ἡ σωτηρία ἀπεκρύπτετο ὑπό τινος ἀκρωτηρίου, ὁ δὲ ταγματάρχης χωρὶς οὐδὲ στιγμὴν ν' ἀπολέσῃ ἀπεφάσισε ν' ἀποστείλῃ ἄνδρας τινὰς εἰς τὸ ἀκρωτήριον Σαμπή, ὅπως ὑψώσωσι τὰ συμπεφωνημένα σήματα. Πρὸς τοῦτο ἐξέλεξεν ἐμέ, τὸν λοχίαν Ῥὺς καὶ τὸν Ἐσκιμῶον Γένς, μᾶς ἔδωκαν δὲ ζωοτροφίας διὰ 5 ἡμέρας, ὑπολογισθείσας ἐπὶ ποσοῦ 340 γραμμαρίων δι' ἕκαστον ἄνθρωπον εἰς 24 ὥρας. Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο εἴχομεν καταντήσει ἀπὸ τῆς 25 Σεπτεμβρίου!

Ταὐτοχρόνως ἀλλὰ πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν ἀνεχώρησαν καὶ ὁ λοχίας Λόγκ μετὰ τοῦ Ἐσκιμῶου Φριδερίκου, οἱ δύο καλλίτεροι κυνηγοί μας, πρὸς θήραν δι' ἐνέδρας. Οἱ ἀπομείναντες δὲ εἴκοσιν, ἠρξαντο ἀμέσως ἀνεγείροντες καλύβην τινά, ἐν ᾗ ἔμελλον νὰ περιμένωσι τὴν βοήθειαν ἣν μετεβαίνομεν νὰ ζητήσωμεν ἡμεῖς.

Ἡ ὁδὸς ἣν ἐπρόκειτο νὰ διατρέξωμεν, ὅπως φθάσωμεν εἰς τὸ ἀκρωτήριον Σαμπή, ἦτο μακρὰ καὶ κοπιώδης, ὄχι μόνον διότι δὲν ἠδυνάμεθα διαρκῶς νὰ βαδίζωμεν παραλλήλως τῆς ἀκτῆς, ἀλλὰ διότι καὶ αἱ ἡμέραι ἦσαν βραχύταται αἱ δὲ νύκτες ζοφερώταται, τῆς σελήνης μήπω ἀνατελλούσης.

Ὑπέστημεν κεθ' ἑδὸν δύο ἢ τρεῖς καταιγίδας χιόνος, ἀλλ' οὐδέποτε ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως ἡμῶν ἐκ τοῦ καταλύματος Κόντζερ ἤμεθα τοσοῦτον εὐδιάθετοι, εὔθυμοι καὶ ἥσυχοι. Ἀνυπομονοῦντες νὰ λάβωμεν εἰδήσεις ἐξ Ἀμερικῆς, ἐβαδίζομεν μετὰ ταχύτητος, ἣν οὔτε νὰ φαντασθῶμεν ἠδυνάμεθα πρότερον.

Τὴν πρωΐαν τῆς 4 εἴδομεν ὕψωμά τι ἐπὶ θέσεως καταλληλοτάτης, ὅπερ ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ παρατηρήσῃ τις βαδίζων πρὸς τὸ ἀκρωτήριον.Οἱ ἀνεγείραντες αὐτὸ εἶχον μιμηθῆ τὴν μέθοδον τοῦ πλοιάρχου Νάρες, στήσαντες ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἐκ λίθων σωροῦ μικρὸν ἱστὸν πλοίου καὶ τοποθετήσαντες εἰς τὴν βάσιν αὐτοῦ εὐμεγέθη κάδον προφανῶς οὗτος ἐχρησίμευεν ἀντὶ ταχυδρομικοῦ σάκκου ἐν τῷ παραδόξῳ τούτῳ ταχυδρομείῳ.

Πλησιάσας εἰς τὸ ὕψωμα κατεβίβασα τὸν κάδον ἐξέβαλον δὲ κραυγὴν χαρᾶς καὶ θριάμβου, ὅταν ἐξήγαγον δρᾶκα ἐσφραγισμένων φακέλλων. Οἱ σύντροφοί μου ἐπίσης καταλειφθέντες ὑπ' ἐνθουσιασμοῦ ἀνέπεμψαν φρενητιώδεις ζητωκραυγάς.

Ἦτο προαίσθησις ἀρά γε ἢ ἀποτέλεσμα κοπώσεως καὶ συγκινήσεως, ὅ,τι εὐθὺς μετὰ ταῦτα ἠσθάνθην; Μήπως ἡ οὐσία τῶν ἀγγελιῶν τούτων εἶχε διαρρεύσει διὰ τῶν φακέλλων δίκην μαγνητικοῦ ῥεύματος μεταβιβασθεῖσα εἰς τὸν ἐγκέφαλόν μου;

Δὲν ἠδυνήθην νὰ σταθῶ ὄρθιος, ἐκάθησα, ἢ νὰ εἴπω ἀκριβέστερον,ὠλίσθησα καὶ ἔπεσα χαμαί. Οἱ σύντροφοί μου ἰδόντες τὴν ταραχήν καὶ τὴν ἀδυναμίαν μου μὲ ἀνήγειραν ἡσύχως, θέσαντες δὲ κάτωθέν μου ἕνα σάκκον ἔστησαν ἀμφότεροι ὡς ἀγάλματα ἔμπροσθέν μου, μόλις ἀναπνέοντες καὶ περιμένοντες νὰ τοῖς ἀναγγείλω τὰ νέα!

Ἀλλ' οἱ δυστυχεῖς δὲν εἶχον ἀνάγκην νὰ μ' ἐρωτήσωσιν! Ἐφόσον ἀνεγίνωσκον, τὸ πρόσωπόν μου συνεσπᾶτο, αἱ τρίχες μου ἠνωρθοῦντο, θερμὰ δὲ δάκρυα, ἅτινα μετὰ τοῦ αἵματος μου ἐφαίνοντο μεμιγμένα, ἐκυλίοντο ἐπὶ τῶν παρειῶν μου· αἱ χεῖρές μου ἔτρεμον ἐκ λυσσαλέας ὀργῆς, αἱ δὲ ἐπιστολαὶ διέφευγον αὐτῶν πίπτουσαι χαμαί. Αἱ εἰδήσεις, ἃς ἀνεγινώσκον, ἦσαν φοβεραί· ἀφοῦ ὑπέστην τόσα βάσανα, ἀφοῦ ἐδοκίμασα τόσας πικρίας, ἡ δὲ ψυχή μου ὑπεβλήθη εἰς ὅλας τὰς θλίψεις καὶ στενοχωρίας εἰς ἃς δύναται νὰ ὑποβληθῇ ἀνθρωπίνη ὕπαρξις δὲν δυναμαι νὰ συνοψίσω ταῦτα πάντα ἄνευ ὀργῆς, ἄνευ ἀγανακτήσεως.

Κατὰ τὸ 1882 ἔπεμψαν πλοῖόν τι πρὸς βοήθειάν μας. Ὁ *Ποσειδῶν* ἀπῆρεν ἐξ Ἁγίου Ἰωάννου τῆς Νέας Γῆς πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ μᾶς τροφοδοτήσῃ· ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ διαπλεύσῃ τοὺς πάγους τοῦ πορθμοῦ τοῦ Ὑμιθ ὁ δὲ πλοίαρχος αὐτοῦ ἠρκέσθη νὰ καταλίπῃ ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Σαμπὴ ὀλίγα τινὰ τρόφιμα, ἀφεὶς καὶ κατάλογον αὐτῶν ἔπειτα δ' ἐπανέπλευσε πρὸς νότον ἐγκαταλείπων ἡμᾶς εἰς τὴν εἱμαρμένην!

Τῷ 1883 τὰ πράγματα ἦσαν χειρότερα. Ἐπειδὴ ἀπέτυχον κατὰ τὸ προηγούμενον ἔτος ἐνόμισαν καλλίτερον νὰ ἐξαποστείλωσι δύο πλοῖα ὦ! μοῖρα σκληρά! ἀκριβῶς τὸ προφυλακτικὸν τοῦτο μέτρον,ὅπερ ἔλαβον ἐμαρτύρει ὅτι μᾶς ἐθεώρησε προτιμώτερον παντὸς ἄλλου νὰ ἐπαναγάγῃ εἰς τὴν πατρίδα των τοὺς ναυαγούς. Λησμονήσας ἡμᾶς, ἡμᾶς οἵτινες κατηρχόμεθα ἐκ βορρᾶ, ἄνευ προμηθειῶν, μὴ ἔχοντές που τὴν κεφαλὴν κλίναι, ἡμᾶς οἵτινες τὰ πάντα εἴχομεν θυσιάσει, τὰ πᾶν ἀπολέσει καὶ τὰ πάντα ὄπισθεν ἡμῶν καταλίπει, βέβαιοι ὅτι θὰ εὑρίσκομεν ζωοτροφίας, προστασίαν, ἀνδρείους ναύτας, στερεὰ πλοῖα καὶ πᾶν ἄλλο οὐτινος εἴχομεν ἀνάγκην.

Οἱ ἄθλιοι,οἱ διαπράξαντες τὸ ἔγκλημα νὰ μᾶς ἐγκαταλείψωσιν ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ νὰ σώσωσι τοὺς ναυαγοὺς τοῦ *Πρωτέως*, εἶχον μὲν ἱδρύσει κρύπτας, ἀλλ' ἐπὶ τῆς νήσου *Λίτλετον*, ἐπὶ δὲ τοῦ ἀκρωτηρίου Σαμπίν, ἠρκέσθησαν εἰς ὅσας εἶχεν ἱδρύσει ὁ πλοίαρχος τοῦ *Ποσειδῶνος*, εἰς ἃς προσέθεσαν εἰρωνικῶς καὶ αὐτοὶ τρόφιμά τινα!

Αἱ ζωοτροφίαι αὗται ἦσαν ἀρκεταί, διὰ νὰ παρατείνωσι τὴν ἀγωνίαν μας, ὄχι ὅμως καὶ νὰ μᾶς σώσωσιν ἐντελῶς. Αἱ ἄφθονοι ποσότητες αὐτῶν ἦσαν σεσωρευμέναι ἐπὶ τῆς νήσου Λίτλετων, εἰς ἣν ἦτο ἀδύνατον νὰ μεταβῶμεν διότι εἴχομεν ἐγκαταλείψει τὴν *Νάρβαλ* εἰς τοὺς κατηραμένους ἐκείνους πάγους, ἐφ' ὧν ἐπὶ τοσοῦτον διετρίψαμεν.

Τοιαῦται ἦσαν αἱ τρομεραὶ εἰδήσεις, ἃς ἐμέλλομεν νὰ φέρωμεν εἰς τοὺς συντρόφους μας. Οὐδέποτε δρόμος μοι ἐφάνη

μακρότερος καὶ μᾶλλον μονότονος. Οὐδέποτε ἐφοβήθην τοσοῦτον νὰ φθάσω εἰς τὸ τέρμα τοῦ ταξειδίου μου. Σᾶς ὁρκίζομαι δὲ ὅτι δὲν θὰ ἠσθανόμην περισσοτέραν λύπην ἐὰν καταδεδικασμένος εἰς θάνατον ἐβάδιζον πρὸς τὴν λαιμητόμον.

Ὅταν ἐπλησιάσαμεν εἰς τὴν καλύβην τῶν συντρόφων μας εἶχεν ἤδη νυκτώσει. Ἐβαδίζομεν μετά τινος βραδύτητος διὰ νὰ μὴ φθάσωμεν ἐν πλήρει ἡμέρᾳ, ἐκ φόβου μὴ ἀναγνώσωσιν οἱ σύντροφοί μας ἐπὶ τῶν προσώπων μας ὅ,τι ἐγινώσκομεν. Τὸ σχέδιόν μου ἦτο νὰ λάβω πᾶν μέτρον, ὅπως μὴ πράξωμεν ἀνοησίαν τινά. Ἤθελα νὰ πληροφορήσω τὸν ταγματάρχην πρῶτον, ὅπως λάβῃ τὰ μέτρα, ἅτινα ὑπηγόρευεν αὐτῷ ἡ πεῖρά του, πρὶν ἢ οἱ λοιποὶ σύντροφοι ὑποπτεύσωσι τὸ μέγα καὶ ἀνεπανόρθωτον δυστύχημα.

Ἀλλὰ πάντες ἦσαν ὄρθιοι καὶ πλήρεις συγκινήσεως! Ὁ Λόγκ μετὰ τοῦ Ἐσκιμώου εἶχον ἐπανέλθει καταβεβλημένοι ὑπὸ τοῦ κόπου καὶ θνήσκοντες ἐκ τῆς πείνης. Οὐδὲ πτηνὰ οὐδὲ τετράποδα εἶχον ἀπαντήσει. Εἶχον ἐπανέλθει ἄπρακτοι. Ἡ ἀποτυχία των κατεδείκνυεν ὅτι, πρὸς ἐπίμετρον τῆς κακῆς μας τύχης, εὑρισκόμεθα εἰς μέρος γυμνὸν καὶ ἄγονον, παρ' οὗ οὐδὲν ἠδυνάμεθα νὰ προσδοκῶμεν.

Ὅταν μᾶς εἶδον ἐπανερχομένους ἐρρίφθησαν ἐφ' ἡμῶν μετὰ κραυγῶν χαρᾶς. «Τοὺς εἴδατε; Σᾶς ἐνόησαν; Πῶς ὀνομάζετε τὸ πλοῖόν των; Πότε θὰ ἔλθουν πρὸς ἀναζήτησίν μας;» Τοιαῦται ἦσαν αἱ ἀλλεπάλληλοι ἐρωτήσεις ἃς ἀπηύθυνον ἡμῖν! Ἀλλὰ τί ἠδυνάμεθα ν' ἀπαντήσωμεν ἡμεῖς; πῶς νὰ καταφέρωμεν τὸ θανάσιμον κτύπημα κατὰ συντρόφων, οἵτινες μετὰ τόσης περιπαθείας ὑπεδέχοντο ἡμᾶς!

Ὁ Ῥὺς καὶ ἐγὼ κατωρθώσαμεν νὰ κρατηθῶμεν, ἀλλ' ὁ Ἐσκιμῶος Γὲνς καίπερ ὀλίγιστα γινώσκων ἀγγλικὰ ἀνεκοίνωσε τὸ φοβερὸν ἀπόρρητον!

Δὲν ἐπιχειρῶ νὰ περιγράψω τὴν παραχθεῖσαν ἐντύπωσιν ὑπὸ τῆς κεραυνοβόλου ταύτης ἀποκαλύψεως! Πρὸς στιγμὴν ἐπεκράτησε νεκρικὴ σιγή. Πρῶτος δ' ἔλαβε τὸν λόγον ὁ ἰατρὸς Ἡαβύ.

— Ἡ εἴδησις, ἣν μᾶς φέρουν, εἶπεν, εἶνε φοβερά· ἀλλ' ἐγὼ μετὰ τοῦ δυστυχοῦς ἐκείνου Λαμπὲρ ὑπέστημεν πολλῷ χείρονα ἐν Σιβηρίᾳ. Ἐὰν δ' ὁ ἀνδρεῖος φίλος μου ἀπέθανε, δὲν ἀπέθανεν ἐκ τῆς πείνης, οὔτε διότι ἐπροδόθη, ἀλλὰ διότι σφαῖρα πρωσσικὴ διετρύπησε τὸ στῆθός του πρὸ τῶν τειχῶν τῶν Παρισίων. Ἐὰν μήτε ἡ γῆ, μήτε ὁ ἀὴρ δύνανται νὰ μᾶς παράσχωσί τι, ἀπομένει ἡμῖν ἡ θάλασσα καὶ οἱ ἡμέτεροι φίλοι ὁ Γὲνς καὶ ὁ Φρειδερῖκος θὰ δυνηθῶσι νὰ φονεύσωσι φώκας. Ἡ χωρίζουσα ἡμᾶς ἀπὸ τῆς νήσου Λίτλετον θάλασσα δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ παγῇ· τότε δὲ μεταβῶμεν ἐκεῖ ὅπως μεταφέρωμεν δι' ἑλκήθρων τὰ τρόφιμα ἅτινα ὁ *Πρωτεὺς* καὶ *Ὑάντη* ἀφῆκαν ἀπερισκέπτως ἐκεῖ.

(Ἕπεται συνέχεια).

ΤΑ ΑΓΙΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ

Οὕτως καλεῖται ἡ ἑορτὴ τῆς Βαπτίσεως τοῦ Ἰ. Χ. καὶ οὐχὶ τῆς Γεννήσεως ἐπειδὴ κατὰ τὸν ἱερὸν Χρυσόστομον «οὐχ ὅτε ἐτέχθη τότε πᾶσιν ἐγένετο κατάδηλος ἀλλ' ὅτε ἐβαπτίζετο» τ. ἔ. ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐπεβεβαίωσεν τὴν θεότητα τοῦ Ἰησοῦ.

Ἡ ἑορτὴ αὕτη εἶναι μία τῶν ἀρχαιοτάτων Ἑορτῶν τῆς Ἐκκλησίας μεθ' ἧς συνεορτάζετο τὸ πάλαι μέχρι τοῦ δ'. αἰῶνος καὶ ἡ γέννησις τοῦ Ἰ. Χ. περὶ τὸ 376 χωρισθεῖσα τῆς ἑορτῆς τῶν Φώτων.

Ἐλέγετο δὲ ἡ ἑορτὴ αὕτη καὶ ἡμέρα τῶν Φώτων ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ἐβαπτίζοντο οἱ κατηχούμενοι, τὸ δὲ βάπτισμα ἐκαλεῖτο ὡσαύτως Φώτισμα καὶ Φωτισμὸς τὰ δὲ ἀρχαῖα βαπτιστήρια φωτιστήρια καὶ οἱ πρὸς τὸ βάπτισμα ἐρχόμενοι φωτιζόμενοι.

Διὰ τοῦτο δὲ κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ψάλλεται λαμπρῶς ἐν τοῖς Ναοῖς ὁ ἀρχαῖος ὕμνος «Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε» κτλ. Λευκοφοροῦντες παρίσταντο τὸ πρῶτον ἐν τῷ Ναῷ οἱ κατὰ τὴν νύκτα τῆς ἑορτῆς βαπτισθέντες, οἵτινες καὶ ὡς σύμβολον τοῦ Πνευματικοῦ Φωτὸς ἔφερον ἀνημμένας λαμπάδας, μέλλοντες νὰ κοινωνήσωσι τῶν ἀχράντων Μυστηρίων.

Γ. Λ.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΡΩΤΗΣΕΩΝ

Οἱ θήλεις σπουδασταὶ δὲν εἶναι τώρα ὀλόλως σπάνιαι. Πανταχοῦ τῆς Εὐρώπης τὰ πανεπιστήμια βρίθουσιν αὐτῶν, πολλαὶ δὲ καὶ ἐπιτυχέστατα ὑπέστησαν τὰς ἐξετάσεις των. Ἐν Γαλλίᾳ ὅμως φαίνεται ὅτι αἱ κυρίαι μέχρι τοῦδε εἶχον ἀπόσχει τῶν μαθημάτων τοῦ δικαίου, ἡ πρώτη δὲ φοιτήτρια τῆς νομικῆς ἐθεάθη μόλις πρό τινος ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς σχολῆς ταύτης, ἀκροωμένη τῶν πανδεκτῶν καὶ τοῦ Κώδηκος, πρὸς κοινὴν περιεργειαν πάντων τῶν συσπουδαστῶν αὐτῆς.

※

Ἡ στατιστικὴ τῆς ἡλικίας τῶν μελῶν τοῦ γαλλικοῦ Πανακαδημίου, μετὰ τὰς τελευταίας ἀκαδημαϊκὰς ἐκλογὰς πλήρους ὄντος, εἶναι ἀληθῶς περίεργος.

Οὕτως ὁ Φρανσοὰ Κοππέ, ὁ νεώτερος τῶν ἀκαδημαϊκῶν, εἶναι μόλις 42 ἐτῶν.

Ὁ Σουλὴ-Προυδὼμ εἶναι 45. Ὁ Παλλιερὼν καὶ ὁ Ἀλεβὺ 50. ὁ Σαρδοῦ 53 ὁ Ἀμπσοῦ, ὁ Ταὶν καὶ ὁ Πιερῶ 56· ὁ Μεζιὲρ καὶ ὁ Καρὸ 58· ὁ Ὠδ.φὲρ Πασκιὲ καὶ ὁ Ὀλλιὲ ἐ 59.

Ὁ Ἀλέξ. Δουμᾶς, 60 ὁ Ρενὰν, ὁ Σερβουλιέ, ὁ Βοασσιὲ 61· ὁ Παστὲρ, ὁ Δυκὶμπ, καὶ ὁ δοὺξ δ' Ὠμὰλ 62· ὁ Φιγιέ, ὁ Ρουσσέ, ὁ Μαζὰδ καὶ ὁ δοὺξ τοῦ Βρολὴ 63· ὁ Ὠζιὲ 64· ὁ Ροὺς 68· ὁ Τζὼν Λεμοὶν καὶ ὁ Λαμπὶς 69.

Ὁ Ἰούλιος Σιμὼν εἶναι 70· ὁ Δουσέ, ὁ ἰσόβιος τῆς ἀκαδημίας γραμματεύς, 72· ὁ Φαλλοῦ καὶ Δουρουὴ 73· ὁ Λεσσὲψ καὶ ὁ Μαρμιὲ 75· ὁ Λεγκουβὲ 77· ὁ Νιζὰρ 78.

Ὁ Οὐγκὼ, ὁ Νοαὶλ καὶ ὁ Κουδιλλιὲ Φλευρὺ 82.

Ὁ πρεσβύτερος τῶν ἀκαδημαϊκῶν εἶναι ὁ Βιὲλ-Καστέλ. ὅστις γεννηθεὶς ἅμα ἀρχομένου τοῦ αἰῶνος εἶναι 84 ἀκριβῶς ἐτῶν.

Τὰ ἔτη τῆς ζωῆς τῶν ἀθανάτων, ἐν ὅλῳ, ἀποτελοῦσι τὸ σεβαστὸν ποσὸν τῶν δύο χιλιάδων πεντακοσίων ἑβδομήκοντα ὀκτὼ ἐτῶν.

※

Βεβαίως δὲν δύναται νὰ καταχρίνῃ τις τὸν συγγραφέα ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἔλεγε· «Αἱ κυβερνήσεις ὁμοιάζουν πρὸς τὰ ὡρολόγια· ὅσον ἐφθηνότεραι εἶναι, τόσῳ περισσότερα καταντᾷ νὰ κοστίζουν εἰς τὸ τέλος».

※

Τὰ σιδηροδρομικὰ συμπλέγματα, κατὰ τελευταίαν στατιστικήν, εἶσι διανεμημένα κατὰ τὴν ἑξῆς τάξιν ἐν Εὐρώπῃ: Γερμανία 32,907 χιλιόμετρα· Ἀγγλία 30,179. Γαλλία 29,687. Ῥωσία 25,111· Αὐστρία 20,850. Τὰ ἄλλα κράτη ὑπολείπονται πολὺ τῶν ἀριθμῶν τούτων.

Οὕτως ἡ Ἰταλία ἔχει γραμμὰς ἐκτάσεως 9,453 μόνον χιλιομέτρων· ἡ Σουηδία 7,978· τὸ Βέλγιον 4,269· ἡ Ἑλβετία 2,752· αἱ Κάτω-Χῶραι 2,523· ἡ Δανιμαρκία 1,800 ἡ Ρουμανία 1817 ἡ Πορτογγαλία 1494· ἡ Τουρκία, ἡ Βουλγαρία καὶ ἡ Ῥωμυλία 1394 καὶ ἡ Ἑλλὰς 22.

Ὅπως ἀκριβέστερον ἐκτιμηθῶσιν οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι, δέον νὰ συγκριθῶσι καὶ πρὸς τὴν ἐδαφικὴν τῶν χωρῶν ἔκτασιν καὶ πρὸς τὴν πυκνότητα τοῦ πληθυσμοῦ αὐτῶν.

※

Ὁ κ. Τιπούκειτος, γράφων ἐσχάτως, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ νέου ἔτους εἰς μικρόν του φίλον, μεταξὺ ἄλλων ἔλεγε καὶ τὰ ἑξῆς:

«... Σὲ συμβουλεύω, πρὸ πάντων, νὰ ἀγαπᾷς τὸν πατέρα σου. Βεβαιώτου ὅτι ποτὲ δὲν θ' ἀποκτήσῃς καλλίτερον».

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

Ἀ τοῦ Ποσειδῶνος μ' ἔρριψεν ἡ φύσις τὰς ἀγκάλας
ἀναγραμματιζόμενος ἀμέσως τὰς ἀφίνω,
καὶ φέρω, πτερωτὸς ἐχθρός, καταστροφὰς μεγάλας,
ἀκέφαλος τοῦ ξυλουργοῦ τὸ ἔργον εὐκολύνω·
ἂν δὲ μοὶ ἀποκόψωσι καὶ τὸν λαιμὸν ἀκόμα,
τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος εὐθὺς γίνομαι μέλος.
Οἱ πόδες μου εἰς ἕκαστον ἀνθρώπου εἶναι σῶμα,
καὶ διπλασιαζόμενοι θεὶ γίνονται τέλος.

—

Συμφορῶν πολλῶν ὑπῆρξα 'ς τὸν πατέρα μου αἰτία.
Ἂν μοῦ λείψῃ ἡ κοιλία,
τὴν ἀθῶαν, ἀναγνῶστα, ἡλικίαν σου δεικνύω.
Ἂν τὰ πρῶτά μου δὲ δύο
ἀπ' ἐμοῦ ἀποχωρίσεις, μὴ μακρὰν νὰ μ' εὕρῃς [τρέχῃς,
Πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου μ' ἔχεις.

Π. Π.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

κ. Κ. Γ Γαλάξιον. Ἐνεγράφη. — κ. Μ. Γ. Μονοπ. Σεβαστούπολιν. Ἐστάλη πρὸ 20 ἡμερῶν ἐκστολὴ συστημένη. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν. — Ἰ. Γ. Μ. Σμύρνην εἰς τὸν κ. Κ. Πρίγκον παρὰ τῷ Ἑλλ. προξενείῳ. — κ. Κ. Θ. Π. Ὀδησσὸν Ἡμερολόγιον καὶ διηγήματα ἀπεστάλησαν ὁμοῦ. Ἀθηνᾶς προσεχῶς. — Γ. Π Βῶλον Ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν. Ἀπεστάλη. — κ. Π. Π. Βῶλον. Ἐλήφθη· εὐχαριστοῦμεν. — κ. Στ. Σ. Κ. Αἰτωλικὸν. Ἀπεστάλησαν. — κ. Α. Μ. Σῦρον. Ἀπεστάλησαν. — κ. Κ. Ν. Φέρσαλα. Ἐλήφθη. εὐχαριστοῦμεν. Σήμερον ἀποστέλλονται. — κ. Ν. Β. Ἰντεῦθα. Συγγραφεὺς τῆς ἀκολουθίας τοῦ Μεγάλου Ἀγιασμοῦ εἶναι ὁ ἁγιώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Σωφρόνιος (634—644), ἀνὴρ μεγάλης παιδείας. — κ. Μ Κ. Λονδῖνον ὁ ἀριθ 27 καὶ τὸ βιβλίον τοῦ Γ. Χ. ἀπεστάλησαν. — κ. Α. Δ. Πάτρας. Ἐπιθυμία σας ἐξεπληρώθη. — κ Σ. Α. Λάρισαν προσεχῶς. — κ. Θ. Δ. Φ. Σμύρνην παραγγελίαι σας ἐξετελέσθησαν. — κ. Α. Α Δαστούνην Ἐλήφθησαν σᾶς εὐχαριστοῦμεν. — κ. Δ. Π. Σμύρνην. Ἐλήφθησαν. Ἐπίκαιρος ἡ ἀποστολὴ περὶ τῶν βιβλίων προσεχῶς.